கழக வெளியீடு: ௫௭௫

நல்வாழ்வுக் கட்டுரைகள்

ஆங்கிலப் பேராசிரியர்

திரு. வில்லியம் காபட் அவர்களின்

இளைஞருக்கான அறிவுரைகள்

[ADVICE TO YOUNG MEN BY WILLIAM COBBETT]

என்னும் ஆங்கில நூலினைத் தழுவி

திரு. கா. அப்பாத்துரைப் பிள்ளை அவர்கள்,

எம்.ஏ., எல்.டி., (விசாரத்)

எழுதியது.

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,

திருநெல்வேலி :: சென்னை-1.

First Edition: February, 1951.
Reprints: Feb., 1953; Mar., 1959.

NALVAZHVUK KATTURAIGAL

Published by:

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, MADRAS-1.

Head Office:

98, EAST CAR STREET, TIRUNELVELI.

Appar Achakam, 2/140, Broadway, Madras-1.—C. 1100

பதிப்புரை

அறிவியல், தத்துவம், பொருளியல் போன்ற பல்வகை வாழ்க்கைத் துறைகளிலும் மேனிலை யடைந்துள்ள மேனாடு களில், அவ்வந்நாட்டு மக்கள், வாழ்வில் வளம்பெற்று மிளிர்வதுடன், பிற நாட்டினர்க்கும் வழிகாட்டுபவராக அமைந்துள்ளனர். நம் தமிழக இளைஞரும் அங்ஙனமே உயர்நிலையடைய உதவும் ஒரே கருத்துடன் இந்நூல் சீரிய முறையில் வெளிவருகிறது.

பல்கலைக்கழக மாணவ மாணவியருக்குப் பாடநூலாக அமைவதற்கேற்ற மொழிவளமும், கருத்துச்செறிவும் கொண்ட இவ்விழுமிய நூல், அவர்கள் வருங்கால வாழ்க் கைக்கும் வழிகாட்டியாக விளங்கும்.

பன்மொழிப் புலவரான திரு. கா. அப்பாத்துரைப் பிள்ளை அவர்கள் உவில்லியம் காபட் அவர்களின் இளைஞர்க்கான அறிவுரைகள் என்னும் அரிய ஆங்கில நூலினைப் பெரிதுந் தழுவித் தமிழர் நலத்துக்கேற்பச் செப்பமுற இதனை ஆக்கித் தந்துள்ளார்கள்.

மணமக்கட்கும், பிறர்க்கும் பரிசிலாக வழங்குதற்கு ஏற்ற முறையில் கவினுற அச்சிடப்பெற்று, அழகுற வெளி வரும் இந்நூல் தமிழகத்துக்கு நல்விருந்தாகும்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

நல்வாழ்வுக் கட்டுரைகள்

க. முன்னுரை

இளைஞர்கட்குத் தம் வாழ்க்கைப்பயிற்சியின் உதவி கொண்டு அறிவுரையும் எச்சரிக்கையும் தருவது முதுமையின் கடமை. வருகின்ற தலைமுறையாளருக்குத் தம் வாழ்க்கைப் படிப்பினைகளைத் தந்து அவர்கள் வாழ்க்கையினைத் தம் வாழ்வினும் வளம்படுத்துவது முந்திய தலைமுறையினர் பொறுப்பு. வாழ்க்கையின் அறிவு, தோல்விகளின் பயனாகவும், துன்பங்களின் பயனாகவும், நேரச் செலவு, ஆற்றல் செலவு ஆகியவற்றின் பயனாகவும் கிடைப்பது. மனிதன் தான் அடைந்த தோல்வியையே மீண்டும் அடைந்து, விழுந்த குழியிலேயே மீண்டும் விழ வேண்டும் என்பதில்லை. அந்த நிலையிலேயே மனிதன் இருந்தால் மனித நாகரிகம் விலங்கு நிலையிலேயே இருந்திருக்கும்.

ஒருவர் வாழ்க்கையில் என்றுமே தோல்விகள் வர மாட்டா என்றில்லை. தோல்விகள் என்றும் வரக்கூடியவையே. ஆனால், வந்த தோல்வியே மீண்டும் வருவது அறிவு வளர்ச்சிக்குரிய நிகழ்ச்சி ஆகாது. தோல்வியால் பெற்ற படிப்பினை அதே தோல்வி மீட்டும் வராமல் தடுப்பதேயாகும். புதிய தோல்விகள் ஏற்படுமானால், அவை புதிய அறிவுக்கே வழி வகுக்கவேண்டும். எனவே, பல இன்னல்கள் அடைந்து மனிதன் பெற்ற அறிவை அவன் தன் எதிர்காலத்துக்கும், தன் வருங்காலத் தலைமுறையினருக்கும் வாய்மொழிமூலமோ, நிலையான எழுத்துவடிவுமூலமோ தெரிவித்தல் நாகரிக சமூகத்துக்கு இன்றியமையாததொன்று.

வாழ்க்கை ஓர் எல்லையற்ற கடல்; அதில் இன்ன சமயமென்றில்லாது பெரும் புயல்களும், மலைபோன்ற அலை

களும், ஆழ்சுழிகளும் எழக்கூடும். நீர்த்திரைகளுள் மறைந்து கலங்களை உடைக்கக் காத்திருக்கும் கொடும் பாறைகளும் உண்டு. இவற்றைத் தாங்கத் துணிந்து கடற் பயணத்திலிறங்குவோர் இப் பேரிடையூறுகளைக் கடந்து உயிருடன் தப்பினால், அங்ஙனம் தப்பி வெற்றி கண்டபின், தாம் அதனால் பெற்ற அறிவைத் தம்மைப்போல அக்கட லகத்தில் பயணஞ் செய்வோருக்கு வழிகாட்டியாகத் தரு தல் ஒருதலை. கடற்கொள்ளைக்காரரும பகைவரும் நீங்க லாக, மனித சமூகத்தில் எவரும்-மனித இன வளர்ச்சியில் கருத்தூக்கொண்ட எவரும் இத்தகைய பணியைத் தம் உயிர்க்கடனாக ஏற்றுக்கொள்ளாமலிரார்.

இவ் வறிவுரைகள் இன்னல்களை நீக்கமட்டுமல்ல; ஆற்றல், அறிவு, இன்பம் ஆகியவற்றைப் பெருக்கவும் பயன் படுபவை. பத்தாண்டுகள் ஓர் அயலமொழியை வருந்திக் கற்ற ஒருவர் பிறருக்குத் தம் அறிவைக் கருவதானால், அவர்கள் அதேமுறையில் பத்தாண்டு அதனைக் கற்பதில் செலவு செய்ய வேண்டியிராது. ஏழாண்டுகளில் அதனைக் கற்று, மீந்த மூன்று ஆண்டுகளில் இன்னும் ஒரு மொழியோ, கலையோ கற்கலாம். இதனால் பத்தாண்டுக் காலத்தில மனிதன் அடையும் பயன் தலைமுறைதோறும் விரிந்து பெருகுகிறது. அறிந்த அறிவு வருங்கால அறி வுக்கு முதலீடாகி மேன்மேலும் அறிவாகிய வட்டியைத் தருகிறது. புத்தறிவாகிய இவ்வட்டியும பழைய அறிவுத் தொகுதியில் சேர்ந்து அடுத்த தலைமுறையில ஏற்கெனவே அறியப்பட்ட பழ அறிவுடன் ஒன்றுபட்டு அத் தலைமுறை யினரின் முதலீடாகிறது. இதனையே நாம் பொது அறிவு என்கிறோம் இங்ஙனம் அறிந்த அறிவு பெருகுந்தோறும் இன்னும் அறியப்படாத அறிவுக்கான வாயில் பெருகு கிறது. "அறிதோறு அறியாமை கண்டற்றால்," (குறள்: ௧௧௧0) என அறிஞர் கூறுவது இதனையே ஆகும்.

கடற்பயணத்தைவிட, கல்வியறிவைவிட வாழ்க்கை பலவகைச் சிக்கல்கள் உடையது இவ்விரண்டையுமவிடப் பல திறப்பட்ட நுண் நயங்களும் வாழ்க்கையில் உண்டு.

அச்சந் தந்து எச்சரிக்கை செய்யும் பெருந்துன்பங்களைவிட, அறிவை மறைத்துப் பேரளவான பொல்லாங்கு தரும் சிறு வழுக்கள் அதனிடையே உண்டு. உள்ளார்ந்த நலங்களை வெளிப்படக் காட்டி நன்மைக்குத் தூண்டுதல் தரும் கவர்ச்சிமிக்க பெரும் பண்புகளைவிட, கருத்திற் படாத அல்லது தீமைபோன்ற தோற்றத்திற் புதையுண்டு பெரு நன்மைக்கு வழிவகுக்கும் சிறு நுண்நலங்கள் அதனிற் பல. தோற்றங் கடந்து அவற்றின் விளைவும் பயனும் கண்டோர் விளக்கிலலன்றி, அவற்றின் மெய்த்திறமறிந்து பயன்பெறுதல் அரிது.

சிறப்பாக, இளமைப்பருவம் உணர்ச்சி மிக்கது; ஆற்றல் மிக்கது; ஆர்வமிக்கது. இவற்றால் அஃது அருஞ் செயல்கள் செய்யும் திறமுடையது. அருஞ்செயல்களைச் செய்தும் வருகிறது. ஆனால், வாழ்க்கைக் களம் இளமைக்குப் புதிது; அதில் அது பழகித் தன் ஆற்றலை முன்னிலும் நற்றிறம்படப் பயன்படுத்துமுன், முதுமை வந்துவிடுகிறது. இம் முதுமைப் போதில் உணர்ச்சி குன்றிவிடுகிறது; ஆற்றல் குறைந்துவிடுகிறது. அறிவு வளரும் ஆற்றல்கூட ஒரு வகையில் மட்டுப்படுகிறது. ஆனால், அறிவுமுதலீடு இப்பருவத்திலேயே மிகுதி. அத்துடன், அறிவுப்பரப்பின் அளவு மட்டுமன்றி அதன் கூறுகளின் தராதரமும இப்போதுதான் தெளிவு பெறுகிறது இவற்றை முதுமை தனக்கென முற்றும் பயன்படுத்த முடிவதில்லையாயினும், அது தன் ஆர்வத்தை இளமைவழிச் செயலாற்ற முயலுமானால், முதுமையின் அறிவுடன் இளமையின் உணர்ச்சியும் ஒருங்கிணைதல் கூடும். இளமையின் பயன் முதுமை என்பது உண்மையாதல்போல, முதுமையின் பயன் இளமை என்பதும் இங்ஙனம் உண்மை ஆகலாம். முதுமையின் அறிவை இளமையுடன் சேர்க்கும் இச்செயலுக்கே நாம் கல்வி, நாகரிகம், பண்பாடு, கலை, இலக்கியம், அறிவியல் என்ற பெயர்களைத் தந்து அழைக்கிறோம். இவை யாவும் பழமை அல்லது முதுமையின் இன்கனிகள். இவையே புதுமைப் பயிரின் விதையாகவும், நல்லுரமாகவும் அமைகின்றன.

காட்டு வழியே ஒருவன் செல்கிறனென்று வைத்துக் கொள்வோம். அவன் தான்செல்லும் பாதை இருகவராகச் செல்வதைக் கண்டு தயங்குகிறன். அவன் செல்ல நாடும் இடத்துக்கு எந்தப் பக்கமாகச் செல்லவேண்டும் என்று அறிவது அவனுக்கு அச்சமயத்தின் இன்றியமையாத தேவை. அவ்விரண்டு பாதைகளுமே அவன் விரும்பும் இடத்துக்குச் செல்பவையாக இருக்கலாம். அப்போதும் அவனுக்கு எது நல்ல பாதை, எது சுருக்கப் பாதை, எது இடையூறற்ற அல்லது இடையூறு குறைந்த பாதை என்று அறியவேண்டி வரலாம். ஆனல், இரண்டில் ஒன்றே அவன் விரும்புமிடம் செல்வதாகவும் இருக்கக் கூடும். ஒன்று விரும்புமிடத்திற்குச் செல்வதாகவும், மற்ருென்று நெடுந்தொலை சென்று பின் பொட்டென முடிவதாகவும் இருக்கலாம். தவருன வழியில் செல்ல நேர்ந்தால், போனவழியே மீண்டும்வந்து புறப்பட்ட இடத்திலிருந்து மற்ருெருமுறை புறப்படவேண்டி வரும். தவருன பாதையில் இடையூறு அல்லது உயிரூறு ஏற்படின், அவன் துன்பமோ, அழிவோ கூட எய்தக்கூடும். சில சமயம் பார்ப்பதற்கு அகலமான கவர்ச்சியான பாதையே தவருன பாதையாகவும், தோற்றத்தில் கடுமையான, கவர்ச்சியற்ற நெறியே சால்புடைய நெறியாகவும் இருக்கலாம். இவற்றையெல்லாம் ஏற்கனவே சென்றறிந்து வகைதொகைகண்ட ஒருவன், அல்லது கண்டவர் கூறக்கேட்ட ஒருவன் நட்புமுறையிலறிந்து கூறினல், வழிப்போக்கனுக்கு நேரமும் உழைப்பும் எவ்வளவு மிச்சப்படும்! எவ்வளவு இடையூறுகளிலிருந்து அவனுக்குப் பாதுகாப்பு ஏற்படும்! அத்தகைய வழித்துணைபோன்றவை வாழ்க்கைப் படிப்பினைகள். சிறுவர்க்கும், இளைஞர்கட்கும் இவை ஆன்ற பயன் தருவன.

சிறுமைப்போதில் மனிதன் பெற்ருேர்களின் நல்லாதரவில் இருக்கிறன். அவன் தன்னைப்பற்றி அப்போது சிந்திக்க முடியாது; சிந்திக்கவும் தேவையில்லை. அப்பொறுப்பு முழுவதும் பெற்ருேரைச் சார்ந்ததாகிவிடு

கிறது. அவர்களே குழந்தையின் நலத்தில் குழந்தையி னும் அக்கறை காட்டி, குழந்தையின் நன்மை தீமைகளி னால் பலகால் அக் குழந்தையினும் மிகுதி இன்பதுன்பம் அடைபவராவர். ஆனால், பெற்றோர் ஆதரவிலிருந்து சற்று நெகிழ்வுபெற்று ஆசிரியரின் ஆதரவு பெறும் நிலையில் சிறுவர் பொறுப்பு ஓரளவு தொடங்குகிறது. பெற்றோர் ஆதரவில் செயலற்ற நிலையிலிருந்த அவர்கள் இப்போது செயல்துணை அளித்து வழிகாட்டும் ஆசிரியர் வழிநின்று செயலாற்றுபவர் ஆகிறார்கள். ஆனால், பதினான்கு பதினைந்து ஆண்டுப் பருவமடைந்ததும், அவர்கள் பெரும் பாலும் தம் வாழ்க்கைக்குத் தாமே பொறுப்புக் கொள்ள வேண்டியவராகிறார்கள்.

வழக்குமன்றத்தில் உறுதிமொழி கூறல், அரசியல் மன்றத்திற்கான மொழிதரல், செய்த குற்றத்திற்குத் தண்டனை பெறுதல் ஆகிய பொறுப்புக்கள் இப் பருவத்தில் முழுவதும் அவர்களிடம் வருவதில்லையாயினும், இவற்றுக் கான பயிற்சிகள் தொடங்கிவிடுகின்றன. இளமைப் போதைப்போல இப்போது அவர்கள் உடலும் உளமும் திருப்பியபடியெல்லாம் திரும்பிக்கொள்ளும் நிலையிலில்லை. முதுமைப் போதைப்போலத் திருப்பமுடியாத நிலையிலும் இல்லை. அவர்கள் நிலை இவ்விரண்டையும்விட நன்மை தீமைச் சிறப்புடையது. ஏனெனில், இப்பருவத்தில் அவர்கள் எப்படித் திரும்புகிறார்களோ, அப்படியே வாழ்நாள் முழுவதிலும் அவர்கள் போக்குத் திரும்பி யிருக்கும். திருப்புபவர் இன்றித் திரும்பும் இப்பருவத்தில், உருவாக்குபவர் இன்றி உருவாகும் இப் பருவத்தில்தான் திரும்புவதற்கான உதவியுரையும், உருவாகுவதற்கான தூண்டுதலுரையும் மிகுதியாகத் தேவை. எனவே, இப் பகுதிக்கான அறிவுரைகளை, 'வாழ்க்கையின் வாயிற்படி,' இளைஞருக்கான அறிவுரைகள்' என்ற கட்டுரைகளில் தருகிறோம்.

இந்தப் படிகளிலேயே குருத்துவிட்டு வாழ்க்கையை முற்றிலும் ஆக்கவோ, அழிக்கவோ செய்யத்தக்க வாழ்க்கை

நிகழ்ச்சி காதலாகும். வாழ்க்கைப் போக்கையே மாற்றி யமைக்கும் இவ்வுணர்ச்சி, இளமைக்கு முன்னும் இன்ன தென்று உணரப்படாதது இளமைக்குப் பின்னும் அதன் தன்மை தோன்றுவதில்லை; பெற்றோர் இத் துறையில் தெள்ளத்தெளிய உதவமுடியாது; ஆசிரியர் இத் திறத் தில் மிகுதியாக வழிகாட்ட முடியாது. முதியவர் இவ் வுணர்ச்சியை அறியமாட்டார்கள். அறியினும் அதனை மறந்துவிட்டிருப்பது உறுதி. எதிர்பாராது வந்து கவிதை போல் எழுச்சியும் பயனும் ஈந்து வாழ்க்கையுடன் வாழ்க் கையாய் ஒன்றுபட்டுப் பிரித்தறியப்படாத இவ்வுணர்ச்சி வகையில் ஒருவருக்கு வழிகாட்டியாயிருப்பது அவ்வுணர்ச் சியும் இயற்கையுமல்லாது வேறில்லை. ஆயினும் வாழ்க் கைக்களம் காணாத இளைஞர்கள் அதன் தன்மை, அதன் இடைஞ்சல்கள், அதில் நேரும் பிழைகள் ஆகியவற்றை அறிவதும்; அதன் தற்காலிகத் தோற்ற மயக்கங்களில் சிக்கிவிடாமல் அதன் நிலையான வாழ்க்கைப்பயனைச் சிக் கெனப் பிடிக்க உதவுவதும் கூடாததன்று. இத்தகைய படிப்பினையுரைகளே 'காதல் வாழ்வின் கடமைகள்', என்ற கட்டுரையில் தரப்பட்டுள்ளன.

குடும்பவாழ்வின் வளத்துக்கான அறிவுரைகளைக் 'குடும்பத் தலைவரின் பொறுப்புக்கள்', 'பெற்றோர் பொறுப்பு' ஆகிய இரு கட்டுரைகளிலும்; உறவினர், அயலார், ஊரார், அரசியல், உலகம் எனப் படிப்படியாக விரிந்து செல்லு கின்ற உலக வாழ்விடையே தனி மனிதர் கொள்ளவேண் டிய பொறுப்புடைப் பங்கைக் 'குடிமையின் உரிமையும், பொறுப்பும்' என்ற கட்டுரையிலும் காணலாம்.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும். (திருக்குறள்: ௫0)

உ. வாழ்க்கையின் வாயிற்படி

கேள்வியாலறிந்த ஒருவர் வீட்டிற்சென்று அவரைப் பார்க்க முனைபவர், அவர் வீட்டு வாயிற்படி செல்லுமளவும் அவரைப்பற்றிய எவ்வகைக் கருத்தும் இல்லாமல் செல்லக் கூடும். ஆனால், வாயிற்படி அடைந்து உள்ளே பார்வையைச் செலுத்தியதும், "அவர் எப்படிப்பட்டவரோ, எப்படி வரவேற்பாரோ," என்ற எண்ணங்கள் அவர்கள் உள்ளத்தில் எழுவது உறுதி அதுபோலவே வாழ்க்கையின் வாயிற்படியாகிய பதினாலு, பதினைந்து வயதை அணுகிய எவரும், தம் எதிர்காலத்தைப்பற்றிக் கனவு காணவோ, சிந்திக்கவோ, கவலைகொள்ளவோ செய்யாமல் இருக்க முடியாது செல்வக்குடியில் பிறந்து, சோம்பேறி வாழ்வு வாழப்பழகிய ஒருசிலர், இத்தகைய சிந்தனைக்கு ஆளாகாம லிருக்கலாம். ஆனால் சிந்தனைக்குரிய இந்தப் படியில் சிந்திக்காதவர், வாழ்க்கையில் என்றுமே சிந்திக்காதவ ராவார். சிந்தனையைக் கெடுத்த அவர் செவ்வாழ்வு அகன்றபின் அவர் சிந்திக்கக்கூடும். ஆனால், செல்வத்தின் செல்வமட்டுமன்றி, வாழ்க்கைக்கே செல்வமாகிய இளமையை இழந்தபின் அவர் சிந்தனையின் பயனும் வறுமையடைந்தே தீரும். எவ்வளவு செல்வக் குடியினராயினும் இவ் வாழ்க்கைப்படியில் சிந்தனைக்கு இடம் கொடாதவர், வாழ்க்கைப் பட்டியலில் தம் பெயர் பொறிக்காது விலங்கு போல் உண்டு உயிர்த்து ஒழிபவரேயாவர். அவர்கள் பிறந்தும் பிறவாதாரில்வைத்து எண்ணப்படத்தக்கவர்கள்.

வாழ்க்கையின் வாயிற்படியில் சிந்திப்பவருள்ளும், கனவு காண்பவருள்ளும் பலர் மேற்கூறிய சோம்பல் வாழ்க்கையாளர் வாழ்வையே குறிக்கோளாகக் கொள்வதுண்டு. இத்தகையோர் உழையாத வாழ்வை அவாவி அதன்பயனாக அண்டிப்பிழைக்கும் அடிமை வாழ்வையோ, அல்லது தகாத வழியில் பொருளீட்டிவாழும் வாழ்வையோ நாடிக் கேடுறுபவரேயாவர். ஏனெனில், உழைப்பால் வரும் செல்வமே தற்சார்பும் தன்மதிப்பும் தரும். அதுவே பிற

ருக்குத் தீமைதராமல் பல சமயம் பிறருக்கு நன்மையாக வும் முடியும்.

வாழ்க்கைத் தொடக்கத்திலிருந்தே ஒவ்வொரு நன் மகனும் தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொள்ளவேண்டிய கேள்விகளாவன :

"வாழ்விற்கு உரிமையற்றவனாக நான் வாழலாமா? வாழும் தகுதி எனக்கு வேண்டாமா? என் பெற் றோர் எனக்குப் பொருள் ஈட்டிவைத்திருந்தால், அவர்கள் எனக்குச் செய்த கடமைக்கு ஈடாக நான் என்ன செய்யக் கூடும்? என் நாடு என்னையும் என் குடியையும் உயர்நிலையில் வைத்திருக்கிறதானால், அதற்கு நான் செய்யும் கைம்மாறு யாது? அத் தகைய உயர்குடிப்பேறு எனக்கு இல்லையானால், அதை என் பின்னோர்கள் பெறச்செய்யும் வழி யாது?" என்பதே.

இக் கேள்விகளுக்கு அவனுக்குக் கிடைக்கக்கூடும் விடை ஒன்றே. செல்வக்குடியில் பிறந்ததனால் உழை யாமல் வாழ்வதும், உழையாமல் செல்வக் குடியாளனைப் போல் வாழ எண்ணுவதும் செல்வம் உண்டுபண்ணுவ தாகாது. பிறர் உழைப்பை உண்டு உலகுக்குச் சுமையாய் இருப்பதேயாகும். அஃதாவது வாழத் தகுதியின்றி, வாழும் உரிமையின்றி வாழ்வதேயாகும்.

உழைப்பின் பெருமைபற்றிப் பல அறிஞர் பலவா றாகப் பாராட்டியுள்ளனர். "முயற்சி திருவினை ஆக்கும், முயற்றின்மை இன்மை புகுத்தி விடும்," (குறள் : ௬௧௬) என்று ஒழுக்க நூலார் வரைந்துள்ளனர். ஆயினும் நம் சமூக வாழ்வில் எக்காரணத்தாலோ பெரும்பாலோர் உழைப்பை மதிக்காதிருந்து வருகிறார்கள். இங்ஙனம் உழைப்பை மதியா திருந்து எத்தனையோ நாகரிகங்கள் அழிந்து மண்ணோடு மண்ணாய்ப் போயிருக்கின்றன என்பதை அறிந்தும், உழை யாத வாழ்வே நாகரிகம் என்ற எண்ணம் இன்னும் உலகை விட்டு அகன்றபாடில்லை. உலகிற்கே நாகரிகத்துக்கு வழி

காட்டிய பண்டை எகிப்திய, பாபிலோனியப் பழங்குடி மக்கள், கலைச்சிறப்பு வாய்ந்த கிரேக்கர், போர்வீரமிக்க உரோமர் ஆகியவர் யாவரும் உழைப்பை மதியாது உழைப்பாளர்களை அடிமைகளாக நடத்தியதனாலேயே அழிவுற்றனர் என்பதை வரலாறு எடுத்துக்காட்டும்.

உழைப்பிலும் அறிவுழைப்பைப் பலர் மதித்து, உடலுழைப்பைக் குறைவாய் எண்ணுவதுண்டு. இது கைகால்களையும், கண் காதுகளையும் புறக்கணித்து, மூளையை மதிப்பது போன்றதாம். கை கால்களால் நாம் உழைப்பதுடன் அவற்றினுதவியாலேயே நூலை எடுத்துப் படிக்கவும், கேட்கவும், எழுதவும் செய்கிறோம். அப்படியிருக்கக் கைகால், கண் காதுகளில்லாமல் எப்படி மூளை வளர்ச்சி பெற முடியும் என்று நாம் கருதுவதில்லை. உண்மையாதெனில், கைகால் கண்காதுகளிருந்தும்மூளை சிறப்படையாமலிருக்கலாம்; ஆனால், கைகால் கண்காதுகள் சிறந்தன்றி மூளை சிறக்காது. முன்னது அடிப்படைப்பண்பு; பின்னது சிறப்புப் பண்பு மட்டுமே. முன்னது இன்றியமையாதது; பின்னது அமைந்தால் தனிச்சிறப்புடையது. இதுபோலவே உடலுழைப்பு, உடல் நலம் ஆகியவைகள் இன்றியமையா அடிப்படைத் தேவைகள் ஆகும். அறிவு இவற்றுடன் அமைந்தால் மட்டுமே சிறப்புடையது; அறிவற்ற உடலுழைப்பைப் போலவே, உடலுழைப்பற்ற அறிவும் சிறப்புடையதன்று.

மேலும் அறிவுழைப்புக்கு இயல்பாக எங்கும் தரப்படும் உயர்வுக்குக்கூட ஒரு தனிக்காரணமுண்டு. உடலுழைப்புப் பெரும்பாலும் தனக்கு மட்டுமே பயன்படத்தக்கது. தற்காலிகப் பயன் மட்டும் உடையது. அறிவுழைப்போ பிறருக்குப் பெரிதும் பயன்படுவது; நிலையான நீடித்த பயனுடையது. அது மனிதருடைய உடலுழைப்பில் சிக்கனம் செய்து அதற்கு உரம் தருவது. எனவே அறிவுழைப்பு உடலுழைப்புக்கு எதிரானதன்று; அதன் மீது எழுப்பப்படுவது. அதற்கான உயர்மதிப்பும், அது உழைப்பை நீக்குவது என்பதனாலன்று; உழைப்பை நிறை

பயனுடையதாக்குவது என்பதனாலேயே, தன்னலத்துக்கு மட்டுமன்றிப் பொதுநலத்துக்கும் உதவுவதனாலேயே அது மதிப்படைவது

இளைஞர்கள் சிறப்பாக உடலையும், அறிவையும் ஒருங்கே பேணக் கடமைப்பட்டவர்கள். முதுமையில் அறிவு மிகுதியாயிருந்தும் அது பயன்படாததன் காரணம் உடலாற்றல் குறைவதும், அதன் பயனாக அறிவு வளர்ச்சி பெறாது நின்று விடுவதுமேயாகும் இளமையில் அறிவு எளிதில் வளர்ச்சியடைவது உடல்வலுவின் காரணமாகவே. ஆகவே, உடலுழைப்பைக் கவனியாமல் அறிவைப் பேண எண்ணுவது, முதலை விட்டுவிட்டு வட்டியில் மிகுதி ஆர்வமுடையவராயிருப்பது போன்ற மடமையேயாகும்.

உடலுழைப்பைப் புறக்கணித்து அறிவுழைப்பை மதிக்கும் தீயபழக்கம் பெருகியதன் காரணமாகப் பலர் தன் மதிப்பு, தற்சார்பு, தன் முயற்சி ஆகிய மூன்றையும் விட்டு அடிமைத்தனம், கோழைமை, மடமை ஆகியவற்றுக்கு ஆளாகிறார்கள். உழையாதிருப்பதே உயர்குடியின் பண்பு என்றும், அதேசமயம் உழைப்பவரைவிட உயர் ஊணுடை கொள்ளுதலே சிறப்புடையதென்றும் கருதும் இவர்கள், தம் வருவாய்க்கு மேற்பட்ட இன்பப் பொருள்களில் நாட்டம் வைக்கின்றனர் இதனால் அவர்கள் கடன்படவும், தொல்லைப் படவும், வெளிப்பகட்டுக்காகக் குடும்பவாழ்வில் இடர்ப் பட்டு நரகவேதனை அடையவும் நேருகிறது இது மட்டுமோ? தம் மிகுதிப்படியான செலவினங்களைச் சமாளிக்க உதவுவதற்காகவே இவர்கள் அரசியற்பணி, அலுவலகப் பணி ஆகியவற்றை நாடியலைந்து அதற்காக ஆண்டுள்ளோரைச் சுற்றித் தொண்டுழியர்போலப் பசப்ப வேண்டியதாகிறது.

தாம் ஆடைநெய்வது குறைவு என்று கருதும் இவர்கள், நெசவாலை நடத்துபவரிடம் போய்க் குறையிரந்து தொழில்பெறத் துடிக்கின்றனர். அது பெற்ற பினனும் தம்தொழிலில் காட்டும் ஆவத்தினும் தம் தலைவரை மன

மகிழச் செய்வதிலேயே ஆர்வம் காட்டவேண்டியவ ராகின் றனர். அரசியற்பணியிலீடுபட்டால் தம் மேற்பணியாளர் பேச்சுக்கு 'ஆமாம்' போட்டு, அவர் கொள்கைக்கு இணங்கி, அறிவைப் பறிகொடுக்க வேண்டியவராகின்றனர். இவரினும் மிகுதி உயர்வுபேண எண்ணுகின்றவர் சின்னஞ் சிறு பொருள்களை எடுத்துச் செல்லக்கூட ஏவலாளர்களை எதிர்பார்த்து நிற்கும் கோழைகளாய் விடுகின்றனர். மற் றும் பலர் இம்மாய வெளிப்பகட்டுக்காக உள்ள நிறையை யும், வாய்மையையும் கெடுத்துத் தகாவழிகளில் கருத்துச் செலுத்தி, வஞ்சனையும் கொடுமைகளும் மறைவில் புரிபவ ராகின்றனர்.

வாழ்க்கையின் வாயிற்படியாகிய இளமையே இத் தீய பண்புகள் பற்றும் காலமாதலால், இளைஞர் இப்பொறிகளிற் சிக்காது தன்னுழைப்பு, தற்சார்பு, தன்னறிவு, தற்பண்பு பேணி வாழக்கடவர்.

எளியவாழ்வு என்பது மனிதவாழ்வை வெறுத்த துறவி களுக்குரியது என்றோ, மனிதவாழ்வு வாழ இயலாத பஞ்சை ஏழைகளுக்கு உரியது என்றோ பலர் எண்ணி விடு கிறார்கள். இதனினும் தவறுடைய எண்ணம் எதுவும் இருக்கமுடியாது. எளியவாழ்வு என்பது இன்பம் வெறுத்த வாழ்வு அன்று உண்மையில் அதுவே இன்பம் நிறைந்த வாழ்வு. நல் உணவு, நல் ஆடை, நல் அணிமணி, இனபப் பொருள்கள் ஆகியவற்றை வெறுப்பதோ, ஒதுக்குவதோ எளிய வாழ்வு ஆகாது; அவை வறுமை வாழ்வு அல்லது துன்ப வாழ்வு மட்டுமே. எளியவாழ்வு எனபது இவ் வின்பங்களை அவற்றின் பயன் நோக்கி அறிவுடன் பயன் படுத்துவதேயாகும். தோற்றத்திற்காக, பிறருக்குக் கண்ணுறுத்தும்படியான உயர்நிலைக்காக, உடலைக் கெடுக்கத்தக்க தற்காலிகப் புலனுகாவுக்காகப் பயன்படும் தீய இன்பங்களே எளிய வாழக்கைககு மாறான பகட்டு ஆரவார வாழ்வின் பண்புகள் ஆகும். எளிய வாழ்க்கை யினர் விரும்பும் உணவு, தற்காலிகச் சுவையுடன் நிலையான உடல்நலமும் தரவேண்டும். அவர்கள் மேறகொள்ளும்

ஆடை தற்காலிகப் பாதுகாப்பும், நிலையான உடல் நலமும், காண்பவர்க்கு நன்மதிப்புணர்வும் தரவேண்டும்.

எளிய வாழ்வு வாழ்பவன் கீழோரைக் கண்டு சீறவோ, அடக்குமுறை ஆர்ப்பரிப்புக் கொள்ளவோ, இறுமாப்பும் வெறுப்பும் அடையவோ மாட்டான். மேலோரைக் கண்டு அஞ்சவோ, அடுங்கி ஒடுங்கவோ, தொண்டூழியம் செய்ய விதிர்விதிர்க்கவோ மாட்டான். அவரவர் நிலைக்கேற்றபடி அவன் யாவர்மாட்டும் ஒத்த அன்புடனே தான் ஒழுகுவான். இத்தகைய எளிய வாழ்வே உண்மையில் உயர் நாகரிக வாழ்வு ஆகும். உயர்கலை வாழ்வும் இதுவே. இம்மறைநுட்பம் உணராது, கண்டபடி இன்பப் பொருளும், ஆடையும் புனைபவனை நாகரிக மக்கள் நாகரிகமுடையவன் என்று கூறமாட்டார்கள்; பட்டிக் காட்டான் என்பர். அதுபோலவே பகட்டுக்காக எளிய வாழ்வு வாழ்பவனையும், உண்மை நாகரிகமுடையவர் பாராட்டமாட்டார்கள். அவனையே பகடி, அகடி, விகடி எனக் கடிந்து நகையாடுவர்.

எளிய வாழ்வாகிய இந் நடுநிலை வாழ்வைப் பெறும் வழி ஊதாரித்தனத்துக்கும், கஞ்சத்தனத்துக்கும் இடைப்பட்ட நற்சிக்கன வழியாகும்.

"உயர்வுடைய நல்லுணவு, நல்லாடை, நற்கலைகள், நல்வாய்ப்புக்கள் ஆகியவற்றுக்குத் தேவைப்பட்ட அளவும், உன் திறத்துக்கேற்ற அளவும் செலவிடு. இதில் தயக்கம்கொண்டு குறையறிவாளனாகாதே. ஆனால், அதே சமயம் இவற்றின் உயர்வுக்குப் பயன் படாமல் வீண்செலவாக, அல்லது வீண் ஆராவாரமாக ஒரு காசும் செலவு செய்யாதே மேலும் தற்காலிக மகிழ்ச்சி கருதி, சொகுசு கருதி, நிலையான நலங்களை அல்லது இன்பங்களைப் போக்கிக்கொள்ளாதே. தற்காலிகமாகச் சிறு துன்பங்களை வெறுத்து நிலையான தீங்கை அல்லது துயரை வருவித்துக்கொள்ளாதே."

இளைஞர் பெரும்பாலும் இன்பம் என்று கருதி ஏமாறுவது துன்பந்தரும் தற்காலிக இன்பங்களையே. அவர்கள் பெரும்பாலும் வெறுப்பதும், நன்மருந்துகள்போலத் தற்காலிகமாகச் சிறிது இன்னாத்தோற்றம் தந்து நிலையான பயன் தரும் உடலுழைப்பு, முயற்சி, பொறுமை முதலிய நற்பண்புகளையே எளியவாழ்வில் ஊன்றி நிற்பதாலும், தன் நிலைக்கும், நிலைக்குரிய வருவாய்க்கும் உட்பட்டு வாழ்வதாலும் இத்துன்பங்களைப் பெரும்பாலும் விலக்கி விடலாம்.

தானுழைத்துத் தற்சார்புடன் வாழ்வதற்கு அடுத்தபடியான உயர்வுடையது, உழைப்பார்க்கு உதவுவதேயாகும். பயனை எதிர்பாராத உதவி என ஒழுக்க நூலார் உயர்வுபடுத்திக் கூறிய உதவி இதுவன்றி வேறு எதுவுமன்று. பயனை எதிர்பாராத உதவி என்றவுடன் பலர் பயனற்ற உதவி என்றெண்ணிப் பொருளை எவருக்கேனும் கொடுத்துவிடுவது கொடை என்றும், கல் முகட்டிலும், ஆற்றிலும், குளத்திலும் நற்பொருளைக் கொட்டுவது நற்செயலென்றும் எண்ணிவிடுகின்றனர். அதேபோல வரையாது கொடுத்தல் என்பது எந்த வீணர் எது கேட்டாலும் கொடுப்பது என்று கொள்கின்றனர். இவை கொடையுமாகா, நன்னடையுமாகா என்று வாதிட்டு விளக்கத் தேவையில்லை. பகட்டுக்காகச் செலவு செய்யும் வீணர் செயலே தவறானால், அந்த அளவு சிறு நோக்கங்கூட இல்லாத மடமைமிக்க இச் செயல்களை என்னென்பது? உண்மையில் பயனை எதிர்பாராத செயல் என்பதும் வரையாத கொடை என்பதும் கொடுப்பவன் தன் தனிப்பட்ட நலன் கருதிச் செய்யாத உதவி என்றும், தனக்கு வரும் கைம்மாறெண்ணி அளந்தீயாமல், தேவையாளர் தேவையளவை எண்ணி ஈவது என்றுமே பொருள்படும். பண்டை ஆன்றோர்களின் சொற்பொருள் வழக்கறியாத இடைக்காலக் குறையறிவினரே, இச்சொற்களின் வெண்பொருள் கொண்டு கதை கூறி மயக்குற்றனர் என்னலாம். தாமே எளிய, அஃதாவது பயன் கருதிய வாழ்வு வாழ்பவர்,

பிறர்க்கு உதவினும் கொடை வழங்கினும் அதுபோல் எளிய, அஃதாவது பயனுடைய வாழ்வுக்கான உதவியும் கொடையுமே வழங்குவர் என்பது தேற்றமன்றோ?

ஆகவே உழைப்பவர், எளிய வாழ்க்கையுடையவர் ஆகியவர்கள் தம்மைப்போல் உழைப்பவர் அல்லது எளிய வாழ்வை நாடுபவர்களுக்கு அவர் நலத்தையும் உழைப் புலகின் நிலையான நலத்தையும் பெருக்கும் முறையில் கொடுக்கும் அல்லது அளிக்கும் கொடையும் உதவியுமே வரையாக் கொடை என்றும், பயன் காணா உதவி என்றும் விதந்துரைக்கப்பட்டன. இருவழியிலும் கொடுப்பவர் பயனை எதிர் பார்ப்பதில்லையாயினும் கொடையாளியை அக் கொடை எளிதில் மீட்டும் அடையுமாயின, அஃது உதவி யின் பாற்படும். அஃது அவன் இனம், அஃதாவது மனித வகுப்பை அல்லது நாட்டையே சாருமாயின் அது கொடையின்பாற்படும். செயலின் பயன் நோக்கி இவை இருவகையானாலும, செய்பவன் பண்பில் இரண்டும ஒன்றே.

உயர் பண்பாளர் தொடர்புறவுடைய உறவினர்க்கும், நண்பருக்கும் உதவும் போதும், தொடர்புறவில்லாத ஏதிலர்க்கு உதவும்போதும் ஒரே உணர்ச்சியுடன்தான் உதவுகின்றனர். ஆனால், கொடுப்போர் பெறுவோர் ஆகிய இருசாராரிடையேயும உள்ள தொடர்புறவே அவற்றின் பயனில் சிறிது மாறுபாடு உண்டுபண்ணுகிறது. இது காரணமாகவே,

"உதவி வரைத்தன் றுதவி; உதவி
செயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து"
(திருக்குறள் : ௧0௫)

எனக் கூறினர் ஒழுக்க நூலான்ற செந்நாப் புலவர். கால மறிந்து, பயனறிந்து, இடமறிந்து செய்யப்படும் உதவி தினைத்துணையாயினும் பனைத்துணையாகப் 'பயன் தெரிவா' ரால் கொள்ளப்படுதல், இவ்வகையிலேயே என்பதும் காண்க

புலனுகர்ச்சியையே வாழ்க்கைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டவன், வரையிறந்து உண்டு குடித்து இன்பம் துய்ப்பவனாகின்றான். உண்ணும் உணவும், பருகுநீரும் வாழ்வுக்கு வகையெனக் கொள்ளாது ஊணுக்கும், குடிக்கும் வாழ்வு ஒருவகை எனக் கொள்கின்றனர். இப்பேரூணரும், பெருங்குடியரும் இவர்கள் முதலில் உலகுக்குச் சுமையாகி, பின் தமக்குத்தாமே சுமையாகின்றனர். உடல்நலமிழந்தும், இளமையில் முதுமை எய்தியும் வாழ்வின் இடைபோதிலிறந்தும் இவர்கள் கழிவது கண்டும், இவர்கள் வழியில் மக்கள் செல்ல நினைத்தல் வியப்புடையதேயாகும். இத்தகையோருள் பலர் தாம் உழையாது உண்பதால் தம் உணவுக்கே தாம் தகுதியுடையவர் அல்லர் என்பதை மறந்து, தம் மீதூண் விருப்பிற்காக, தம் பல்சுவையுண்டிக்காக, மற்றையோரைப் பின்னும் ஏவலாளராகவும், ஏவுவிப்போராகவும் கொண்டு உழைக்கச்செய்து உண்கின்றனர். தனி மனிதர் உயர்வு தாழ்வு பேணும் இக்கால உலகில் இவர்கள் சிலகாலமேனும் தனி மனிதராக உயிர்பேண முடிகிறதாயினும் இயற்கை இத்தகையதோர் மரபையும், நாளடைவில் அம்மரபு பேணும் வகுப்பையும், இனத்தையும் அழித்தல் ஒருதலை. பொருளீட்டுதலே குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாணிக உலகை ஆட்டிப்படைத்த பினீசியரும், கார்த்தஜினியரும் வெனீசியரும் அழிந்ததும், வெற்றிநாடிப் போர் செய்து பேரரசாட்சி செய்த உரோமரும், கலைச்சுவை நாடி உண்டு உடுத்துப் பிறரை அடிமைகொண்ட கிரேக்கரும் அழிந்ததும் இம்மரபினரின் பெருக்க வளர்ச்சிக்கு அவர்கள் உதவியதனால் என்பது மறக்கத்தக்கதன்று.

"உழைத்து உண்க; உழைப்பவரைப் பேணி உண்க; உழைப்பவரை அடக்குமுறை செய்யாது உண்க; உழைப்பவரை அவமதியாது, அஃதாவது பயனழியாது உண்க." இவையே எளிய உணவுபற்றிய கட்டளைகள்

"அருவருப்புக் கிடனற்ற, தன் உடல்நலமும், பிறர் உடல் நலமும் பேணத்தக்க, கூடுமானல்

பொதுக்கலைப் பண்புக்கு உகந்த நல்லுடை உடுக்க."
இதுவே உடைபற்றிக் கூறத்தக்க பொது உரை.

இக்காலத்தவர்க்குச் சிறப்பாக இன்னோருரையும் உரியதாகிறது. "தன் நிலைக்கு ஒவ்வாத அல்லது மேற்பட்ட உணவு உடையில் நாட்டம் கொள்ளற்க." இதன் பொருள், "உயர்வு உணவு, உயர் உடைகளை வெறுக்க," என்பதன்று. இவை நன்றெனப்பட்டால் இவற்றிற்கான நிலையையடைந்து அதன்பின் இவற்றைக் கொள்வதில் கேடில்லை. ஆனால், தன் நிலைக்கு மேம்பட்ட நிலையையுடையவன் என்று காட்டுவதற்காக, இன்றியமையாத தேவைகளைக் குறைத்துப் பகட்டுணவும் ஆடையும் மேற்கொள்வது தற்கொலை, அல்லது தற்பண்புக் கொலையாக முடியும். அதனால் கடன்பட்டுப் பின் தம் பகட்டும் இழந்து, அதில் நாட்டங்கொள்ளுமுன் இருந்த நிலையையும் இழந்தவர்கள் பலர்.

தம் நிலைக்கு மேம்பட்ட வாழ்வை நாடி அதற்காக வீண் செலவு செய்யும் வேறு சிலர், இத்தற்கொலையினின்றும் தப்புவதற்காகத் தகாத வஞ்சனை வாழ்வும் மேற்கொள்கின்றனர். இவை சிறு தீமைகளை விலக்கும் பெருந்தீமைகளாகத் தற்கொலையினின்று தப்பும் தற்பண்புக் கொலைகளாகவே அமைகின்றன. தற்கொலையினால் இறப்பது தனி உயிர்மட்டுமே. ஆனால், இத்தற்பண்புக் கொலையினால் அதற்கு இடந்தரும் மரபும் குடியும் இனமும் யாவும் ஒருங்கே கெடும். ஒழுக்க நூலோர் 'சுற்றமும் இன்றிக் கெடும்,' 'எழு பிறப்பும் கெடும்,' 'ஊருடன் கெடும்,' எனக் கூறிய கூற்றுகள் இத்தகைய பண்புக் கேடுகளைக் குறித்தவையே. அவை மேலீடாகப் பார்ப்பவர்கட்கு உயர்வு நவிற்சியணிகள்போலத் தோன்றினும், உள்ளூர நோக்கின் தன்மை நவிற்சியணிகளேயாகும்.

உழைப்பின்றி வாழும் இன்ப வாழ்வினரால் நாடும் மக்களுலகும் அடையும் கேடுகள எண்ணில. சட்டங்கள் மூலமும், பழக்க வழக்கங்கள் மூலமும் நம் நாட்டிலும்

பிறநாடுகளிலும் பிறப்புக் காரணமான உயர்குடியின ரும், சிறப்புக் காரணமான உயர்குடி மரபினரும் படைத் துண்டுபண்ணப் படுகின்றனர். அவர்கள் சிறப்புக்காக, நல்வாழ்வுக்காகச் செலவு செய்யப்படும் பொருள் நாளடை வில் உழைப்பவர் தலையில் வரிகளாகவும், போதிய நல்வாய்ப் பின்மை, கல்வியின்மை, நல்லுணவு உடை உணுறையுள் களின்மை ஆகிய தீங்குகளாகவும் வந்து விடிகின்றன. இன்னும் இவ்வகையினரிற் சற்றுக் குறைபட்டவரும், அவர்கள் நிலையிலிருந்து சற்று வழுவியவருமே வாணிக உலகிலும் புகுந்து, வாணிகக்கழகப் பங்குகளிலும் பிற துறைகளிலும் சூதாட்டங்களைப் பெருக்கி, அதன்மூலம் பலரைக் கெடுத்துச் சிலரை உயர்த்தி மீண்டும் இழந்த உயர்பதவி பெற முயல்கின்றனர். இவற்றில் அழிந்த பல்லோர் உலகின் வாழ்க்கைப் பரப்பில் தென்படாது மூழ்கிச் செல்பவர் ஆகின்றனர். வெற்றிபெற்ற சிலரோ மீண்டும் அரசியலாதரவு பெற்றுப் பெருமக்களினம் சார் கின்றனர்.

வெற்றிபெறும் சிறுபான்மையோரைக் கண்டு மருட்சி யுற்ற பொதுமக்கள் தீயில் விழும் புற்றீசல்கள்போல் இச்சூதாட்டவகையில் தம் கையுறைச் சில் பொருள்களை யும் கொண்டு கொட்டுகின்றனர். உழைப்பவர் உழைப்பை அழித்து, உழையாதவர்களை மேலும் ஊக்கி, நாட்டைக் கெடுக்கும் இத்தீய பழக்க வழக்கங்களுக்கு இன்னும் அரசியல்கள் ஆக்கந்தருவது என்பது, நாட்டின் நீங்காக் களங்கமேயாகும்.

மீதூணை யாவரும் கண்டிப்பர்; பெருங்குடியையும் எவரும் கண்டிக்காதிரார். ஆனால், மட்டான உணவைப் போலவே, மட்டான குடியும் தீமையற்றதெனப் பலர் கொள்ளுவதுண்டு. குடியென்பது இங்கே நீர் அல்லது சூழ்நிலைத் தட்ப வெப்பத்துக்கு, அல்லது உடல் நிலைக் கேற்ப வெந்நீரின் குடி எனக் கொள்ளப்பட்டால், தவறில்லை. சுவைமிக்க பால், மோர் போல உணவோடு உணவான குடிகளாயினும் தவறில்லை. ஆனால், இன்றைய

நாகரிக உலகில் கள்ளும் கடுந்தேறலும் (brandy, beer, etc.), இன்தேறலும் (wine, whisky), பிற கொடிய குடி வகைகளும், சிறுவெறிக் குடிவகைகளும் (coffee, tea) இந்நீர்க் குடிகள் போதாமல் புகையிலை யூறல், சுருட்டு ஆகியுவற்றின் புகைக்குடிகளும் இன்றியமையாப் பொருள் களாய்விட்டன.

குடிவகைகளால் உடல்நலக்கேடு மட்டுமல்ல; பொருட் செலவும் பிறதேவைகளுக்கு மேற்பட்டதாய், அவற்றின் செலவையும் பயனையும் கெடுப்பதாயுள்ளது. பிறபொருள் களின் தேவை மிகுதிப்பட மிகுதிப்பட விலை குறைவதும், இவற்றில்மட்டும் தேவை மிகுதிப்படுந்தோறும் விலை மிகு வதும் பொருளியல் வரலாற்றுக்கண் கொண்டு நோக்கினால் தெளிவாகும். வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாப் பொருள் களல்லாத இவை இன்றியமையாப் பொருள்களானதும், இவற்றை விளைவிக்கும் நாட்டினர் இவற்றை வாணிக ஆதாயச் சரக்குகளாக்கிக் காப்பு வரி யிட்டனர். பிறநாட்டு அரசியலாரும் இதனைப் பின்பற்றி ஆதாயம் பெற முனைந் தனர். இங்ஙனம் பிறபொருள்கள் எல்லாவற்றிலும் மக்கள் தேவைக்கு உதவி செய்து நல்வாழ்வுக்கு அடிகோல உழைக்கும் அரசியல், இவ்வொரு துறையில்மட்டும் எப்படியோ மக்கள் நல்வாழ்க்கையைக் கெடுத்துத் தம் ஆதாயத்தைப் பெருக்க முனைந்துவிட்டது.

அறிவுத் துறையாளரையும் இன்றைய ‘உழையா இன்ப வகுப்பினர்’ ஆட்டிப்படைக்கின்றனராதலால், இத் தீய வழக்கங்களுக்கு ஆதரவுரை தரப் பலர் முன்வந்து விடுகின்றனர். பழங்களைப்போலவே பழச்சாறும் இயற்கை தந்த வளம் என்றும், மனிதர் பயன்படுத்தவே அவையும் ஆண்டவனால் படைக்கப்பட்டனவென்றும், அவற்றை மட்டாக உண்டால் கேடில்லை என்றும் இத்தகையோர் கூறுகின்றனர்! இந்த நெறியே ஆராய்வதானாலும், இவை விளையும் நாடுகளுக்கே இவை பயன்பட்டிருக்கவேண்டும்; ஆனால், இன்று இவை ஒரு சில நாடுகளில் மட்டும் பயிராகிப்

பிற பல நாடுகளுக்கும் விற்கப்படுகின்றன. பிரிட்டனில் இவை பெருக்கமாக விளைபவையல்ல. விளையும் நாடுகளி லும் இவை வணிக நோக்கத்துடனேயே விளைவிக்கப்படுவ தால், பிற நற்பயிர்களை அழித்தே பெருகுகின்றன.

வெறிக்குடிகளைக் கண்டிப்பவரும் சிறுவெறிக் குடி களையும், புகையிலையையும் கண்டிப்பதில்லை. எனவே, இவை வெறிக்குடிகளைவிடப் பரந்து வழங்கிக் காற்றைப் போல், நீரைப்போல் இன்றியமையாத பழக்கங்களாகி வரு கின்றன. பெருந்தீமைகளளவு இச் சிறு தீய பழக்கங்கள் தனிமனிதனைக் கெடுப்பதில்லை என்பது உண்மையே. ஆனால், தடுப்பாரின்றி, ஊக்குவார் பலராக வளர்வதனால், இவை மக்கள் இனப்பண்பின் வேர்முதலையே நச்சுப் படுத்தி, நாளடைவில் மனித நாகரிகத்தையே அழிக்கக் கூடியவை ஆகின்றன. இதுவே நாகரிகமாயின் தற்கொலை யும் ஒரு நாகரிகப்பண்பு எனக் கூறுதல் சாலும். இவற்றை ஒதுக்கி வாழ்பவர், இவற்றை ஒதுக்கத் தூண்டுபவர் இன்று இகழ்வே பெறக்கூடும் எனினும், நாளடைவில் உலகுக்குப் பெருநன்மை செய்தவராவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

குடியொழிப்புவகையிலும், மற்றத் தீய பழக்கங்கள் வகையிலும் மாதருலகம் பலசமயம் சீர்திருத்தத்துக்கு நீக்க முடியாத முட்டுக்கட்டையாவதுண்டு. ஏனெனில், நன்மை தீமையில் முந்திக்கொள்பவர் ஆடவரேயாதலால், அவற் றைப் பேணுவதில் பெண்கள் எப்போதுமே தலை சிறந்தவ ராகி விடுகின்றனர்! நல்ல காரியங்களில் இவற்றின் நிறைபயனை நாம் எங்கும் காண்கிறோம். பெண்டிர் நாகரிக மற்றது எனக்கருதும் காரியத்தை எந்த ஆடவனும் செய்யத் துணியமாட்டான். ஆடவர் சீற்றத்தினும் அவர்கள் நகைத்திறமும், முகக்கோட்டமும் அதனைப் பிஞ்சிலேயே கருக்கும் அனலாகின்றன. ஆயினும் தீய பண்புகளில் மக்களைச் சீர்திருத்த விரும்புபவர், இப்பெண்டிர் பண்பை யும் எதிர்த்தல் தவறன்று. வேண்டுமானால், அவர்கள் மனங் குளிர ஒரு கோப்பை சிறுவெறிநீர் ஒப்புக்கு ஏற்று

மிகுதியை விரும்பாதிருப்பதன் மூலமே அவர்கள் மனத்தை மாற்ற முடியும்.

"தீதெனக் கருதுகிறேன். எனினும் தங்களுக்காகச் சிறிது கொள்கிறேன்." என்ற நயத்தக்க அன்பொழுக்கம் பெண்டிரின் முகக்கோட்டத்தையும் வெல்லுந் திறமுடையதாகும். இளைஞர்களிடையேயும், இளமங்கையர்களிடையேயும் சிறுவெறி வகைகளில் வெறுப்புப் பெருகினல், இன்றைய நாகரிக அருந்தகங்களின் பண்பும் மாறிவிடும். இன்றைய சிறுவெறி நீரகங்கள் (Cafes) யாவும் நறும் பாலகங்கள், இனிய நறுநீரகங்களாக மாறும். மேலும், இன்று புகை குடிக்கும் கை செண்டும், நறுமணச்செண்டும் ஏந்தும் கைகளாகும்.

வாணிகக்களச் சூதாட்டம் பல்லோரைக் கெடுத்து, ஒருவர் இருவர் பொருள் பெறும் ஆதாய நோக்குடையது. ஆனல், ஆதாயநோக்கம் கொண்டதாயினும், இன்பப் பொழுதுபோக்குக் கொண்டதாயினும் சூதாட்டம் எவருக்கும் உண்மையில் நன்மை செய்வதன்று. ஏனெனில், அதனுல் பொருள் பெறுபவரும், பொருள் இழப்பவரும் பொருள் நோக்கம் இல்லாது பொழுதுபோக்காக அதில் ஈடுபடுபவரும், யாவருமே அதனுல் தம் பண்பாட்டை இழப்பவராவர். நாகரிக மக்கள் என்று தம்மைப் பகட்டாகக் கூறிக்கொள்ளும் பலர், இத்துறையில் ஈடுபடுவதைப் பார்க்க, இக்கூற்றுப் பொருளற்றதென்று தோற்றக்கூடும். ஆனல், கூற்றை ஊன்றி நோக்கினல் இதன் உண்மை விளங்கும். இச் சூதாட்டங்கள் உழைப்பவர்களின் பொழுதுபோக்கு அல்ல. உழைப்பவர் அதில் ஈடுபட்டால், ஒன்று அழியவேண்டும்; அல்லது எங்ஙனமேனும் பொருள் பெற்று உழையாதவர் இனம் சாரவேண்டும். சூதாட்டப் பண்பாடு பரவுந்தோறும் உழைப்பவர் உழையாதவராகித் தீரவேண்டும்; உழைக்கும் இனம் ஒழிந்தும் தீரவேண்டும்.

இதுமட்டுமன்று. உழையாமல் வரும் உயர்வுக்கும், பிறரைக் கெடுத்து உயரும் உயர்வுக்கும் சூதாட்டப்பழக்கம் மதிப்புத் தருகின்றது. உழைப்பவரை இழிவுபடுத்த

இது உதவுகிறது. தவிர நாலுகாசு கொடுத்துவிட்டு நாலாயிரம் பொன் பெறும் தகுதிக்கு ஏங்கி நிற்கும் அடிமைத் தனத்தையும், அலப்பையும், அதை அவாவும் கோழை மனப்பான்மையையும் இது வளர்க்கிறது. உலகின் நாகரிகத்தை வளர்க்கும் பண்புகள் இவை என்று எவரும் கூற முடியாது. இன்றைய இன்ப நாகரிகத்துக்கு வேண்டிய பொருள்களை ஆக்கித்தரும் உழைப்பாளிகளையோ, அதற்கு வகை செய்யும் அறிஞர்களையோ, நல்இன்பப் பொழுது போக்கிற்கு உதவும் கலைஞர்களையோ கூட இச்சூதாட்டக் குழுவினரிடையே காணமுடியாது என்பது கூர்ந்து கவனிக்கத்தக்கது.

சூதாட்ட மனப்பான்மை உழைப்புத்திறத்தை மட்டுமன்றி, அறிவுத்திறத்தையும் கலைத்திறத்தையும் ஒருங்கே அழிப்பது. அறிவுத்துறையிலும் கலைத்துறையிலும் கூட இன்று சூதாட்டம் புகுந்து வருகிறதென்றாலும், அவை இருக்கும் அறிவுத்திறத்தையும் கலைத்திறத்தையும் மூடாக்காகக் கொண்டு சூதாடுபவையேயன்றி, அறிவு வளர்க்கும் அறிவுத்துறைகளோ கலைவளர்க்கும் கலைத் துறைகளோ ஆகமாட்டா. உண்மையில் அவை அறிவுத் துறையாளரையும், கலைத்துறையாளரையும் இன்ப வாழ்வினரின் சூதாட்டச்சுழலில் இழுத்து, அவர்களைப் பூண்டோடறுக்க முற்படும் வழிமுறைகளேயன்றி வேறல்ல. இன்றைய நாகரிகம் சூதாட்டத்தைத் தொடர்ந்து ஆதரிக்குமானால், வருங்கால உலகம் பழைய விலங்கு நிலையை விடக் கீழானநிலை யெய்திக் கெடும் என்று கூறலாம்.

ஒருவன் பண்பாட்டுக்கு அவன் குடிமையும் பெற்றோரும் கல்வியாசிரியரும் எவ்வளவு பொறுப்புடையவரோ, அதனினும் அவன் கூட்டுறவுகொள்ளும் தோழர் பொறுப்புடையவராவர். ஏனெனில், குடிமையையும் பெற்றோரையும் யாரும் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வதில்லை. ஆசிரியரையும் ஓரளவுக்குப் பெற்றோர் தேர்ந்தெடுக்கக் கூடுமேயன்றிச், சிறுவர் தேர்ந்தெடுப்பதில்லை. ஆகவே, சிறுமைப் போது எவ்வளவு நெகிழ்ச்சியுடையதாயினும் இவர்கள்

தாக்குதலால் குழந்தையின் மனப்போக்கு முற்றிலும் உருவாய் விடுவதில்லை. சிறுவர் அல்லது இளைஞர் தம் தோழமைப் பெரும்பாலும் தாமே தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கின்றனராதலால், அவர்கள் உள்ளப்பண்புகளின் வளர்ச்சி தளர்ச்சிகளுக்கு இத்தோழர்கள் பெரிதும் காரணமாகின்றனர். அவர்களின் உள்ளார்ந்த பண்புகளே அவர்கள் அத்தோழர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க உதவின வாதலால், இத்தோழமை அவர்கள் உள்ளார்ந்த நற்பண்புகளையும், தீப்பண்புகளையும் அப்படியே வளர்க்க உதவுகின்றன.

தோழமையின் இப்பெருஞ் சிறப்புணர்ந்த பெற்றோரும், ஆசிரியரும் அதுவகையில் மிக்க கவனம் செலுத்துதல் இயல்பு. ஆனால், இளைஞரும் தம் தோழரைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் முற்றிலுந் தம் உள்ளுணர்ச்சிக்கு ஆளாகிவிடாமல், அறிவையும் ஓரளவு பயன்படுத்த வேண்டும். கற்ற அறிவையும், பெற்றோர் ஆசிரியர் கற்பித்த அறிவையும் பயன்படுத்தி, எத்தகைய பண்புகளை நாம் உயர்வுடையதாகக் கொள்கிறோமோ, அப் பண்புடையாளர்களின் தொடர்பையே நாம் மிகுதி அவாவுறவும், அதற்கு நம்மைத் தகுதியாக்கிக் கொள்ளவும் வேண்டும். சில சமயம் பெற்றோர் கொண்ட கோட்பாடுகளிலும், சில சமயம் ஆசிரியர் கோட்பாடுகளிலும், சமூகத்தின் கோட்பாடுகளிலும் கூட நீண்டநாள் தோய்வுற்ற தீங்குகள் காணப்படலாம். இவற்றையே சர் ஃபிரான்ஸிஸ் பேக்கன் 'குடும்பத் தப்பெண்ணங்கள்' (Idols of the cave) 'ஊர்த் தப்பெண்ணங்கள்' (Idols of the market place) 'மனித வகுப்பின் தப்பெண்ணங்கள்' (Idols of the race) என்று வகுத்தனர். எனவே, ஓரளவு பெற்றோர், ஆசிரியர், சமூகம் ஆகியவற்றின் வழியைப் பின்பற்றியபின் தத்தம் பகுத்தறிவையும் முழுதும் பின்பற்றி ஆராய்தல் வேண்டும்.

தோழமையைப் போலவே கல்வியிலும் நாம் அடையும் பயன், நம் விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு உட்பட்டது. நாம் விரும்பிக் கற்கும் கல்வியே நம் உளத்தில் பதிந்து

பண்படுத்தும் கல்வி ஆகும். கல்வி என்பது மக்கள் விலங்கு நிலையிலிருந்து இன்றைய நிலைவரை அடைந்துள்ள முன்னேற்றத்தின் விளைவாக ஏற்பட்ட அறிவுத் தொகுதிக்கான பயிற்சியேயாகும். இவற்றின் தொடக்க வளர்ச்சிப் பண்பாடுகள் விலங்குக்கும் மனிதனுக்கும் பொதுவான உணர்ச்சிப் பண்புகளாதலால், இவை எல்லார் உள்ளங்களிலும் இயற்கை விருப்பந் தூண்டுபவை. அறிவியற்றுறைகளைவிடக் கலைகளும், கவிதையும், கதையும் மக்கள் மனத்தை எளிதாக இயக்குவதன் காரணம் இதுவே. ஆனால் நல்லகாலமாக, கலைகளில் உயர்ந்த கலைகள் மக்கள் வாழ்க்கையைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றனவாதலால், அவை இனிய மருந்துபோல், இன்பமேயன்றிப் பயனும் தருகின்றன. இதற்கு மாறாக அறிவியல்கள் உயர்பண்புடைய சிலருக்கன்றி ஆர்வந்தூண்டுதலரிது. மக்களின் ஆதாய நோக்குக்கு அறிவியல் பயன்பட்டிராவிடில், அவை இன்று பரந்திருக்கும் அளவுக்குக் கூடப் பரந்திருக்க முடியாது. இதற்கு ஒரு சான்று வேண்டுமானால், அறிவியலின் அறிவியலான கணக்கியலிலும் கலைசார் அறிவியலான இலக்கணத்திலும் இன்னும் பொதுவாக இளைஞர் கசப்பு நீங்கவில்லை என்பதை எடுத்துக் காட்டலாம்.

கணக்கியல் எல்லா இயலுக்கும் வாணிகத்துக்கும் அடிப்படையாதலால், பயன் கருதியவர் அதில் முனையாதிருப்பதில்லை. அதுபோலவே இயல்கள் அனைத்திற்கும், கலைகளில் உயர்கலையாகிய இலக்கியத்துக்கும், வாழ்க்கைக் கலையாகிய மொழிக்கும் இலக்கணம் அடிப்படை இயலாயிருப்பதனால், அஃது இன்றியமையாது கற்கப்படவேண்டியதாகும். திருத்தமாக, தெளிவாகப் பேசவும் எழுதவும் தெரியாதவன் நாகரிகத்தின் புறத்தோற்றத்தைக்கூட எட்டுதல் அரிது. உயர்பணிப் பொறுப்புடைய பலரும், உழைப்பிலும் தன்மறுப்பிலும் மிக்க படைவீரர் போன்றவரும், அறிவுத்துறையிற் சிறந்த பலரும் எண்ணியதை உரைப்பதிலும், உரைப்பதை எழுதுவதிலும் மிகவும் இடர்ப்பாடுடையவராயிருப்பது காணலாம்.

உயர் துறைகளில், திறம்பட எண்ணுவதில்கூட இலக்கண இலக்கிய அறிவும், மொழி அறிவும் மிகவும் இன்றியமையாதவை. ஏனெனில், மனித நாகரிகத்தின் உயர் தரக் கருத்துக்கள், கலை அறிவியற் கருத்துக்கள் யாவும் நாகரிகமொழிகளில் உட்கூறுகவே, உள் உறுப்பாகவே அமைந்து, பிறமொழிகளில் எளிதில் மொழிபெயர்க்கக் கூடாதவையாகவும், மொழி பெயர்த்தாலும் பயன்தரக் கூடாதவையாகவும் உள்ளன. மொழியுடன் மொழியாக, மொழியின் வளர்ச்சியுடன் வளர்ச்சியாக வளர்ந்த இவற்றை, அம்மொழியின் அமைப்பையும் அச்சொல் வரலாறுகளையும் உணர்ந்தாலன்றி, முற்றிலும் புரிந்துகொள்ள முடியாது. எனவே, நன்கு பேசுவதற்கும் எழுதுவதற்கும் மட்டுமின்றி, நன்கு சிந்திப்பதற்கும் இலக்கண இலக்கிய அறிவும், மொழியறிவும் இன்றியமையாதவை ஆகும்.

ஆங்கிலமொழியின் கலை, இயற்சொற்கள் பலவும், இலத்தீன், கிரேக்கம் முதலிய வழங்காமொழிச் சொற்களாய் அமைந்துவிட்டமை இவ்வகையில் ஒரு பெருத்த இடர்ப்பாடேயாகும். இவ்வழங்காமொழிச் சொற்களை யறிந்தன்றிப் பொதுமக்கள் அவற்றால் முழுப்பயனடையவும், அவற்றின் உள்ளார்ந்த பண்பில் தோயவும் முடிவதில்லை ஆயினும், இலக்கணம் பயில்பவர் அச்சொற் பொருள்களையும் ஆராயவேண்டியவராதலால், அப்பண்புகளை ஓரளவு துணிய இலக்கணம் உதவும் என்பதில் ஐயமில்லை. 18 ஆம் நூற்றாண்டில் பிறமொழிச் சொல்லாட்சி ஆங்கிலத்தில் குன்றிவிட்டதனால், அதன் பிற்பட்ட வளர்ச்சி பெரும்பாலுந் தாய்மொழி யடிப்படையிலேயே அமைந்து வருவதும் கவனிக்கத்தக்கது.

இலக்கணம் மொழியின் வழுக்க ளகற்றும்; இலக்கிய வழக்குக ளறிவிக்கும்; பேசுவதைத் திருத்தமாகப் பேசுவதற்கும், எழுதுவதைத் திருத்தமாக எழுதுவதற்கும் இது அடிப்படை அறிவைத் தரவல்லது; ஆனால் திறம்படப் பேசுதல், எழுதுதல் ஆகிய மொழித்திறங்களுக்கு இவை போதா. சட்டியிலுள்ளதுதான் அகப்பையில் வருமாத

லால், மனத்தில் கருத்தும் சிந்தனையும் இருந்தாலன்றிப், பேச்சிலும் எழுத்திலும் அவை மிளிரமாட்டா. இவ்விரண்டையும் தருபவை நூல்களே. இலக்கிய நூல்கள் இவற்றில் முதல் தரமானவை. இவை கருத்துக்களைத் தருவதுடன் வாழ்க்கையையும் நாட்டுப் பண்பையும் அப்படியே படம் பிடிக்கின்றன. கலையுணர்ச்சியுடனும் அழகுணர்ச்சியுடனும் இன்ப உணர்ச்சியுடனும் தோய்ந்து அறிவுமருந்தையும் உணவையும் இனிய சிற்றுண்டியாக்கி இவை தருகின்றன. இவற்றால், அறிவு நூலைப் படித்துணரத்தக்க உளப் பண்பு வளர்ச்சியடைகிறது.

படிப்பதால் அறிவுப்பண்பு வளர்கிறது; சொற்பொருள் விளங்குகிறது; ஓரளவு சொல்திறமும் ஏற்படுகிறது. ஆனால், சொற்களைக் கையாண்டன்றிச் சொற்றிறம் வளர்வதில்லை. ஆகவே, பேச்சையும் எழுத்தையும் வளப்படுத்தும் ஒரே சிறந்தவழி, பேசி எழுதிப் பழகுவது தான். இறைத்த கிணறே ஊறுவதுபோல், பேசி எழுதிப் பழகுபவனுக்கே நூல் ஒப்பற்ற பயனுடையதாகும். படிக்கும்போதும் கேட்கும்போதும் செயலற்ற நிலையில் இருக்கும் அறிவு, பேசும்போதும் எழுதும்போதும் செயல் நிலையடைந்து சொற்களின் பண்பில் கருத்து செலுத்துகின்றது. படிப்பவரெல்லாம் பேசவும் எழுதவும் முடியாததன் காரணம் இதுவே. அதேசமயம் கல்வியும் வாசிப்பு மில்லாமல், ஒருவன் தற்கால இலக்கிய வளர்ச்சியிலோ, அறிவியல் வளர்ச்சியிலோ இடம்பெறுதல் அரிது. ஏனெனில், அவன் இவ்வகையில் நாகரிகத் தொடக்ககால மனிதன் நிலையிலேயே பெரிதும் இருக்கக்கூடியவனாகிறான். எனவே இலக்கிய இலக்கண மொழியறிவும், பேச்சுப்பழக்கமும், எழுத்துப் பழக்கமும் சேர்ந்தே மனித நாகரிகத்தின் அடிப்படைப் பண்பாளராக ஒருவரை ஆக்கவல்லது. பேச்சுப் பழக்கம், எழுத்துப்பழக்கம் ஆகியவற்றின் இன்றியமையாக் கலைப் பண்பாட்டின் காரணமாகவே, "சித்திரமும் கைப்பழக்கம், செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்," (ஔவை: தனிப்பாடல்) என்ற மூதுரை எழுந்துள்ளது.

வாழ்க்கையில் முன்னேற விரும்பும் இளைஞன், இவற்றுடன் வாழ்க்கையைத் திட்டப்படுத்தும் வழக்கத்தையும் மேற்கொள்ளல்வேண்டும். இதற்கு மிகச் சிறந்தவழி நாட்குறிப்பெழுதும் முறையே. நாட்குறிப்பில் ஒருவன் தான் செய்வதனைத்தையும்,எண்ணுவதனைத்தையும் குறிக்க வேண்டுமென்பதில்லை. அது முடிவதுமன்று; பயனுமற்றது; தன் வாழ்க்கைத் திட்டத்தை நோக்கமாகக்கொண்டு அதற்கான நிலையான கணுக்களையும், அவற்றின் நடைமுறையில் ஏற்படும் அனுபவங்களையும் குறித்தல் கட்டாயம் நலந்தரும். ஏனெனில், அத்திட்டத்தின் வெற்றிக்கு இதுவே பயன் அளிக்கும். தவிர, வழக்கத்துக்கு மாறுபட்ட சிறுசெய்திகள் நாட்போக்கில் சிறப்பு அடைந்து விடக்கூடும். நாட்குறிப்பு இவற்றைத் தொகுத்துணர உதவும். தனித்துறைப் பணியாளர் பலர் நாட்குறிப்பின் மூலம் தம் பணியில் அரும்பெரு வெற்றிகள் கண்டுள்ளனர்.

நாட்குறிப்பைப்போன்ற மற்றொன்று வரவு செலவுக் கணக்குக் குறிப்பு. இங்கும் திட்டம்வகுத்து அதில் மாறி வருவனவே சிறப்பாகக் குறிக்கப்படல் பயனுடையது. தீய செலவுகள், பயனில் செலவுகள் ஆகியவற்றைக் குறைக்கவும், நற்பயன் தரும் செலவுகளை எடுத்துக்காட்டி ஊக்கவும் இது பெரிதும் உதவும்.

வாழ்க்கைக்கான வருவாய்த் தொழிலுடன் வாழ்க்கை மேம்பாடு கருதிய ஒரு கலைத்தொழிலும், ஓய்வுகாலப் பொழுதுபோக்கிற்குப் பெரிதும் பயன்படுவது. வாழ்க்கைத் தொழிலில் விருப்பு மிகுதியில்லாமல் போகிறவர்களுக்குக்கூட, இஃது அத்தொழிலின் வெறுப்பைக் குறைக்கும். ஓய்வுக்காலத்தினை இன்பக் காலமாக மாற்றி இது வாழ்க்கை இன்பத்தினையும், ஓய்வின் பயனையும் பெருக்குகிறது. இக்கலைத்தொழில் ஒருவன் விருப்பத்தைப் பொறுத்ததாயினும், இதன் உயர்வும் வெற்றியும் அவன் வாழ்க்கையை உயர்த்துவதில் வாழ்க்கைத் தொழிலினும் சிறந்தது. பலர் கலைத்தொழிலில் வருவாய்பெற்று, அதனையே முழுவாழ்க்கைத் தொழிலாக்கிச் சிறப்படைந்

துள்ளனர். உலகின் தலைசிறந்த அறிஞரும், கலைஞருள் பலரும் தம் விருப்பத்தொழிலையே வாழ்க்கைத் தொழிலாக்கியவ ராவர்.

வாழ்க்கையின் வெற்றிக்கான திறவுகோல், "தனி மனிதன் வாழ்க்கை முற்றிலுந் தனிமனிதனைச் சார்ந்ததல்ல." என்பதை அறிவதேயாகும். தனிமனிதன் சமூகத்தில் ஓர் உறுப்பு மட்டுமே. அவன் வாழ்வு தாழ்வுகள் அச் சமூகத்தின் வாழ்வுதாழ்வுகளுடன் நீக்கமறப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகவே, தன் உயர்வுக்கு மட்டும் ஒருவன் உழைத்தால், அவன் அதில் ஓரளவு வெற்றிகாண முடியும். அவ்வெற்றியும் நிலைத்து நிற்காது. சமூகம் அவனைப் பின்பற்றி அவன் பண்புகளைப் பேணுது; அவன் புகழையும் வளர்க்காது. அவன் உயர்வு சமூக நலனுக்குப் பயன்படும் அளவிலேயே, சமூகம் அவன் பண்பு பேணி வளர்த்துத் தானும் வளரும். சமூகத்தில் அவன் அடையும் மதிப்பு, நாளடைவில் அவன் உழைப்பின் பண்பைச் சமூகம் மேற்கொள்வதனுலேயே அமையும். அவன் தன்னலத்தை முற்றும் மறுத்துப் பொதுநலம் பேணுபவனுயிருந்தால், சமூகம் அவனுல் உயர்ந்து, அவனுக்கும் அவன்பெயருக்கும் அழியாப் புகழை உண்டுபண்ணும். இச் சமூக உயர்வை நோக்கமாகக் கொண்டவர்களே விலங்குநிலை வாழ்விலிருந்து உயர்ந்து, மனிதநிலையில் வாழ்பவர் ஆவர். இப் பண்பில் ஒவ்வோர் இளைஞனும் இளமங்கையும் தோய்ந்துள்ள நாடே, உலக நாகரிகத்தில் உச்சியில் நிற்கும் நாடு ஆகும். அதன் மொழி, நாகரிகம், பண்பாடு ஆகியவை உலகில் சிறத்தல் ஒருதலை.

ங. இளைஞருக்கான அறிவுரைகள்

வாழ்க்கையின் வாயிற்படி என்று நாம் குறித்த காலத்திற்கும், இளமைக்கும் மிகு தொலைவில்லை. அது போலவே இளமைக்கும், வருகிற பிரிவில் கூறவிருக்கும் காதலுக்குரிய கட்டிளமைக்கும் நெடுந்தொலை கிடையாது. உண்மையில் இவையாவும் இளமையின் முத்திறக் கூறுகளே. வாழ்க்கையின் சிறுமைப்போதில் எத்தகைய பொறுப்பும் இல்லாததனால், ஒழுக்க நூலார் அதுபற்றி மிகுதி கூறவேண்டுவதில்லை. பிற்பகுதியிலோ வாழ்க்கை ஒருநிலைப்பட்டு விடுகிறது; சிக்கல்கள் அதில் மிகுதியாயிருப்பதில்லை. சிக்கல்கள் ஒரு சில இருப்பவையும் தனி மனிதரைப் பற்றியவையல்ல; குடும்பம், ஊர், நாடு, உலகம் ஆகியவற்றைப் பற்றியவை. இவை இரண்டினுக்கும் இடைப்பட்ட இளமைக்காலமே வாழ்க்கை முழுமைக்கும் தனிமனிதன் தன்னைத் தகுதிப்படுத்திக்கொள்ள உதவும் காலம் ஆகும். முன் அனுபவமின்மை, வகை துறையின்மை, புது அனுபவ மயக்கம் ஆகிய மூன்று இடைஞ்சல்களால் இப்பருவம் இடர்ப்படுகின்றது. முதல் இடைஞ்சல் பற்றியே வாழ்க்கையின் வாயிற்படி என்ற முன் பிரிவில் சில விளக்கங்கள் தரப்பட்டன. மூன்றாவது இடைஞ்சல் பற்றி வரும் பிரிவிற் கூறுவோம். இப்பிரிவில் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையா வகைதுறையாகிய பொருள் செயல்வகை பற்றிக்கூறுவோம்.

வாழ்க்கையில் இன்பமும் அறமும், அஃதாவது குடும்ப வாழ்வும் சமூகத்தொண்டும் பொருளையே அடிப்படையாகக் கொண்டவை. பொருளே ஒருவருக்குத் தன்மதிப்பும் சமூகத்தில் இடமும் தரவல்லது. பொருளில்லாமலோ, பொருள் செயல் வகையுணராமலோ ஒருவன் மற்ற இரு கூறுகளிலும் எவ்வளவு திறமுடையவனாயினும், உலகில் அவன் ஒளிபெற மாட்டான். "வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றில், நடுவண தெய்த இருதலையும் எய்தும்," (நாலடியார்: கககு) என அறம்பொருள் இன்பம் ஆகியவற்

றிடையே பொருளே மற்ற இரண்டிற்கும் அடிப்படையான தென்று அறவோர் வகுத்தது இதனாலேயே ஆகும்.

பொருளில்லாமலோ, அல்லது பொருள் இடர்ப்பாட்டுக்கிடையிலோ உலகில் பலர் பல அருஞ்செயல்கள் செய்துள்ளனர் என்பதை நாம் இங்கே மறக்கவும் இல்லை; மறுக்கவும் இல்லை. "பொருள் பெரிதன்று, அன்பே பெரிது; பொருள் பெரிதன்று, அறிவே பெரிது," என்று பல ஒழுக்க நூலார் வற்புறுத்திக் கூறியிருப்பதையும் நாம் இங்கே புறக்கணிக்கவில்லை. உலகில் பல அறிஞர், கலைஞர், கவிஞர், சமூகத்தொண்டர், நாட்டுத்தொண்டர், உலகத்தொண்டர் ஆகியவர்கள் தம் வாழ்க்கை வருவாய்பற்றிய எண்ணம் சிறிதுமில்லாமல், தத்தம் துறையில் உழைத்துப் பீடு பெற்றுள்ளனர். பலர் சொல்லொணா வறுமைத் துன்பத்திடையே உலகோர் போற்றும் உயர்நிலை அடைந்துள்ளனர். இத்தகையோர் வரலாறுகளைப் படிக்கும் இளைஞர் பலர், பொருளினும் கலை அல்லது அறிவு அல்லது தொண்டு சிறப்புடையது என்ற எண்ணங் கொள்வது இயல்பே. இது தவறுமன்று; ஆனால், பல இளைஞர் எண்ணம் இம் மதிப்புடன் நிற்பதில்லை. இப்பெருஞ் செயலாளர்களைப் பின்பற்றுவதாக எண்ணி அவர்கள் பொருளிலும் பொருள் சார்ந்த வாழ்விலும் அக்கரை செலுத்தாது, வலிய அவல வாழ்வை மேற்கொண்டு விடுகின்றனர். எனவே, ஒழுக்க நூலாரையே மயக்கும் இப்பொன்பூச்சிட்ட மயக்கத்திற்கு ஒரு விளக்கமும், அதனைப் பின்பற்றும் இளைஞர்கட்கு ஓர் எச்சரிக்கையும் தரவேண்டுவது இன்றியமையாததாகிறது.

ஒவ்வொரு மனிதர் வாழ்விலும் இரண்டு பெருங் கூறுகள் உண்டு. ஒன்று தனிமனிதர் வாழ்வு; மற்றது பொது வாழ்வு. இவற்றுள் பெரும்பாலான உலக மக்கள் பொது வாழ்வை மறந்து, தனிவாழ்விலேயே முழுதும் கருத்துச் செலுத்திவிடுகின்றனர். இக் குறைபாடு சிறுமையுடையது என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனெனில், இம் மனப்பான்மையே விலங்கு மனப்பான்மையாகும்.

உண்மையில் விலங்குகளில்கூட உயர்தர விலங்குகளிடம் இம்மனப்பான்மை குறைந்து வருகிறது என்று கூறலாம். விடாய்தீரத் தான் நீரைக் குடிக்காது, பெடையைக் குடிக்க விடும் மானையும் யானையையும் நல்லிசைப்புலவர் பாடல்கள் நமக்கு நினைவூட்டுகின்றன.

பெரியார் பலரின் வாழ்க்கை இதற்கு நேர்மாறாக, தெய்விக அஃதாவது நல்லருள் மனப்பான்மையைக் காட்டுகிறது. அவர்கள் தனிமனிதர் வாழ்வை முற்றிலும் புறக்கணித்துப், பொதுவாழ்வுக்கே தம் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் ஒப்படைக்கின்றனர். இதனையே அறநூலார்,

"அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர்; அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு." (திருக்குறள்: எஉ.)

எனக் குறித்தனர். இவ்வுயர் நெறியைத் தனிமனிதர் பின்பற்றின் உலகம் மேம்பாடடையும் என்றெண்ணியதனாலேயே, ஒழுக்கநூலார் இதனை உயர்குறிக்கோளாக எடுத்துக் காட்டுகின்றனர்.

ஆயினும் தம் வாழ்வின் தனிநலம் விடுத்து மக்கள் பொதுநலம் பேணும் இப்பெரியார், தம் கடமையில் ஒரு செம்பாதியையே ஆற்றினர் என்று எடுத்துக் காட்டுதல் தவறாகாது. மறுபாதியை அவர்கள் பொதுமக்கள் கடனாகவே விட்டுச்சென்றனர். மக்கள் அக்கடனைச் சரிவர அறிந்து ஆற்றாவிடின், வரும் கேடு அப்பெரியார் தனிநலனுக்கு அன்று, பொதுநலனுக்கே என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்னொரு வகையில் கூறுவதானால், கலைக்காக வறுமையிடையேயும் உயர்பணியாற்றிய கலைஞனுக்குச் சமூகம் தனிநலனும் தந்திருக்குமானால், அவன்கலை இன்னும் உயர்ந்திருக்குமன்றோ? கலைஞர் தனிவாழ்வு செம்மைப்பட்டிருக்குமானால், வெற்றிகண்ட சிலராகிய பெரியாரின் வெற்றியும் பெருக்கமடைந்திருக்கும். வெற்றிகாணாது மங்கிமாண்ட பலருடைய தோல்விகளும் வெற்றிகளாயிருக்குமன்றோ? தன்னலம்பேணும் பெரும்பாலா

டங்கிய சமூகம், அதற்காக வாழும் இத்தகையோர், தம் வாழ்வில் வறுமையுறும்படி செய்து, தன்னையே எத்துணை வறுமைப்படுத்திக் கொள்கிறது!

உலகத்தில் பெரும்பாலார் இவ் விலங்கியல் தன்மையினரான அறிவிலாத் தன்னல வாழ்வினரேயாதலால், உலக நலத்தில் அக்கறைகொண்டுள்ள பெரியார், சிறியார் யாவரும் முற்றிலும் பொதுநலத்துக்கே உழைத்தல் அப்பொது நல வகையிலேயே குறைபட்ட செயலாகும். பெருந்தன்மை என்பது பெரும்பயன் தரும் தன்மையாகும். தன்னலம் பேணுவதினும் பொதுநலம் பேணுதல் எவ்வளவு உயர்வோ, அல்லது எவ்வளவு அறிவுடைய செயலோ; அவ்வளவும் பொதுநலம்மட்டும் பேணுவதினும், தன்னலம் பேணிப் பொதுநலம் பேணுதல் உயர்வும் அறிவும் உடையதேயாகும்.

பெரியோர் பலரைப்போலவே பெரும்பாலும் பிறர் நலத்துக்குத் தரும்பாயுழைக்கும் பெண்டிரைப்பற்றிக் கூறுகையில் செந்நாப்புலவர்,

> "தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
> சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்." (திருக்குறள் : ௫௬.)

எனக் கூறியதின் உட்கோள் இதுவே. தன்னலச் சூழலுட்பட்ட ஆடவரிடையே வாழும் பெண்டகையாள், அவ் வாடவரைமட்டும் பேணினால் போதாது; அப் பேணலுக்கு அடிப்படைத் தேவையாகத் தன்னைப் பேணும் செயலையும் அவளே எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பது இவ் வுலகப் பேரறிஞர் கருத்து.

வாழ்க்கைக் களம்புகும் இளைஞர்கள் எல்லாரும் உயர் குறிக்கோளுடன்தான் இருக்கவேண்டும். ஆனால், எல்லோருமே செயற்கரிய செய்பவராய்த் திகழவேண்டும் என்பதில்லை. திகழ்வர் என்று கூறவும் முடியாது; இந்நிலையில் அச்செயற்கரிய செய்த பெரியாரிடம் உள்ள ஒரு குறைபாட்டை, அஃது எவ்வளவு சிறியதாயினும், அவன் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் தவறு என்பது கூறாமலே விளங்கும்.

ஒருவர் குறைபாட்டைப் பின்பற்றுவதனால் நிறைவைப் பின்பற்றியவர் ஆகமாட்டோம். குறைபாட்டைப் பின் பற்றுதல் எளிது; நிறைவைப் பின்பற்றுதல் அரிது. இந்நிலையில் நிறைவைப் பின்பற்றுவது எவ்வளவு முதன்மையோ, அவ்வளவு குறைபாட்டைப் பின்பற்றுதிருப்பதும் முதன்மையேயாகும் ஏனெனில் நிறைவைப் பின் பற்ற முடியாதவிடத்தில், குறைபாட்டைமட்டும் பின்பற்றி விட்டால், அது பெருங்குற்றமாய்விடும்.

மேலும், பொருளில் அக்கறையற்றவனாயிருப்பதனால், ஏற்படும் குறைபாடு இதுமட்டுமன்று. பொருள் தேடுவதன்மூலமே ஒருவன் சமூகத்தையும் வாழ்க்கையையும் மக்கள் இயல்பையும் நன்கு உணர்ந்துகொள்ள முடியும்.

தனிமனிதன் தன்னைத் திருத்திக்கொள்வதைவிட, உலகம் தன்னைத் திருத்திக்கொள்வது எப்போதுமே கடினமாகத்தான் இருக்கும். பெரியார் வாழ்க்கையி லீடுபட்டு, அவர்கள் பகட்டான உயர்குறிக்கோளில் ஈடு பட்டு, பல இடங்களில் அவர்கள் சிறப்புகளைப்பெற்றும் பெறாதும் உள்ள இளைஞர்கள், உலகின் இயல்பறியாது வாழ்க்கையில் குதித்து, அதன்பின் தம் தொல்லைகளுக்கு உலகைக் குறைகூறத் தொடங்கி விடுகின்றனர். உலகம் பெரிதும் குறைபாடு உடையதே; ஆனால், தனிமனிதன் தன்னை உலகுக்குத் தக்கபடி திருத்திக்கொள்ள முடியாத போது, உலகம் எப்படித் தனிமனிதனுக்காக, அதுவும் பலருள் ஒருவனுக்காக, தன்னைத் திருத்திக்கொள்ள முடியும்?

இவைமட்டுமன்று; பொருள் தேடுவதனால் ஒருவன் தற்பயிற்சியும், தற்சார்பும், தற்பண்பும் பெறுகிறான். பொதுநலத்தொண்டு, உயர்குறிக்கோள் ஆகியவை அவன் கையில் ஒரு படையாக உதவுகிறதென்றால், அவன் தற் சார்பும் தற்பயிற்சியும் அப் படைக்கலத்தைத் தாங்கும் கையாகவும் கைத்திறமாகவும் பயன் அளிக்கின்றன. இத் தற்சார்பும் தற்பயிற்சியும் இல்லையானால், அவன் உயர் குறிக்கோள் கைப்பயிற்சியும் கையும் அற்றவனிடமுள்ள

வாள்போல் பயனற்றதாகவும், வைத்திருப்பவனுக்கு மனக் கொதிப்பையும் ஏமாற்றத்தையும் பலசமயம் கேட்டையும் உண்டுபண்ணுவதாகவும் முடியும்.

உலகில் பெரும்பாலார் தன்னல வாழ்வுடையவர் மட்டுமல்ல. அத் தன்னலவாழ்விலும் வெற்றி பெருதவர் கள்; அஃதாவது வறுமையில் வாடுபவர்கள். வறுமையில் வாடும் கலைஞர்கள், அறிஞர்கள் தம் வறுமைக்குத் தாம் பொறுப்பாளிகள் அல்லவென்று நினைப்பதுபோலவே, அவர்களும் கருதுகிறார்கள். அவர்கள் மனப்பான்மை யுடன் ஒத்துப் பார்த்தால் அது தவறுமன்று. ஏனெனில் பெரியார் தம்நலம் காணுது பிறர்நலத்திற்கு உழைக்கக் கூடும் என்பதை அவர்கள் அறியமாட்டார்கள். அறியவும் முடியாது: ஒருவேளை அறிந்தாலும், தோல்வியில் வாடும் அவர்கள் அதைப்பற்றிச் சிந்திக்கக்கூட நேரமும் இடமும் இராது. இதுபற்றி அவர்கள் எண்ணிஞலும், "அறிவும் கலையும் உடைய இவர்களே வாழ்க்கைக்கு வகைகாண முடியவில்லையானல், நாம் எம்மட்டு? நாம் என்ன செய் யக்கூடும்?" என்றுதான் அவர்கள் கூறிக்கொள்வர். வாழ்க்கையில் வெற்றிபெற்ற தன்னலக்காரராகிய செல் வரோ வறிஞர், அறிஞர் ஆகிய இருவர்பற்றியும் அக்கறை காட்டமாட்டார்கள். பெரும்பாலும் செல்வர் ஆதிக்கத்தி லேயே இருக்கும் அரசியல்களும், செல்வர் வகுத்த தன்னல அடிப்படையிலிருந்து தம்மை எளிதில் விடுவித்துக் கொள்ள முடியாது. அரசியல்கள் மட்டுமன்றிச் சமூகப் பழக்க வழக்கங்களும், சமயங்களும், அறிவு, கலைத்துறை களுங்கூடப் பெரும்பாலும் செல்வர் ஆதிக்கத்தின் சாய லிற் றேய்ந்துள்ளனவாகவே இருத்தல் காணலாம். ஆகவே, தன்னையும் பேணி உலகையும் பேணும் பொறுப்பு முற்றிலும் உலகின் அடிப்படை உண்மைகாணும் மெய் யறிஞர்களைச் சார்ந்ததேயாகும்.

வாழ்க்கையில் வெற்றிபெருத வறியோர் தன்னல முடையவராயினும், தம் வறுமையின் காரணம் அறியாத நல்லோரேயாவர். தம் வறுமை சமூகத்தின் வறுமை

என்பதையும், தமக்குமட்டுமன்றிச் சமூகத்திற்கும் அனை வரும் உழைத்தாலன்றிப் பெரும்பாலோர் வறுமை ஒழியா தென்பதையும் அவர்கள் அறியமாட்டார்கள்.

வாழ்க்கையின் வாயிற்படி கடந்து, வாழ்க்கையிற் புகும் ஒவ்வோர் இளைஞரும் மனதிற் பதித்துக்கொள்ள வேண்டியது இதுவே. தன்னலம் நீங்கிய பொதுநலம் என்றும் ஒன்று இல்லை! பொதுநலம் நீங்கிய தன்னலம் என்றும் ஒன்று இல்லை. சமூகத்திலிருந்து ஒதுங்கித் தன்னலம் பேணு பவன் பொதுநலனை அழித்துச் சிலநாள் வாழலாம்; ஆனால், அவனால் பொதுநலனும் அழியும்; நாளடைவில் அவன் தன்னலனும் அழியும். தன்னலம் விடுத்துப் பொதுநலனுக்கு வாழ்பவன் அப் பொதுநலத்துக்கு ஓரளவு உதவலாம். ஆனால், அவன் சுவரை யழித்துச் சித்திரம் வரைபவன்போல, நிறைபயன் தரமாட்டான். பொதுநலத்துக்குகந்த தன்னலம் ஒன்றே இளைஞர்முன் இருக்கவேண்டிய குறிக்கோள்—தனக்குப் பொருளீட்டித் தான் வாழ்ந்து பிறரும் வாழ உழைப்பதனாலேயே இது நடைபெறக்கூடும்.

"பிறர்க்கென வாழ்தல் பெரியார் தன்மை; தனக் கென வாழ்தல் பொதுப்படையான மனிதர் தன்மை," என்றுதான் ஒழுக்கநூல் பாராட்டும். பலரும் இதனை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர். ஆனால் உண்மை நிலையை உற்று நோக்கினால், நாகரிக சமூகத்தில் ஒவ்வொருவன் இயல்பும் பிறர்க்கென உழைப்பதுதான். அவனிடம் இருக்க வேண்டிய தன்னலம், அப் பொதுநல உழைப்புக்கு அவனைத் தகுதியாக்கும் தன்னலம் மட்டுமே.

பொருள் ஈட்டுவதற்கான வழிகள் பல நம் கண்முன் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உழைப்பில்லாத வழி சமூக நலனை நாளடைவில் அழிக்கும் வழியேயாகும். ஆட்சித்துறைப் பணிகளும், செல்வர் அலுவலகப் பணி களும் அறிவுத்துறையினர் கருத்தைப் பெரிதும் கவர் பவை. ஆனால், இவை சமூகநலனுக்கு ஒருசிறிதே பயன்

படத்தக்கவை. ஏனெனில், இவை பெரும்பாலும் தன்னல நோக்கமட்டும் உடையவர்களாலேயே நடத்தப்படுகின்றன. ஆகவேதான், இக்கால அறிஞர் அறிவுழைப்புப் பெரும்பாலும் நேரடியாகச் சமூகத்திற்கோ, மக்களுக்கோ பயன் தருவதில்லை. மக்கள் நலனுக்கு மாறான இவ்வுழைப்புச் சிறிதுகாலப் பகட்டும் சிறிது காலத் தன்னல வாழ்வும் தரக்கூடுமாயினும், சமூக வாழ்வை உயர்த்தவோ மேன்மேலும் சமூகத்தின் ஆதரவுடன் பெருகவோ வழி வகுக்கமாட்டாது. ஆகவே, ஒவ்வோர் இளைஞனும் பொருளீட்டுவதில் அக்கரை கொள்வதுடன், அதற்கான ஓர் உழைப்பையும் மேற்கொள்வது அவசியம். அவ்வுழைப்பு ஓரளவாவது உடலுழைப்பாயிருந்தால் நலம். எப்படியும் அது உடலுழைப்பாளிகளின் நலனைக் கருத்திற் கொண்டதாயிருத்தல் வேண்டும். உடலுழைப்பாளரின் வளர்ச்சியே நாட்டுவளர்ச்சி யாதலால், அதற்கு உதவாத செல்வர் செல்வமும், அதற்கு உதவாத அறிஞர் அறிவும், அதற்கு உதவாத கலைஞர் கலையும் அவர்கள் உழைப்பின் பயனை அழிக்கும் அழிவுச்செல்வமும், அழிவறிவும், அழிவுக் கலையுமேயாகும்.

உழைப்பினாலும், உழைப்பினை மதிப்பதனாலும் ஏற்படும் நலன்கள் பல உழைப்பவன் உடல் நலமுடையவனாயிருப்பதுடன், எவர் இடையீடும் இல்லாமல் இயற்கையை அண்டியே வாழ்பவனாகிறான். தன்னலவாழ்வு வாழும் இன்னொருவனை அண்டிவாழும் அடிமைப்பண்பு, அவனிடம் ஏற்படுவதில்லை. உழைப்பை மதிப்பவனோவெனில், அவனுடன் சமத்துவம் பேணுபவன் ஆகிறான். உலகில் உழைப்பவனே பெரும்பாலும் மிகத் தாழ்ந்தவனாயிருக்கிறான். தான் உழைப்பதனாலும், உழைப்பை மதிபபதனாலும் ஒருவன் மனிதனை மனிதனாக மதிப்பவனாகிறான்.

செல்வம் தொகுத்துள்ளவரை அல்லது வருவாய் மிகுதியுடையவரைச் செல்வர் என்றும், செல்வம் தொகுக்காதவரை அல்லது வருவாய் குறைந்தவரை ஏழை என்றும் கூறுவது உலகவழக்கா யிருக்கிறது. ஆனால் ஒழுக்கநூலார்

உலகமக்களைச் செல்வர் என்றும், வறியோர் என்றும் வகுக்கும் முறை உலகியலார் முறையினின்றும், பொருளியலார் முறையினின்றும் வேறுபட்டது. வருவாய்க்குட்பட்டு வாழப் பழகியவர்களையும், செலவுக்குத் தக்க வருவாயைத் தாமே ஈட்ட முயல்பவர்களையும் அவர்கள் செல்வர் என்கின்றனர். வருவாய்க்கு மிஞ்சிச் செலவு செய்பவர்களையும். பிறர், உதவியை எதிர்நோக்கி மிகுதியாகச் செலவுசெய்பவர்களையும் அவர்கள் வறியோர் என்று கூறுகிறார்கள். வேறுவகையில் கூறுவதானால், ஒழுக்க இயலார் குறிப்பிடும் செல்வர்கள், தற்சார்பும் தற்பண்பும் உடையவர்கள். அவர்கள் கருத்தில் பிறர்சார்புடையவரும், பிறரை எதிர்பார்த்து வாழ்பவருமே உண்மையில் வறியோர்!

"உலகியலார் கணக்கில் நீ வறியவனுயினும் ஆகுக; செல்வனுயினும் ஆகுக. பொருளியலார் கணிப்பில் நீ வறிஞனுயினும் ஆகுக; செல்வனுயினும் ஆகுக. ஒழுக்க நூலார் குறித்த வறிஞனுகாமல் செல்வனுதல், உன் வாழ்க்கையை வளப்படுத்தும் என்பது உறுதி. மற்ற இருதுறைகளிலும் செல்வனுவது, ஒருவேளை உன்னுற் கூடாமற் போகலாம். ஏனெனில் அது முற்றிலும் உன் செயலை மட்டும் பொறுத்ததன்று?"

"ஆனல் இவ்வொழுக்க முறையில் செல்வனுவது எவருக்கும் முடியக்கூடியதே. ஏனெனில், அது தன் முயற்சி ஒன்றினுலேயே முற்றிலும் கூடவல்லது."

போதிய விடாமுயற்சியின் பேரில் உலகியலார் முறையிலும், பொருளியலார் முறையிலும் செல்வனுவதுகூட அவனுக்கு இத்திறத்தில் எளிதாகும். அத்துடன் பிறவகைச் செல்வம்போல் மக்கள் மதிப்புக்கும் அச்சத்துக்கு மட்டுமன்றி, இஃது அவர்கள் அன்புக்கும் ஆதரவுக்கும் உரியதாயிருக்கும்.

செல்வத்தை அடைவதில் உள்ள மறை திறவு, செலவுத் திறனுக்கேற்றபடி ஈட்டு என்பதல்ல. ஈட்டும் திறனுக்

கேற்றபடி, அதுவும் பிறரைச் சாராது, பிறரை எதிர் பாராது ஈட்டும் திறனுக்கேற்றபடி செலவுசெய்து வாழ் என்பதே. இங்ஙனம் செய்பவன் ஏழையாயினும், உலகை எதிர்பாராது வாழ்ந்து பணியாற்றலாம். செல்வரிடமோ, அரசியலாரிடமோ சென்று அவன் மண்டியிடவேண்டி வராது. அவன் பொருளீட்டிவிட்டால், உலகம் அவன் செல்வத்தால் பயனடைந்து அவனைப் புகழும். செல்வரும் அரசியலாரும் அவனை நாடி அடைவர். ஏனெனில் அவன் அவர்களுக்கு அடிமைப்படாமலே செல்வனானவன். அவன் செல்வம் அவர்கள் செல்வத்தினும் ஆற்றலுடையதென்பதனை அவர்கள் காண்பர்.

பெருஞ் செல்வத்தால் பலர் செருக்கடைவதுண்டு. அறிவுத்திறத்தாலும், கலைத்திறத்தாலும் வேறு பலர் செருக்குறுவதுண்டு. ஆனால், இச்செருக்கின் அடிப்படை பிறர் அவரை மதிப்பதுதான் என்பதையும், இம்மதிப்பினும் அவர்கள் அன்பு மிகவும் பெருமையுடையது என்பதையும் அவர்கள் அறியார். பெருஞ் செல்வத்துடன் பிறருக்குப் பயன்படாதவனைவிட, சிறு செல்வத்துடன் பிறருக்குப் பயன்படுபவனுக்கு எங்கும் மதிப்பு மிகுதி என்பதைக் காணலாம். செல்வரினும் அறிஞருக்கும், ஆட்சியாளரினும் கலைஞருக்கும் மக்களிடையே செல்வாக்கு மிகுதியாயிருப்பதன் காரணம் இதுவே. அறிஞரும் கலைஞரும் மட்டும் பணத்துக்காகச் செல்வரையும் ஆட்சியாளரையும் அணுகாதிருக்கமுடியுமானால், இன்றைய உலகின் ஆட்சி அறிஞர், கலைஞர் கையிலேயே இருந்திருக்கும். ஏனெனில் அறிஞர், கலைஞர் உழைப்பைச் சுரண்டியே செல்வர் செல்வம் ஈட்டுகின்றனர்; ஆட்சியாளர் ஆளுகின்றனர்; மற்றும் அறிஞர், கலைஞர் தன்னலவாழ்வு வாழாமல், பொதுநலவாழ்வு வாழ்வார்களானால், உலகின் ஆட்சி மக்கள் நிறை ஆட்சியாகவே இருந்திருக்கும். அறிஞரைப் புறக்கணிக்கும் மக்களும், மக்களைப் புறக்கணிக்கும் செல்வரும், செல்வரை அண்டிவாழும் அறிஞரும் என உலகம் முக்கூறுபட்டிராது.

இளைஞர் பொருள் நாடி அதற்காகத் தற்பண்புடன் உழைத்து, எளிய வாழ்வும் வாழ்வராயின், அவ்விளைஞர் வாழும் நாடு உலகிற்கு வழிகாட்டும் நாடாகவும், உலக நாகரிகத்தின் முகடாகவும் இயங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

செல்வத்தைப் பற்றிக் கவலைகொள்ளாம லிருப்பது தவறு என்றும்; உழைத்துச்செல்வம் பேணுவதைப்போல், தன்மதிப்பைப் பேணுவதும் பிறர்நலத் தொண்டுக்கும், அறிவுப்பணிக்கும் தக்க முதலாவதும் வேறில்லையென்றும்; தேவைகளை வருவாய் அளவுக்கு இசையக் கட்டுப்படுத்தினாலன்றி, ஒருவன் உண்மைச் செல்வனாக வாழ முடியாதென்றும் காட்டினோம். ஆனால், செல்வம்பற்றிக் கருத்தில்லாமலிருக்கக்கூடாது என்றதனால், செல்வத்தையே வாழ்க்கைக் குறிக்கோளாகக் கொள்வதும் செல்வத்தை வைத்தே தன் மதிப்பையோ, பிறர் மதிப்பையோ அளவிட்டுக் காண்பதும் சரி என்று கொண்டுவிடக்கூடாது. செல்வத்தையே குறிக்கோளாகக் கொண்டவர்கள், தாம் செல்வர் என்று பிறர் கருதுவதற்காக, வரவுக்கு மிஞ்சிச் செலவு செய்து வறுமை அல்லது அடிமையை வருவிப்பர். செல்வத்தை வைத்துப் பிறரை மதிப்பவர்களோ மக்கள் குணத்தை உண்மையில் அறியமாட்டாதவர்களாவர். செல்வருள் நல்லவரும் உண்டு; தீயவரும் உண்டு. நல்ல வழியில் செல்வமீட்டிய மேலோரும், தீயவழியில் ஈட்டிய கீழோரும் உண்டு. வறியவருள்ளும் நல்லோரும், தீயோரும், மேலோரும், கீழோரும் உண்டு. செல்வத்தையே நன்மை எனக்கொண்டு வறுமையைத் தீமையெனக் கொள்பவர் பெரும்பாலும் தீயவழியில் செல்வமீட்டித் தீய வழியில் செலவிடும் கீழோர் உறவே பேண முடியும்.

செல்வத்தையே தெய்வமாக மதிக்கும் நாடுகளில் தான் தற்கொலைகள் மிகுதி. ஏனென்றால், செல்வத்தையே மதிப்பவர் தம்மை எப்போதும் வருவாயினும் உயர்ந்த செல்வ நிலையிலுள்ளவராகக் காட்டிக்கொள்ளவே விரும்புவர். நல்லவன், மதிப்புடையவன் என்பதனிடமாக அவர்கள் அகர வரிசையிலுள்ள ஒரேசொல் செல்வன் என்பது.

கெட்டவன் கீழோன் என்பதற்கேற்ற அவர்கள் சொல் வறியவன் என்பது. நல்லோரும் மேலோரும், மான அழி வுக்கு அஞ்சுவதுபோல, கோழைகள் சாவுக்கு அஞ்சுவது போல, இவர்கள் வறியவர் என்று கருதப்படுவதற்கு அஞ்சு வர். உலகில் பலர் தற்கொலைக்கு முனைவது அவர்களால் வாழ முடியாது என்பதற்காகவல்ல. அத்தகைய நிலை மிக அருமையாகவே ஏற்படக்கூடும் ஆனால், எப்போதுமே வரவுக்கு மீறிச் செலவு செய்து வாழ்பவர்களுக்கு, அவர் கள் வெளிப்பகட்டு வாழ்வே ஓர் ஓயாப் போராட்டம். அதில் அவர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடும் விடுதலை தற்கொலை ஒன்றுதான். வறுமையினால் தற்கொலை, வீரத்தினால் தற் கொலை, மானத்துக்கஞ்சித் தற்கொலை, மனக்கோளாற்றி னால் தற்கொலை ஆகிய பலவகைத் தற்கொலைகளினும் இஃது இழிந்த, எவ்வகை மன்னிப்புக்கும் இடந்தராத தற்கொலை யாகும். ஏனெனில் இத்தகைய தற்கொலையைச் செய்யும் இயல்பினர்கூட, இதன் காரணத்தை வெளியிட்டுக் கூற முடியாது. இவர்கள் தற்கொலை மானத்தைக் காப்பதற்கு மாறாக, மானத்தைக் குலைப்பது: கிறுக்கர் தற்கொலையை விட இஃது இரங்கத்தக்கது; அதனைப்போலன்றி இது மிகவும் வெறுக்கத்தக்கது.

செல்வப்பகட்டின் உடனொத்த மற்றொரு தீங்கு, கடனா கப் பொருள்கள் வாங்குவது. கடனாகப் பொருள்கொடுப் பவர் ஏழைக்குக் கொடுப்பதில்லை. எனவே, அதனை ஒரு நட்புதவி என்று கூறமுடியாது. காசு பெறாமல் அவர் கொடுப்பது ஒரு பயனையும் எதிர்பாராமலா? கடனுக்குப் பொருள் கொடுக்கும்போது பெரும்பாலும் விலை மிகுதி யாகவே இருப்பதும், பொருள் இழிந்ததாகவே இருப்பதும் இயல்பு. கணக்கில் அடிக்கடி தொகை விடுபடுவதும் அரிதன்று. விடுபடுவதும் பெரும்பாலும் கடன் கொடுத்த வர் வரவில் விடுபாடாயிருக்காது. இத்தகைய நட்டங்கள் மட்டுமேயன்றி, கடன் பெறுபவர் தரப்பில் வேறும் கெடுதல்கள் உண்டு: கணக்குத் தீர்க்கும் சமயம் வரை, அவர்களுக்குத் தாம் செலவு செய்யும் செலவின் அளவு

தெரியவராது. அவ்வப்போது கைப்பணம் கொடுப்பவர் மிக அவசியமான செலவுகளுக்குமட்டுமே பணம் கொடுப்பர். கடன் பெறும் வழக்கம் மெத்தனமான மிகுதிச்செலவைத் தூண்டுகிறது. அடிக்கடி வருவாய்க்கும், செலவு செய்பவர் சக்திக்கும் மேற்பட்டுக் கடன் பெருகி விடுவதுண்டு. காலத் தவணைகளில் முழுவதும் கொடுபடாது விடப்பட்ட மீதித்தொகை பெருகி, ஆளைக் கரைப்பதும் கவிழ்ப்பதும் உண்டு.

கடனுக்கு மாறாகப் பொருளகமுறி* கொடுப்பதும் கடனைவிடமிகுதியுஞ் சிறப்புடையதன்று. பொருளகத்தில் பொருளிருந்தாலன்றிப் பொருளகமுறி செல்லுபடி ஆகாது. பொருளாளருக்கே தம் பொருளகக் கணக்கின் இருப்பு நினைவின்றி, மிகுதி முறி கொடுக்க நேரலாம். மற்றும் நேரடியாகப் பொருள் கொடுக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் தம் பொருள் நிலையின் நிறைவு குறைவு பற்றிய தகவல் உடனுக்குடன் தெரிவதுபோல், பொருளகமுறி கொடுப்பவருக்குத் தெரிய முடியாது. பொருளகமுறியால் கணக்கு வைத்துக் கொள்வதும், பணப் பாதுகாப்பும் எளிது என்று அதன் சார்பில் கூறப்படலாம். இது பெருந்தொழில் உடையவர்க்குமட்டுமே பொருந்தும். மதிப்புக்காகப் பொருளகக் கணக்கும் பொருளகமுறியும் மிகுதி பயன்படுத்துதல், கடனைப் போன்ற தீங்குடையதே. ஏனெனில் காசாகச் செலவு செய்யத் தயங்குமிடத்தில் கூட, மனிதர் பொருள்முறியைப் பயன்படுத்தல் கூடும். பாதுகாப்பு வகையிலோவெனில், பணம் திருடு போவதைவிட, பொருளகமுறியில் கள்ளக் கையொப்பமிடல், கையெழுத்திட்ட வெற்றுமுறி திருடுபோதல் ஆகியவற்றால் விளையும் கேடுகள், இன்னும் மிகுதி என்று கூற வேண்டுவதில்லை.

பெரிய நிலையம், தன் பெருந்தொழில்களில் வரவு செலவு வைத்துக்கொள்வதுபோலச் சிலர் தம் தனிப்பட்ட செலவுக்கும் கணக்கு வைத்துக் கொள்வதுண்டு தம் வரவு

* Cheque.

செலவுகளின் போக்கை உணர்ந்து தடுக்கவும் திருத்தவும் இத்தகைய குறிப்புப் பயன்படும் என்று கூறியிருக்கிறோம். ஆனால், இது பெரும்படி செலவுகளுக்கும் திட்டத்துக்கு மேற்பட்ட செலவுகளுக்கும் மட்டுமே பொருந்தும். வரவுக்காக ஈட்டும் தொழிலை விட்டு வரவுசெலவுக் கணக்கையே பெரிதாக எண்ணி நேரம் செலவு செய்பவர், வேலையற்ற சோம்பேறியாகவும் கஞ்சராகவுமே இருக்க முடியும். கடனாகப் பொருள் வாங்காதவர் சிறு செலவுகளில் ஏமாற முடியாது. கணக்கைவிடக் கைப்பணத்தின் பளு அவர்கட்கு ஒரு நல்ல எச்சரிக்கை தரும். ஆகவே, கூடியமட்டும் கடன் வாங்காதும், பொருள் முறிகளைத் தொழில் துறையிலன்றி வழங்காதும், திட்டப்படுத்திய செலவினங்களுக்குப் புறம்பான பெருஞ்செலவுகளையே குறித்தும் வருபவர்கட்குச் செலவினம் வரவினத்தை மிஞ்சிவிடாது; ஏமாற்றமும் விளையாது.

மதிப்புக்காக வாழும் வழக்கமுடையவர்கள், தம் தொழிலகத்தில் மட்டுமன்றி, வீடுகளிலும் வேலையாட்களை வைத்துக்கொள்வதுண்டு. வேலையாட்கள் இன்றியமையாத இடத்திலோ, வேலை முழுவதையும் வீட்டுக்காரர்களே செய்யமுடியாத இடத்திலோ வேலையாட்கள் வைத்துக் கொள்வது விலக்கமுடியாத ஒரு தேவையாகலாம். ஆனால், மதிப்புக்காக மட்டுமே வேலையாட்களை வைத்திருப்பது, மிகமிகத் தவறு. உண்மையில் அவர்களால் வரும் மதிப்பைவிட, அவர்கள் வேலை முறைகளால் வரும் இக்கட்டுகளும், சிலசமயம் அவமதிப்புகளும் மிகுதி. மதிப்புக்காக வேலைக்காரரை ஏற்பவர், அவர்களை உறவினர் போலவோ, நண்பர் போலவோ நடத்தமாட்டார்கள். தொழிலகப் பணியாளர்போலக்கூட நடத்தமாட்டார்கள். அடிமைகளை அதட்டுவது போலவே அதட்டுவர். இதனால் வீட்டாளர், வேலையாட்களிடையே அன்பும், நல்லெண்ணமும் கெட்டு விடுகிறது. காணாத இடத்திலும், சில சமயம் கண்ட இடத்திலும் முணுமுணுப்பும் வெறுப்பும் மிகுதியாய் விடுகிறது. உறவினர்களைவிட வேலையாட்கள் வீட்டில்

நெருங்கிப் பழகுவதால், வீட்டுக்குரியோர் குற்றங்குறைகளை அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பை அவர்கள் உடையவராகின்றனர்.

இத்தகைய காரணங்களாலும் ஊதிய வகையில் வரும் வெறுப்பினாலும் தூண்டப்பட்டு வேலைக்காரர் வெறுப்பு, பகைமை ஆகியவற்றுக்குள் அடக்கி வைக்கப்பட்ட குண்டுகளாகின்றனர். இங்ஙனம் நடத்தப்படும் வேலையாட்கள் ஏழைகளில் ஓர் அடிமை இனமாகி, சோம்பல், வெறுப்பு, மனக்கசப்பு ஆகியவற்றின் விளைநிலங்களாகிவிடுகின்றனர். இன்றியமையாத் தேவைக்காக அமர்த்தப்பட்ட இடங்களில்கூட அடிமைப் பண்புகளில் பழக்கப்பட்ட இந் நச்சு வகுப்பு, தீயவரும் எண்ணக்கூசும் செயல்களைச் செய்பவர்கள், தூண்டுபவர்கள், அல்லது வளர்ப்பவர்கள் ஆய்விடுவதுண்டு.

வருவாய்க்கு உட்பட்டுச் செலவு செய்வதால் மட்டும், வறுமையை முற்றிலும் ஒழித்துவிட முடியாது. வருவாய் இல்லாத காலத்துக்கு உதவவும், தொழில் மேம்பாடு, வருவாய் மேம்பாடு கருதியும், நல்வாழ்வு, எதிர்காலப் பாதுகாப்புக் கருதியும் சிறிது சிறிதாக ஓரளவு பொருள் மீத்து வைப்பது பொருளீட்டும் ஒவ்வொருவர்க்கும் உரிய கடமை ஆகும். நோய்ப்படுதல், குடும்பத்தில் எதிர்பாராச் செலவுகள், போக்குவரவு ஆகியவை நேர்ந்தால் திட்டப்படியான செலவுக்குமேற் செலவும் ஏற்படும். தவிர வாழ்க்கைத் தொடக்கத்தில் இருக்கும் குறைபாடுகளை நீக்கி நல்வாழ்வும் அதிலுள்ள வாய்ப்பும் பெற மீத்துவைப்பு இன்றியமையாதது. தன் கல்வியும் குடும்பம், குழந்தைகள் ஆகியவர்கள் கல்வியும் உண்மையில் பிற்கால நல்வாழ்வுக்குரிய கடமைகள் ஆகும். வாழ்க்கைக் காப்பீட்டுச் சேமப் பொருளும், பாதுகாப்புச் சேமப் பொருளும் இத்தேவைகைப் பட்டவை. இவற்றுக் கெல்லாம் மீத்துவைப்பது செல்வந்திரட்டுவதற்கல்ல; இவை நல்லின்ப வாழ்க்கைத் திட்டத்தின் பகுதிகளேயாகும். இவற்றின் நோக்கமும் வாழ்க்கை வளம் மட்டுமே.

இவ்வெல்லை கடந்து மீத்துவைப்பது மேலும் நல் வாழ்வுக்குரிய வீடு, நல் உணவு, உடை முதலிய மேம்பாடு களுக்கு உதவக்கூடும். ஆனால், வாழ்க்கைத் தேவைகளைக் கவனியாதும், தன் மேம்பாடு, குடும்ப மேம்பாடு ஆகிய வற்றைக் கவனியாதும், பிறரைத் தொழிலில் ஏவும் எண் ணங்கொண்டும் சேமிப்பதென்பது உண்மையில் தன் வாழ்வை மேம்படுத்தும் செல்வம் ஆகாது; பிறர் வாழ் வைக் குறைக்க விரும்பும் செல்வமே ஆகும். மேற்குறிப் பிட்ட மீத்துவைப்புக் கடமைக்கு இது நேர்மாறுபட்டது.

தம் தேவை, தம் மேம்பாடு, குடும்ப மேம்பாடு ஆகிய வற்றுக்கு மேற்பட்டு, அவற்றுக்குத் தேவையற்ற அளவில் ஒருவனுக்கு வருவாய் மிகுமானால், அவன் அம் மிகை செல்வத்தைச் சேமித்து வைப்பதற்கான பயன்மிக்க சேமிப்பு முறை, படிப்படியாகத் தன்னைச் சார்ந்தோர்க்கும் தன் அண்டையிலுள்ளார்க்கும் இன்றியமையாத் தேவை கட்கோ, மேம்பாட்டுக்கோ உதவுவதேயாகும். தன்னை உயர்த்தும் செயலைவிடத் தன் சுற்றத்தையும் சூழலையும் உயர்த்துபவன் செயல், உலகியல் ஆதாயமுறையில் பார்த் தால்கூட, அறிவுடைய செயலேயாகும். சுற்றந்தழாஅல், நட்பு, அறம் எனப் படிப்படியாக விரிந்து செல்லும் அன்பு உதவிச் செயல்கள் மற்றச் செலவுகளைவிட ஒருவனுக்கு உயர்வும் செல்வாக்கும் தருவதுடன், அவன் வாழ்க்கை வளர்ச்சியிலும் தளர்ச்சியிலும் அவனுக்கு உறுதுணையாக உதவவல்லவை. அத்துடன் அவைதரும் மனநிறைவும் அமைதியும் செல்வத்தைக் குவிப்பதாலோ, பகட்டாக வாழ்வதாலோ, பிறர்மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவதாலோ என்றும் பெறக் கூடாதவை.

மனிதன் பெறும் செல்வங்களில் மிக உயர்ந்த செல் வம் மனிதனே. மனிதர் மதிப்பும் அன்பும் நல்லெண்ண மும் உண்மையில் ஏழையைச் செல்வரினும் வலிமை யுடையராகவும், ஆட்சியாளரினும் செல்வாக்குடையவ ராகவும் ஆக்கத்தக்கவை என்பது உறுதி.

பணத்தின் பயன்களில் மிகச் சிறந்த பயன் கல்வியே ஆகும். கல்வி பணத்தை ஈட்டும்; ஆனால், பணமில்லாமலே அது மதிப்புப் பெறும். அஃது ஈட்டிய பணத்தைப் பாதுகாக்கும்; பணம் அழிவுற்றாலும் மீண்டும் அது பணத்தை ஈட்டும். பணம் தான் இருக்கும்வரை ஒருவனைச் செல்வனாக வைத்திருக்கும். பணம் போனபின், அதற்குரிய செல்வன்மகன் செல்வனாயிருக்க முடியாது. கல்வியோ மரபுரிமையாகக் குலத்தின் செல்வமாய் குடிவாழ்வை வளர்க்கும். இவ்வகையில், ஆண்கள் கல்வியினும் பெண்கள் கல்வி சிறப்புடையது ஏனெனில் ஆண்கள் கல்வி பெண்களுக்குப் பரவாது. பெண்கள் கல்வி ஆண்களுக்குப் பரவுவது உறுதி. மேலும், குடும்பத்தில் பிள்ளைகளுக்கு உள்ளார்ந்த பண்புகளை ஊட்டுபவர் பெண்டிரேயாதலால், அவர்கள் கல்விமட்டும்தான் சமூகத்தின் கல்வியாய் வளரும். எனவே, வருவாயின் மிச்சத்தை வாழ்க்கை வைப்பாக மீத்துவைக்க விரும்புபவன், தன் கல்வி கேள்வி பழக்க மேம்பாடுகளுக்கும், குடும்பத்தினர், பெண் ஆண் குழந்தைகள் கல்வி கேள்வி, பழக்க மேம்பாடுகளுக்கும் செலவு செய்வதினும் உயர்ந்த பயனுடைய செயல் வேறு கிடையாது.

நாட்டுப்பற்றும், மனித உணர்ச்சியாகிய இரக்கமும் ஒழுக்க நூலாரால் அறமாகப் போற்றப்படுபவையானாலும், உண்மையில் மனிதன் பொருளியல் வாழ்வினும் குறைந்த பயனுடையவை யல்ல. அவை அறத்தொடு சார்ந்த உறுதிப் பொருள்களேயாகும்.

பணத்தை அழிவுசெய்வதுடன் மனக்கவலைகளைப் பெருக்கும் செய்திகளுள் தலைமையானது வழக்குமன்றஞ் செல்வதே. குற்றத்துறை வழக்குகளில் பெரும்பாலும் நன்மக்கள் ஈடுபடுவதில்லை. குற்றத்துறை மன்றத்தையும், காவலர் துறையையும் அறிவது சிறைக்கூடத்தை அறிவதற்கான வழி என்பதை அறிந்தே, போலி மக்கள்கூட அத்துறை செல்லாது எச்சரிக்கையாயிருப்பர். ஆயினும், குடி, கடன் கொடுத்தல், வாங்குதல், கள்ளக் கையொப்ப

மிடல், அரசியற்பொருள் கையாடல் முதலிய குற்றங்களில் பகட்டான பொய்வாழ்க்கை வாழ்பவர் சிக்குவது எளிது; இச் செயல்களிலிருந்து விலகுபவர்களும் இச்செயல்களி லீடுபடுபவர்களின் தோழமை, நட்பு ஆகியவற்றிற்கு இடந் தந்தால், வழக்குமன்றம் ஏறவேண்டி வரக்கூடும். ஆகவே, இச்செயல்களை மட்டுமன்றி, அதனைக் கைக்கொண்ட போலிமக்கள் நட்பையும், பிற தீயவர் நட்பைப்போலவே தொலைவில் வெறுத்து ஒதுக்குதல்வேண்டும்.

குற்றவழக்கில் ஈடுபடாத நன்மக்களும் உடைமை உரிமை வழக்குகளில் ஈடுபடுவதுண்டு. தேவைக்கு மேற் பட்ட நில, மனை உடைமைகள் வைத்துக்கொள்வதும், பிற ரிடம் வீம்பும் பழிக்குப்பழியும் வைத்துக் கொள்வதுமே இவற்றுக்கான முக்கிய காரணங்கள். வீம்பும், வழக்காட்டு விருப்பும் உடன்பிறந்த தோழர்கள். வாழ்க்கையில் அன்பைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டவன் வீம்புக்கும், வழக்காட்டு விருப்புக்கும் இடந்தரமாட்டான். பழியேற்ற விடத்தில்கூடப் பழிக்குப்பழி எண்ணமாட்டான். உடைமையிழப்பு நேர்ந்த விடத்தில்கூட, இன்றியமையாத போதன்றி, அவன் வழக்குத்தொடரத் தயங்குவான். ஏனெனில், பல சமயங்களிலும் வழக்கு வெற்றியால் கிடைக்கும் பயனைவிட, அதன் செலவும் தொல்லைகளும் மிகுதியாய்விடக்கூடும். தோற்றாலோ சொல்லவேண்டுவ தில்லை; வழக்குமன்றங்களில் எப்போதும் நேர்மைக்கே வெற்றி யென்றும் கொள்ள இடமில்லை—வழக்குமன்றங் கட்கு மேற்பட்டு மேல்வழக்கு மன்றங்கள் இருக்கவே அப்போது தேவை ஏற்பட்டிராது. வெற்றி தோல்விமட்டு மன்றி, இவற்றால் அயலாரிடையே வெறுப்பும் பகைமையும் வளர்ந்து, நன்மக்கள் எளிதில் மேற்கொள்ளாத குற்ற வழக்குகளை அவர்கள் மேற்கொள்ளவும் தூண்டிவிடக் கூடும். ஆகவே, இன்றியமையாத் தேவை ஏற்பட்டா லன்றி, அதுவும் நன்மைதீமை விளைவுகளை முற்றிலும் ஆராய்ந்தபின்னல்லாது, வழக்குகளில் எவரும் ஈடுபடா திருத்தல் நலம். நோய்க்கிடங்கொடாதவர், நல்லொழுங்குப்

படி வாழ்பவர், மருத்துவரை நாடவேண்டி வராததுபோல வழக்கைநாட அஞ்சுபவர், வழக்கு மன்றத்தை எட்டிப் பார்க்கவும் தேவையேற்படாது.

வழக்கு ஏற்பட்டபோது ஊர்ப் பொதுவராகிய நல்லார், நட்புமுறையில் அவ் வழக்கைத் தீர்த்துவைக்கும் பழைய வழக்கம் குன்றியதன் பயனாகவே, வழக்குமன்றங் கள் உலகில் ஏற்பட்டன என்பதும், இத்தறுவாயில் நினை வில் வைக்கத்தக்கது. வழக்கு மன்றங்கள் மனித நாக ரிகத்தின் புகழ்ச் சின்னமன்று: அந் நாகரிகத்தாலும் மறைக்க முடியாத மனித உலகின் இழிவுச் சின்னமேயாகும்.

விற்பனைக் களத்திலும் பிற இடங்களிலும் விலைகூறு வதில் பெரும்பேரம் நடைபெறுவதுண்டு. பேரம் செய் பவர்கள் யாவரும் உள்ளூர எத்தர்களே என்று கருதும் வழக்கத்தை நாகரிக உலகம் கைவிட்டுவிட்டது. பழங் காலத் துருக்கிநாட்டில் வாணிகக்களத்தில் விலைகூறியபின், மறுவிலை கேட்டால், கடைக்காரர் வாங்கவந்தவர் தம்மை அவமதித்ததாகக்கொண்டு அவருக்குப் பொருள்தர மறுப்பாராம்! சிறிது சிந்தித்தால், இது சரி என்பது தெளிவாகத் தோற்றும். பேரம்செய்து முதலில் மிகுதி விலைகூறுபவர்கள், சூதுவாதற்றவர்களோ குருடரோ குழந் தைகளோ பொருள்பெற வந்தால், என்ன செய்யும் தகுதி உடையவர் என்பது கூறாமலே விளங்கும். எனவே பொய் விலை கூறுபவன் பொய்யன், ஏமாற்றக்காரன், சண்டாளன் ஆகிறான். ஒருநல்ல இஸ்லாமியனுக்கு இது அடாப்பழி எனத் துருக்கியர் கொண்டதில் வியப்பில்லை. இத் துருக் கியரிடமிருந்து நாகரிக உலகு இப்பாடத்தைக் கற்றுக் கொண்டால் எவ்வளவு நலமாயிருக்கும்? வாழ்க்கையில் எத் துறையிலும் பொய்யும் வஞ்சகமும் கொடியவை; மக்கள் நம்பிக்கைக்கும் வாழ்க்கை வாய்ப்புக்கும் அடிப்படை யான வாணிகத்துறையில், இவை மன்னிக்க முடியாதவை. எனவே, தாழ்ந்த சிற்றாதியத்திற்காகவோ சிறு நலனுக் காகவோ பொய்கூறுவது ஒழுக்கமுறையில்மட்டுமன்று, அறிவுமுறையிலும் மிகக் கேடேயாகும். இன்று இது

பேணப்படாததனால், தனிமனிதனை இக்குற்றம் பாதிக்கா திருப்பினும், நாகரிகச் சமூகவாழ்வு இதனால் மிகவும் கேடடைந்தே வருகிறது என்பதில் ஐயமில்லை. இன்றும் கூட்டத்துடன் கோவிந்தா என்று பிறரைப்போல் பொய் கூறாது, மெய் கூறுபவன் ஒழுக்கமுடையவனா யிருப்ப துடன் மட்டுமன்றி, நாளடைவில் வெற்றியும் பெறுவது உறுதி என்பதை அங்ஙனம் நடந்துபார்த்தவர் அறிவர்.

தீய தோழர்களை விலக்குவதனாலும், நல்ல தோழர் களைச் சார்வதனாலும் ஏற்படும் நன்மைகள் மிகப் பலவே யாயினும், அவற்றின் மிக முக்கியமான பலன்கள் அவற்றால் தீய பழக்கங்கள் ஒழிவதும், நல்ல வழக்கங்கள் பெருகுவ துமேயாகும். உண்மையில் தீய தோழர்களைவிடத் தீய பழக்கங்களே மிகக் கொடியவை. அதுபோல, நல்லதோழர் களைவிட நல்ல வழக்கங்கள் மிகநலம் தருபவை. ஏனெனில் தோழர்கள் எப்போதும் உடனிருப்பவரல்லர். உடனிருந் தாலும் அவர்கள் தோழமை புறத் தோழமைமட்டுமே. ஆனால், பழக்கங்களும் வழக்கங்களும் என்றும் ஒருவனை விட்டுப் பிரியாமலிருக்கும் அகத்தோழர்கள். அவர்கள் தனிமையிலிருக்கும்போதும், உறங்கும்போதும், உணர் வற்ற நிலையிலிருக்கும்போதும் அவை உடனிருந்து செய லாற்றிக்கொண்டே இருக்கின்றன. பலர் உணர்வோ டிருக்கும்போது மறைக்கும் பழக்கங்கள் உணர்வில்லாத நிலையில் வெளிப்படக் காணப்பெறுவதுமுண்டு. செய்ப வனை அறியாமலே, செய்யப்படும் தீவினைகளான, தூக்கத் தில் நடத்தல், மயக்கவெறியில் திருடுதல் ஆகிய புதுமைகள் இத்திறத்தவை.

தோழர்களிடையே நெருங்கிப் பழகாதவர்களைவிட, நெருங்கிப் பழகும் நட்புரிமையுடையோரின் பண்புகள் ஒருவனிடம் எளிதில் பற்றி உறையும். வழக்கங்களிலும் பழக்கங்களிலும் இதே போன்ற வேறுபாடு உண்டு. தன் னுணர்வுடனும் அறிவுடனும் ஒருவன் அடிக்கடி செய்யும் செயல்களே, அவன் வழக்கங்கள் ஆகின்றன. இவற்றை அவன் எளிதில் மாற்றிக்கொள்ள முடியாதாயினும், முயன்

ருல் அவை மாற்றக்கூடாதவையல்ல. ஆனால், இவையே தன்னுணர்வு நிலையும் அறிவு நிலையும் தாண்டி உள்ளத்திலும் உள்ளுறுப்புக்களிலும் ஊறிவிட்டால், இவை அறிவுச் சார்பற்ற உணர்ச்சிப் பழக்கங்களும் செயற்பழக்கங்களும் ஆகி விடுகின்றன. அறிந்து செயலாற்றாத, காரணம் அறியப் படாத இப்பழக்கங்களை, எளிதில் மாற்றமுடியாது இவை நல்லனவானால், பாலில் பழம் நழுவி விழுந்ததுபோன்ற அருமையுடையவையே. தீயனவானாலோ பாலில் நஞ்சு விழுந்த மாதிரிதான். ஆகவே, பழக்க நிலையில் வருமுன்பே தீய வழக்கங்களைக் கைக்கொள்ளாதும் கடிந்தும் வருவது இன்றியமையாதது நல்ல வழக்கங்களையே தேடிப்பயின்று, அவற்றைப் பழக்கமாக்கல்வேண்டும். "அறிவு பெறுவதை விட நல்ல வழக்கங்களைப் படியவைத்துப் பழக்கங்களாக்கு வதே, கல்வியின் இன்றைய குறிக்கோள்," என அறிஞர் கருதுகின்றனர் என்பது இங்கே குறிக்கத்தக்கது.

புலர்காலை எழுதல்; மேற்கொண்ட கடமை, பணிகளை வழுவாது அவற்றுக்கே முதலுரிமை யளித்தல், ஓய்வு நேரங்களில் பயனுடைய நூல்களைப் பயிலல்; எவரிடமும் அன்பாயிருத்தலுடன் இன்மொழி பேசுதல்; பெண்டிரிடம் பொறுதியும், சகிப்புத் தன்மையும், பரிவும், துணைநலமும் காட்டுதல்; குழந்தைகளிடம் இன்முகம் உடையராயிருத்தல்; அயலார், ஏதிலார் ஆகியவர்க்கு உதவுதல்; பகைவரிடமும் மதிப்புடன் நடத்தல்; எவர் தீய பண்புகளையும் வெளியிடாது அடக்கி, நற்பண்புகளையே பாராட்டுதல் ஆகிய பல வழக்கங்கள் பழக்கங்களாகப் படிந்துவிட்டால், அறிவுத்திறத்தில்மட்டுமன்றி இயற்கைப் பண்பிலும் மனிதன் உயர்வடைகிறான். அவன் அறிவுத்திறம் அவன் மரபினர் கற்றே யறியத்தக்கவை. ஆனால், அவன் பண்புத்திறம் "கல்லாமல் பாகம் படும்" குலக்கல்வி, குடிக்கல்வி ஆகி விடுகிறது. இத்தகைய பண்பிற்பழகிய குடியே உயர்குடி யாதலால், அறிவுடையோர் தம் குடிபேணும் வகையாக, இப்பண்பு பேணக் கடவர்.

இளைஞர்களுக்குக் கூறும் அறிவுரைகளில் கடைசி அறிவுரையும், கடைப்பிடி அறிவுரையும் நூல்களைப் பற்றியதே. நூலின் ஆசிரியர்கள், காலத்தில் பழமைப்பட்டதன் காரணமாக, அவர்கள் பழம்பொருள்கள் ஆகிவிட மாட்டார்கள். ஏனெனில் அவர்கள் பழமை எவ்வளவு மிகுதியோ, அவ்வளவு அவர்கள் காலங்கண்ட பழம்புகழும் உடையவராவர். காலத்தின் அளவு, அவர்கள் புகழாகிய தங்கம் இடப்பட்ட நீண்டநாட் புடத்தின் அளவேயாகும். ஆயினும், இப்பழமையின் பெருமைகூட எல்லா நூல்களுக்கும் ஒருங்கே பெருமை தருபவையல்ல. சில பழைய ஏடுகள் பழங்கால ஆராய்ச்சி, வரலாற்றுச் சூழ்நிலைச் சிறப்பு ஆகியவற்றால் புகழ் அடைகின்றன. இவை வரலாற்றறிஞர்க்குமட்டுமே பயன்படுபவை. இலக்கிய நூல்களிலும் வரலாற்று முறையில் புகழ்பெற்றவை உண்டாயினும், நாம் இன்றும் விரும்பிப் படிப்பவையும், நமக்கு இன்றும் பயன்தருபவையும் ஆன பெரும்பான்மையான இலக்கிய ஏடுகள் காலங்கண்ட பயனுடையவைகளே. இவற்றை நாம் புத்தம்புதிய நூல்களினும் போற்றுவது தவறன்று. ஏனெனில், அவை காலமாகிய அரிப்பினால் சலித்துத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவை. தற்கால நூல்களின் பெருமையை நாம் பழ நூல்களின் அளவைக்கொண்டே ஓரளவு தேர்ந்தறிய முடியும். அதே சமயம் தற்கால நூல்களுக்கும் ஒரு தனிப்பயன் உண்டு. அவை நம் சூழலிலேயே எழுதப்பட்டவை. எனவே, நம்மால் அவற்றை முழுதும் எளிதில் அறியவும் அனுபவிக்கவும் முடியும்.

பழைய நூல்களையும் சரி, புதிய நூல்களையும் சரி, அவற்றின் புகழிலீடுபட்டுக் கண்மூடிப் படிப்பது தவறு. புகழ்பெற்ற ஒரு நூலை நாம் அறியமுடியாத காரணத்தால், அதை நாம் சரியாக மதிப்பிடாமற் போகலாம். ஆனால், இத் தவற்றால் நேரும் கேடு பெரிதன்று; நிருந்தக்கூடாததும் அன்று ஆனால், புகழிலீடுபட்டுக் கண்மூடி வாசிப்பதன் கேடு மிகப் பெரிது. பழைய நூல்கள் வகையில் இக்கேடு இன்னும் பெரிது. நம் அறிவு, நம் நுகர்வு ஆகிய

வற்றை வழிகாட்டியாகவும்; புகழையோ, நூலின் விளக்க உரைகளையோ தேவைப்பட்டபோது துணைகளாகவும் கொண்டாலன்றி, ஆசிரியர் உள்ளக்கிடக்கையை நாம் உள்ளபடி அறியமுடியாமலே போய்விடும். நம் கருத்துக்கு மாறுபட்டவை ஒரு நூலிலிருந்தால் அதனைப்பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு மாறாக, நாம் அவற்றை மேற்கொள்வதனால், நம் அறிவுத்திறமே குன்றிவிடும்.

மக்களிடம் காலத்தின் புகழும், நூலாசிரியர் புகழும் அறிவுத்திறனை மறைத்து வளர்வதன் கேட்டினை, ஷேக்ஸ்பியர் பற்றிய பல புரளிகள் காட்டுகின்றன. ஷேக்ஸ்பியர் ஒரு சிறந்த மனித உலகக் கவிஞராகமட்டுமன்றி, அவர் ஒரு தெய்வீகக் கவிஞர் என்று போற்றப்படுவதன் காரணமாக, அவர் சிறப்பைவிட அவர் இலக்கணப் பிழைகளே பெரிதும் பின்பற்றப்பட்டு விடுகின்றன. தவிர ஷேக்ஸ்பியர் விட்டுச்சென்ற செல்வங்கள் போதாதென்று பழம் பொருளாராய்ச்சிப் புலவர்கள் எத்தனையோ பேர், இல்லாத பொல்லாத செய்திகளையெல்லாம் அவர்மீது சுமத்தி ஏமாற்றிவிட வழி ஏற்படுகிறது.

இத்தகைய மூடப்பத்தியில் ஈடுபட்ட ஒருவர் ஷேக்ஸ்பியர் வாழ்ந்ததாகக் கூறப்படும் இடத்திற்குச் சென்று ஆராய்ச்சி நிகழ்த்தினாராம். அவர் வீட்டிற்குரிய இடத்திலிருந்த ஒரு விடுதியிற்சென்று அவ்விடத்தில் ஏதேனும் பழைய ஏடுகள், தாள் கட்டுகள் மீந்துள்ளனவா என்று விடுதிமாதினைக் கேட்டார். அம்மாது அவர் வந்த காரியச் சிறப்பை உணராமல், ஏதோ, பழையகட்டு ஒன்று இருந்தது என்றும், முன்னாள்தான் அதனைத் தான் எரித்துவிட்டதாகவும் கூறினாள். கூறியதுதான் தாமதம், ஆராய்ச்சியாளர் உடனே எங்கும் சென்று ஆங்கிலமாதர் அறியாமை பற்றிக் கொடும்பழி தூற்றினர். அவரினும் மூடபத்தியில் சிறிது குறைந்து, அதேசமயம் அதைப் பயன்படுத்தும் கயமை அறிவுத்திறத்தில் சிறந்த அவர் புதல்வர் அவ்விடத்தில் சென்று சுற்றிவிட்டு, தானே வருந்திச் சில ஏடுகளை எழுதி உண்டுபண்ணிப் பழைமைத்தோற்றம் தந்து அவற்

றைக் காட்டி அவை தாம் கண்டெடுத்த ஷேக்ஸ்பியரின் கையெழுத்துப்படிகள் என்று வெளியிட்டார். அவர் தந்தை உட்பட ஷேக்ஸ்பியர் பத்தர் அனைவரும் அவரைப் போற்றி, அவ் ஏடுகளைப் புகழ்ந்தனர். அதை அச்சிடும் வகையில் பல்லாயிரம் பொன் திரண்டது. விரைவில் இப் பொய் ஆராய்ச்சி அறிஞரால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட தாயினும், அதற்குள் பத்தரான இளம்புதல்வர் பெரும் பொருள் திரட்டிக்கொண்டார்.

"எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."
(திருக்குறள்: ௩௫௫)

என்பதும்,

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு." (திருக்குறள்: ௪௨௩)

என்பதும், நூல் துறைகளிலும் எத்துணை இன்றியமையாத எச்சரிக்கை என்பதை இந்நிகழ்ச்சி விளக்கும்.

கலைத்துறைகளிலும் கவிதையிலும் எவரும் காணாத தனியழகையும் தனிப்பட்ட திறங்களையும் தாம் காண்ப தாகப் போலிக் கலைப்பத்தர் கூத்தாடுவதுண்டு; பொது மக்கள் அதுகண்டு ஏமாறுவதுமுண்டு. அதனைப் பாராட்டா விடில் தாம் கலையுணர்வற்றவர்களென்பது வெளிப்பட்டு விடும் என்று இவ் அப்பாவி மக்கள் நினைத்து ஏமாற்றத் துக் குள்ளாகிறார்கள். அறியாமை போலியறிவைவிட, ஏமாற்றைவிடக் கீழான தன்று. ஏனெனில், அறியாமை அறிவுக்கான முதற்படியாகும். அறியாமைக்கு அறிவு மருந்து. ஆனால் போலியறிவு நோயன்று, நஞ்சு; எனவே அறியாமைக்கு அஞ்சாது, அறியாததை, அறிந்த அறிவா கிய பொது அறிவு அடிப்படையில், பகுத்தறிவின் உதவி கொண்டு காணலே இலக்கியத்திலும் கலையிலும் சிறப் புடையதாகும். இம் முறையில் கலையுணர்வு பெறக்கூடாத ஒன்றல்ல. அறிந்த அறிவை ஆராய்வதன் மூலமே புத் தறிவுக்கு வழி ஏற்படுவதுபோல, நுகரும் இன்பம், அழகு

ஆகியவற்றை ஆய்ந்தமைந்து ஆராய்வதன்மூலம், புதிய கலையழகின் நுகர்ச்சி பெருகுதல் ஒருதலை.

புறப்பொருள் ஆகிய செல்வத்தையும், அதனாலான வாழ்க்கையையும், புறப்பொருளில் அகமாகிய கலையின் பத்தையும் பற்றிக் கூறியாயிற்று. இளமையின் புத்துணர்ச்சியாகிய அகத்துறை வாழ்வுபற்றி வரும்பிரிவில் கூறுவோம். இப் புத்துணர்ச்சி உண்மையில் அகத்துறையின் புறப்பொருளேயாகும். புறப்பொருளின் மூலமே, புறப்பொருள்களைக் குறியீடுகளாகக் கொண்டே, அகப்பொருள்களைக் காணுதல் கூடும். அகத்துறையின் புறச்சார்பு ஆகிய இன்பம் சிற்றின்பம் என்று கூறப்படும். அது சிறிய உலகாகிய வீட்டிலிருந்து நுகரப்படுவது. இவ் வின்பமே குறியீடாக, அகத்தின் சுகமாகப் பெறப்படுவது பேருலகாகிய வீட்டிலமர்ந்து பெறத்தகும் **பேரின்பம்** அல்லது அருளின்பம் ஆகும்.

---

௬. காதல்வாழ்வின் கடமைகள்

ஒருவர் செய்ய வேண்டும் கடமைகள் எவை என்று நாம் அறிஞரைக் கேட்டால், அவர்கள் தாய் தந்தைய ருக்கு ஆற்றும் கடமைகள், உடன்பிறந்தார் சுற்றத்தார் களுக்கு ஆற்றும் கடமைகள், ஆகிய குடும்பக் கடமைகளை யும்; அயலார்க்கும், நண்பர்கட்கும், ஊர் நாடு உலகு ஆகியவற்றின் மக்கட்கும், நாட்டின் தலைவராகிய மன்னருக் கும் ஆற்றும் கடமைகளாகிய சமூகக் கடமைகளையும், இவை அனைத்திற்கும் பொதுநிலைப்பட்ட கடவுளுக்கு ஆற் றும் கடமையையும் மட்டுமே சுட்டிக்காட்ட முடியும். இவற் றுள் சமூகத்துக்கு ஆற்றும் கடமையல்லாது, "வேண்டுதல் வேண்டாமை இலா" னாகிய கடவுளுக்கு ஆற்றும் கடமை தனியாக எதுவுமில்லை. சமூகக் கடமைகளோ குடும்பக் கடமைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. சமூகம் என்பது குடும்பங்களின் தொகுதி மட்டுமே. ஆகவே, எல்லாக் கடமைகளுக்கும் குடும்பக் கடமையே, அடிப்படை என்பது தெளிவு. ஒருவன் குடும்பவாழ்வில் புகுவது காதலாலேயே. ஆதலால், காதற் கடமையே ஒரு வன் ·வாழ்விலுள்ள கடமைகள் எல்லாவற்றுக்கும் அடிப் படையான ஒளிர்நிலைக் கடமையாகும். காதற் கடமையை நன்கு ஆற்றியவன், மற்ற எல்லாக் கடமைகளையும் திறம் பட ஆற்றி, இறுதிக் கடமையாகிய கடவுட் கடமையையும் ஆற்றியவனாவான்.

காதல் வாழ்வு என்பது கடமைபற்றிய கவலையும், பொறுப்புமற்ற வாழ்வு என்று பல சொத்தை இளைஞரும், சில சமயம் சில கீழ்த்தர நங்கையரும் எண்ணித் தம் வாழ் வைப் பாழாக்குகிறார்கள். 'வண்ணாத்திப் பூச்சியைப் போலப் பகட்டித் திரிவதே, காதலின் ஒரே கடமையாக இயற்கை அமைத்துள்ளது,' என இவர்கள் எண்ணுகின்றனர். வாழ்க் கையில் அடிப்படையுணர்ச்சியும் கடமைகளின் உயர்நிலைக் கருவூலமும் ஆகிய காதலுணர்ச்சியை, இவ்வளவு விலை யற்றதாக இயற்கையன்னை அளித்திருப்பாள் என்று கருது வது எவ்வளவு பேதைமை! உண்மையில் காதல்வாழ்வு அவ்

வளவு விலையற்றதாகத் தரப்படவில்லை. காதல் வாழ்வின் வெற்றிக்கு ஒருவர் பேரறிஞராயிருக்கவேண்டுமென்றில்லை. வாழ்வின் வாயிற்படியில் நிற்கும் காதலர், பேரறிஞரா யிருந்துவிட முடியாது. காதல்வாழ்வின் வெற்றிக்கு ஒருவர் பெருங் கலைவல்லரா யிருக்கவேண்டியதில்லை. அதுவும், வாழ்க்கைத் தொடக்கத்தில் எளிதில் எதிர்பார்க்கத் தக்க தன்று. காதல் வாழ்வின் வெற்றிக்கு ஒருவன் செயற்கரிய செய்யும் ஒருவராயிருத்தல் வேண்டுமென்றில்லை. இளமை யிலேயே ஒருவர் அந்நிலையை அடைந்துவிட முடியாது. ஆனால், காதல் வாழ்வின் வெற்றிக்கு இம் முத்திறங்களுமே சரிசம அளவில் தேவை. அறிவிற் சிறந்தவரும், கலையில் ஓங்கியவரும் செயலில் திளைத்தவரும் பலர் பெண்டிர் குழுவில் என்ன பேசுவதென்றறியா திருப்பதையும், அவர் களுடன் ஊடாட முடியாதிருப்பதையும் பார்க்கலாம். தனித்துறையிற் சிறந்த பெண்டிர் நிலையும், இதற்கு மேற் பட்டதன்று. ஆகவே, முழுவாழ்க்கையின் வேர்முதலாகிய காதலுக்கு, முழுவாழ்க்கைப் பண்பின் வேர்முதலாகிய மூன்று இயற்கைத் திறங்களும் ஒருங்கே தேவை என்று காணலாம்.

ஒருவர் காதல்வாழ்வின் வெற்றிக்கு இம்முத்திறங்களும் தேவை என்பதுமட்டுமல்ல. ஒருவரிடம் இருக்கும் உள் ளார்ந்த முத்திறக் கூறுகளையும் வெளிக்கொணர்ந்து, அவற்றின் முழு ஆற்றலையும் காட்டி, அவற்றை வளர்க்கும் செயலையும் காதலைப்போல் வேறு எதுவும் செய்வதில்லை. இதனாலேயே, கவிஞர், "கல்லையும் பிளக்கும் காதல்," "தடங்கற்களை ஊடறுக்கும் காதல்," என அதனைப் புனைந் துரைக்கின்றனர். காதல் வாழ்வில் வீர உணர்ச்சி ஏற்படா தவருக்கு, என்றும் வீர உணர்ச்சி இருக்கமுடியாது. காதலர்க்காகத் தியாகம் செய்யாதார், வேறு எதற்காகவும் தியாகம் செய்யார். காதலர் காதலுக்காக வாழாதவர் புகழுக்காக வாழ்தல் அரிது! காதற்போதில் அறிவும் கலையும் கவிதையும் பொங்கிக்காணாதவர், அத்திறங்களை என்றும் காணமாட்டார்கள். ஒரு சிலர் காதல் வாழ்வின்

பின் இவற்றில் சிறந்து விளங்குவதன் காரணம், அவர்க ளிடையே இம்முத்திறமும் ஒத்து, காதற்போதில் அவை வெளிவர உதவ முடியாததனாலேயே ஆகும்.

ஓரிளைஞன் வாழ்வில், ஒரு நங்கை வாழ்வில் காதலை உணரும் வாய்ப்பு, அதனைப் பெறும் வாய்ப்பு, அதன் மூலம் வாழ்க்கையின் மறுமலர்ச்சி பெறும் வாய்ப்பு இல்லா விட்டால், அவர்கள் குடும்பவாழ்வும் சமூகவாழ்வும் துய ரடைந்ததாக, அல்லது விலங்கு வாழ்வாக முடிவது ஒரு தலை. ஏனெனில், காதலுக்காக வாழமுடியாத அவர்கள் அன்புக்காக, புகழுக்காக வாழ்வர் என்று கூறமுடியாது. இவ்விரண்டும் கடந்த, ஆனால் இரண்டின் திறமும் வாய்ந்த கடவுட்பற்றும் அவர்களுக்கு இருக்கமுடியும் என்று எவரும் கூறமுடியாது. ஆகவே, அவர்கள் வயிற்றுக்காக், பணத்துக்காக, ஆதிக்கத்துக்காக வாழவேண்டும்; அல்லது நோக்கமின்றி வாழவேண்டும். வயிற்றுக்காக வாழ்பவரையே நாம் கீழ்மக்கள் என்கிறோம். இவர்கள் விலங்குநிலையில் உள்ளவர்கள். பணத்துக்காக வாழ்பவர்களே தீவினை யாளர்கள். இவர்கள் வாழ்வு பேய்நிலை வாழ்வு. ஆதிக்கத் துக்காக வாழ்பவர்கள் கொடியவர்கள். அவர்கள் வாழ்வு காட்டு விலங்குகளின் வாழ்வு. நோக்கமற்றவர்களோ என்றால், விலங்குநிலையினும் கீழ்ப்பட்டவர்கள். இவர் களையே நாம் காலாடிகள், கயவர்கள் என்கிறோம். காதல் என்பதன் பெருமையை உலகம் அறியமுடியாமல், அந்தச் சொல்லை நாகரிக சமூகத்தில், கோயிலில், குடும்பத்தில், பள்ளியில் ஒலிக்கவும் முடியாத கீழ்த்தர உணர்ச்சி குறித்த ஒரு சொல்லாக்கியவர்கள் இக்கயவர்களே யாவர்.

பெயரளவில் உலகம் மக்கள்வாழும் உலகமாயிருப் பினும், நாகரிக மேம்பாடுடையதென நாம் கருதும் இக் காலத்திலும் உலகத்தில் பெரும்பாலோர் இக் கடைப் பட்ட தரத்திலுள்ள கயவர்களாகவும், மீந்தவருள்ளும் பலர் கொடுவிலங்கு நிலை, பேய்நிலை, விலங்குநிலையிலுள்ள

வர்களாகவும் இருப்பதனால்தான் உலகில், "காதல் என்பது கத்தரிக்காய்" என்ற பேச்சும், "காதல் என்பது நாடக மேடைக்குத்தான் உரியது," என்ற கோட்பாடும், "காதல் மறைத்தற்குரியது," என்ற கருத்தும் உலவி வருகின்றன. இவையனைத்தும், கூறுபவர் இழிபண்பைக் குறிக்குமே யன்றி, காதலின் பண்பை மதிப்பிடமுடியாது. நாகரிகத் துக்கும் குடும்பத்துக்கும் அடிப்படையான காதலைப்பற்றி, நாகரிக சமூகத்திலும் குடும்பத்திலும் குறிக்கக்கூடாது என்பது, கடவுளுணர்ச்சிக்காகக் கட்டப்பட்ட கோயிலில் கடவுள்பெயரைக் குறிக்கக்கூடாது என்பது போன்ற பொருந்தாக் கூற்றேயாகும். கடவுட்பண்பின் பகைவர் கோயிலில் ஆட்சி கொண்டாலன்றி, கடவுள் பெயரைக் கோயிலில் கூறக்கூடாதென்றே கட்டுப்பாடு ஏற்படாது. அதுபோலவே, காதலின்பண்பு அறியா அநாகரிக மக்கள் கூடிய சமூகத்திலன்றி, காதலற்ற வாழ்வு வாழ்பவர்களின் குடும்பத்திலன்றி, காதல் என்றசொல் தூரத்தப்படவேண்டி வராது.

இன்றைய நாகரிக உலகின் கேடுகளை எல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்தால், அவையனைத்தும் உலகில் நல்ல குடும்பவாழ்வு அரிது என்பதைப் பொறுத்ததாகவே யிருக்கும். நாகரிக மக்கள் என்று தம்மைக் கூறிக்கொள் ளும் உயர்குடி மக்கள், பெரும்பாலும் பணத்துக்காகவும் பதவிக்காகவுமே மணம் செய்து கொள்கின்றனர். அவர் கள் மரபில் குடும்பவாழ்விற்கு வேர் முதலான நற்காத லுக்கு இடமில்லாமல், குடும்ப வாழ்வை, காதலற்ற குடும்ப வாழ்வை அரித்து, உளுக்கவைத்து, தகர்க்கும் கீழ்த்தர போலிக் காதலுக்கு மட்டுமே இடமிருக்க முடியும். இவ் வுயர்குடி மக்களை உயர்குடி மக்கள் என்று கருதும் பல ஏழைகளின் வாழ்விலும் பணமும், ஆதிக்கவாதிகளின் ஆதரவை அடையவிரும்பும் அடிமைப்பண்பும் பெருகி, அவர்கள் குடிவாழ்வும் விலங்குநிலை வாழ்வாகியுள்ளது. விலைமாதர் தொழில், குடி, சூதாட்டம், களவு, கொலை, கொள்ளை முதலிய எல்லாத்தீமைகளின் வரலாற்றையும்

ஆராய்ந்தால், குடும்ப வாழ்வின் கோளாறுகளே அவை யனைத்திற்கும் அடிப்படை என்பது விளங்கும்.

உண்மையான காதல் என்பது வாழ்க்கையில் ஒரு தடவைதான், காதற் போதாகிய இளமையில்தான், ஏற் படும். அக் காதற்போதில் காதல் அடிப்படையாகச் செய் யும் மணம் ஒன்றுதான் கடிமணம் ஆகும். உயர்தரக் காதலுக்குரியவர் காதல் துணைவர் இறந்தால், அத்துடன் குடும்ப வாழ்வுக்கு ஒரு முழுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, குடும் பத்தினும் விரிந்த, அகல்பெருங் குடும்பமாகிய சமூகத்திற் காகவே வாழத்தொடங்குவர். இத்தகைய உயர்தரப் பண்பு இல்லாதவர்கள் ஆகிய நடுநிலையாளர்கள் தம் போலக் காதல்துணை யறுபட்ட பிறருடன் வாழ்வது இரண்டாந்தரமான காதல் வாழ்வு. கூடியமட்டும் ஒத்த வயதும், ஒத்த அன்பும் உடையவர் கலந்த குடும்பவாழ்வு வாழ்பவரடங்கிய சமூகத்தில் தீவினைகளும், பொல்லாங்கு களும் இருக்கமுடியாது. அதுவே உண்மையில் நாகரிகச் சமூகம் ஆகும். பெண்டிரை இன்பப் பொருளாகக் கருதும் சமூகமும், தம் விருப்பத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு அவர்கள் காதலை எதிர்பாராது மணம் செய்யும் சமூகமும் 'நாகரிகம்' என்ற பெயருக்கே உரிமையுடையதாக மாட்டாது.

பெண்டிருக்கு ஆடவர்களைவிட, இயல்பாகவே நுண் ணறிவு மிகுதி. ஆனால், இயற்கையறிவு வாழ்க்கைக்குத் தான் வழி வகுக்கும். நாகரிக வாழ்வுக்கு வழி வகுக் காது. நாகரிக உலகினைப்பற்றிய அறிவைக் கல்விதான் தரும். சமூகக் கல்வி, அதற்கடிப்படையான எண் எழுத்து அறிவு ஆகியவையே அக் கல்வியின் கூறுகள். இக் கல்வியில்லாத ஆடவரைப்போலவே, இக் கல்வியில் லாத பெண்டிரும் நாகரிக சமூக வாழ்வுக்குத் தகுதியற்ற வர்கள். அவர்கள் இயற்கையறிவு, மக்கள் இயற்கை யறிவுமட்டும் உடையவராயிருந்த அநாகரிக காலத்து அறிவுமட்டுமே. ஆதலால், அவ் வியற்கையறிவு அநாகரிக வழிகளில்தான் செல்லும். ஆடவர் கல்வியுடையவராய்

நாகரிக வாழ்வில் கருத்தூன்றுமிடத்தில்கூட, பெண்டிர் கல்வியற்றவரா யிருந்தால், அவர்கள் ஆடவரையும் இழுத்துக்கொண்டு அநாகரிக வாழ்வு நோக்கியே செல்வர். பெண்கள் இயற்கையறிவிலும் ஆற்றலிலும் மேம்பட்டவராதலால், ஆடவர் கல்வியற்றவராயினும்கூட அவர்களை இயக்கும் திறமுடையவர். இதனால்தான் கல்வியற்ற பெண்டிர் சமூகம், எப்போதும் கல்வி கற்ற ஆடவர் சமூகத்தைவிட மேம்பட்டதாய், நாகரிகத்தின் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிக்கொள்ள முடிகிறது.

பல இளைஞரும் நங்கையரும் காதல் என்பது அழகின் கவர்ச்சி என்று நினைத்தும், இன்ப நாட்டம் என்று நினைத்தும் அவதியுறுகிறார்கள். தம் அழகைப் பேணுவதனாலேயே காதற்கவர்ச்சி யுடையவராய்விட முடியும் என்றும், இன்பத்தைத் தேடினால் காதலைப் பெற்றுவிடமுடியுமென்றும் கனவு காண்கின்றனர். அழகுமிக்காரை விட்டு, அழகு குறைந்தவரைக் காதலர் நாடுவதை நாம் காண்பதில்லையா? அழகு கவர்ச்சிதரினும் அதனை நிலையுறுத்த முடியாது என்பதனையும் நாம் எத்தனை இடங்களில் காண்கிறோம்? தவிர, அழகுடைய மனைவியரையும் அந்த சந்தமான கணவரையுமுடையவர்கள் எத்தனை பேர், காதல் வாழ்வில் நிலைபெறமுடியாது அல்லற்படுகின்றனர்? இவற்றையெல்லாம் கண்டும், இளைஞர் அழகின் கவர்ச்சியே காதல் என்றும், இன்ப வாழ்வு நாட்டமே காதல் என்றும் கொள்ளுதல் எவ்வளவு பேதைமை?

அழகும் கவர்ச்சியும், இன்பமுங் காதலின் பாதையில் ஒரு கைகாட்டி மரமே தவிர வேறில்லை. காதலிளமையில் காதலர் ஒருவருடன் ஒருவர் பழகுவதற்காக, இயற்கை வகுத்த வகைமுறைகளே இவைகள். ஒருவரை ஒருவர் அறிய அவை ஆர்வமும், தூண்டுதலும் தருகின்றன. இக் கவர்ச்சி காதலன்று. இக் கவர்ச்சியால் வரும் இன்பமும் காதலன்று. இவை காதலின் வாயிற்படிகள். இவை கடந்து காதலர் ஒருவர் பண்புகளை ஒருவர் ஆராய்ந்து, தம் திறங்களுக்கு ஒத்த திறமும், தம் நோக்கத்துடன் ஒத்த

நோக்கமும் காதலரிடமிருந்தால், அவர்களைக் காதல் துணைவராகத் தேர்கின்றனர். இத் தேர்தல் முடிந்தபின் அவர்கள் காதல் உடையவர் ஆகின்றனர். இந்தப் படியை அவர்கள் அடைந்துவிட்டால், பின் அழகும் கவர்ச்சியும் இன்பமும் இவற்றின் எதிர்ப்பண்புகளும் அவர்களைப் பிரிக்கமாட்டா. அவர்கள் வாழ்வு அதன்பின் இருவரும் சேர்ந்த கூட்டுவாழ்வு அல்லது முழுவாழ்வே அன்றி, தனித்தனி வாழ்வு ஆகிய குறை வாழ்வு அன்று. ஆகவே, ஓரழகைவிட்டு இன்னோரழகை நாடும் நாட்டமும், ஒரு கவர்ச்சியை விட்டு இன்னொரு கவர்ச்சியைத் தேடும் தேட்டமும், ஓர் இன்பத்தை விட்டு இன்னோர் இன்பத்தைக் கொள்ளும் கோட்பாடும் காதலாகமாட்டா. முன் பின் அறியா ஒருவரைப் பணத்துக்காகவோ, பதவிக்காகவோ, தாய்தந்தையர் விருப்பத்துக்காகவோ, குலக் கட்டிற்காகவோ கணவராகவும் மனைவியாகவும் கொள்வது காதலும் ஆகமாட்டாது; மணமும் ஆகமாட்டாது. காதலைத் தேடுவதென்பது இன்பத்தைத் தேடுவதன்று; இன்பத்திலும் துன்பத்திலும், வாழ்விலும் மாள்விலும் மாறாத வாழ்க்கைத் துணையின் தேட்டமாகும். இன்ப துன்ப வேறுபாடற்ற கடவுட்பண்பும், இன்ப துன்ப இணைப்புடைய காதற்பண்பும் தம்முள் மிகுதி மாறுபட்டவையல்ல.

காதல் குடும்ப வாழ்வு தருவதும், குடும்பம் இனப்பெருக்கமளிப்பதும் இயல்பு. இதுவே இயற்கை வகுத்த வகுப்பு. இவ் வியற்கை நெறியை மீறினால், இயற்கையின் தண்டனையைப் பெற்றுத்தானாகவேண்டும். காதலற்ற குடும்ப வாழ்வும், குடும்பமற்ற இனப்பெருக்கமும் இங்ஙனம் இயற்கைக்கு மாறான செய்திகள் ஆகும். காதலற்ற குடும்ப வாழ்வின் பயனாகக் குடும்ப வாழ்வற்ற காதலும், குடும்பமற்ற இனப்பெருக்கத்தால் இனப்பெருக்கமற்ற குடும்ப வாழ்வும் சமூகத்திற்கு தண்டனையாகக் கிடைக்கும் என்பதைப் பகுத்தறிவுகொண்டு சீர்தூக்கிக் காணலாம். இவ்விரு தண்டனைகளும் இன்றைய நாகரிக சமூ

கத்துக்கு நிரம்ப உண்டு என்பதைச் சமூகநிலையை ஊன்றிக் கவனிப்பவர் உணரக்கூடும்.

இயற்கை இனப்பெருக்கத்திற்கான வகைமுறையாகவே, காதலை வகுத்துள்ளது என்பது உண்மையே. ஆனால், இனப்பெருக்கமே காதலின் நோக்கம் என்பது சரியன்று. காதலர் காதல் இனப்பெருக்கத்தாலேயே முழுதும் நிறைவு பெறுகிறது என்பதிலும், காதலர் காதலின் கனியாகிய பிள்ளைப்பேறு இருவர் காதலும் கடந்த, இருவர் காதலையும் இணைத்த ஒரு புதுக்காதலை அஃதாவது பிள்ளைப்பாசத்தையும், அதன் மூலமாகக் குடும்ப, சமூகத் தொடர்பையும் வளர்க்கிறது என்பதிலும் ஐயமில்லை. ஆனால், இனப்பெருக்கம் ஒன்றே காதல் வாழ்வின் நோக்கமல்ல. அதுவே குடும்ப வாழ்வின் நோக்கமுமல்ல. ஆகவே, இனப் பெருக்கத்தை எண்ணி மணவினையை ஒதுக்கிவைப்பதும், புதுமணவினை நாடுவதும் இயற்கைக்கு மாறான செயல்களாகும்.

இனப்பெருக்கம் ஒன்றே காதலின் நோக்கமானால், இனப்பெருக்கங் குறைந்த உயரின உயிர்களில் காதல் குறைவாகவும், இனப்பெருக்கமிகுந்த கீழின உயிர்களில் காதல் மிகுதியாகவும் இருத்தல்வேண்டும். ஆனால், இயற்கையில் நாம் காண்பது இதற்கு நேர் மாறுபட்ட நிலையேயாகும்.

பறவைகளிடத்திலும், பால்குடி உயிர்களிடத்திலுமே நாம் குடும்ப வாழ்வையும், சமூக வாழ்வையும், அன்பு கலந்த குடும்ப வாழ்வு அஃதாவது காதலையும் காண்கிறோம். கொடிய விலங்குகள் என்று நாம் கருதும் காட்டு விலங்குகளிடையேகூட இக் காதல்வாழ்வு உண்டு. ஆனால், பறவைகள் நீங்கலான முட்டையிடும் உயிர்களிடையே அன்பிலா உறவு மட்டும்தான் உண்டு. இன்னும் கீழின உயிர்களிடம் தேடினால், குடும்ப உறவையுங் காணமுடியாது. குடும்ப உறவுக்கும் காதலுக்கும் அடிப்படையான, ஆண் பெண்பால் வேறுபாட்டைக்கூட காணமுடியாது. செடிகளிற் பெரும்பாலனவும், கீழ் உயிர்களில் பலவும் ஆண்

பெண் உறுப்புக்கள் இரண்டும் உடையவையாகவே உள்ளன.

இன்னும் பின்னோக்கிச்சென்று தொடக்க அணுவுயிர்களை ஆராய்ந்தால், அவற்றுக்கு ஆண் பெண் உறுப்பு வேறுபாடுகளோ, பிற உறுப்பு வேறுபாடுகளோகூட இல்லை. அவற்றுக்குப் பிறப்பு, இறப்புக்கூடக் கிடையாது. அவை உண்ணும் உறுப்பு மட்டும் பெற்று, உண்டு பெருத்து, வெடிப்பதனால் இனம் பெருகுகின்றன. இவ் வெடிப்பு முறையால் இனம் பெருக்கும் நுண் உயிரிகள் நொடிக்குப் பன்னூறாயிரமாகவும், கீழின உயிர்கள் பல ஒரு நாளைக்கு ஆயிரக்கணக்காகவும் பெருகுகின்றன.

இனப்பெருக்கத்திலும் தொகைப்பெருக்கத்திலும் மிகுதியான இக்கீழின உயிர்கள் அணைத்திலும் காதல் என்ற உணர்ச்சியே இல்லை. நேர்மாறாகக் காதல் கனிந்து விளையும் உயரின உயிர்களில் இனப்பெருக்கமும் தொகைப் பெருக்கமும் மட்டாகவே இருக்கின்றன. எனவே, காதல் உயிர்வளர்ச்சியில் இனப்பெருக்கத்திடையே வளர்ந்த பண்பாயினும், இனப்பெருக்கத்திற்கான பண்பு அன்று. அஃது உயிர்களின் பண்பாட்டு வளர்ச்சியிலும், குடும்பம், சமூகம், நாகரிகம் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சியிலும் தோன்றிய பண்பே. அதன் நோக்கம் அன்பும் கூட்டுறவும் மட்டுமன்றி, வேறு எதுவுமல்ல.

மேற்கூறியவற்றால், காதல் வாழ்வு குடும்ப வாழ்வுக்குரிய ஒரு வாயில் என்றும், அது சமூக வாழ்வுக்கு ஒரு படி என்றும், அதன் மூலமே நாகரிகம் வளர்கிறதென்றும் காண்கிறோம்.

வாழ்க்கையின் வாயிற்படியாகிய இளமையில் வந்து நிற்கும் இளைஞரும், நங்கையரும் தம் காதலர் கருத்தை ஈர்ப்பதற்காகவும், மதிப்பைப் பெறுதற்காகவும், அன்புக்கு உரியவராவதற்காகவும் எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சியே,

சமூகத்தின் கருத்தையும் மதிப்பையும் அன்பையும் பெறு தற்காக அவர்கள் செய்யும் முயற்சிகளுக்கு ஓர் ஒத்திகை ஆகும். இந்த நோக்கத்திற்கு ஒத்த அளவில், இந் நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் அளவில் அவர்கள் அழகு பேணக் கடவர்; தூய்மை பேணக்கடவர்; பிறர் மதிப்பதற்கேற்ற தன்மதிப்புப் பேணக்கடவர்; கயவர் தன்மையறிந்து விலகுதற்கேற்ற அறிவு பெறக்கடவர். தீமை பெருக்கி நன்மை பெருக்குதற்கேற்ற அன்பு பாராட்டக் கடவர். சமநிலையும், கூட்டுறவும் பேணும் கலைப்பண்பு வளர்க்கக் கடவர்.

காதல் வாய்ப்புப் பெறுதவர்கூட, காதலின் நோக்கங்களறிந்து தம் அடிப்படைக் குறைபாட்டை நீக்கக்கூடாதென்றில்லை. காதலில் சற்றுக் குறைபட்ட உணர்ச்சியே நட்பு. வாழ்க்கைத் துணையாகத் தமக்கு வாய்த்தவர் காதலரல்லாதவிடத்தில், அவரை நண்பராக்குதல் கூடாததன்று. காதல் தங்கம் போன்றதானுல், நட்பு வெள்ளி போன்றதென்பதில் ஐயமில்லை. தியாகத் தீயில் புடமிட்ட நட்பு பலசமயம் காதலையும் கடந்து, ஒளிவீச வல்லது. மற்றும் தம் காதலுக்குரியவரான வாழ்க்கைத் துணைவருக்குக் காட்டப்படும் தியாகத்தைவிட நட்புக்குரியவரான ஒருவருக்குக் காட்டப்படும் தியாகம், தன்னையும் உயர்த்திப் பிறரையும் உயர்த்தி, பல சமயம் காதலர் வாழ்விலும் அரிதான உயர்பீடு தரமுடியாதென்றில்லை. காதலைத் துறந்தும் காதலில்லாமலும் பீடுற்ற பலர் வாழ்வுகூடப், பாலைவன நீரூற்றுப்போலச் சிறத்தல் இதனுலேயே ஆகும்.

குடும்பச் சூழலும், சமூகச் சூழலும் பலவழியில் காதல் திறமற்றுக் கேடுறுமிடத்தில், காதலின் இயற்கைத் திறம் குடும்பநிலை கடந்து, சமூகநிலை பெற்று, மக்கள் தொண்டார்வமாகவும், நாட்டார்வமாகவும், அறிவார்வமாகவும், கலையார்வமாகவும், கடவுட்பற்ருகவும் மாறுவதுண்டு. நீர் கெட்டியாகிப் பனியாகவும், பனிப் பாறையாகவும், ஆவிவடிவாகி நீராவியாகவும் மாறி, தோற்றமும் பண்பும் வேறுபட்டாலும், அப்பொருளின் உள்ளார்ந்த தன்மை மாறுதது

போல, பலசமயம் நீரால் ஆற்றமுடியாச் செயல்களையும் அவை ஆற்றுவதுபோல, காதல் உருமாறி இப் பண்பு களானபோது, தோற்றமும் பண்பும் மாறினும், அதன் இயல்புப் பண்பாகிய அன்புத்திறம் மாறாது, பல சமயம் இயலுருவினும் மேம்பட்ட பெரும்பயனையும் அளிக்க வல்லதேயாகும்.

காதல்வாழ்வின் கவர்ச்சியுட்பட்ட இளைஞரும், நங் கையரும் அது தற்காலிக உணர்ச்சியன்று, வாழ்க்கை மல ரின் முதலரும்பு என்று கண்டால்; அதனைத் தேறும்வரை அக் கவர்ச்சியில்நின்று, தேர்ந்தபிறகே தன்னுழைப்பு, தன் மதிப்பு, தன் மேம்பாடு ஆகிய நிலத்தின்மீது நிற்கும் தகுதியும்; அதன்மீது விட்டுக்கொடுப்பு, ஒத்துழைப்பு, நேர்மை, அன்பு, தியாகம் ஆகிய சுவர்களும், கட்டுமான மும் எழுப்பும் திறமும்; இவற்றைக் கவித்து நற் சமூகப் பயன், புகழ் ஆகிய கூரைகள் வேயும் பண்பும் உடையவ ராகக் கடவர்.

இதுவரை தாய்தந்தையரிடம் பொறுப்புவிட்டு வாழ்ந்த அவர்கள், தம் நன்மை தீமைக்குத் தாய் தந்தை யரே தண்டனை பெறவிட்ட அவர்கள், இதுமுதல் தம் பொறுப்பையும், துணைவர் பொறுப்பையும் தாம் ஏற்கக் கடவர்; தம் நன்மையின் பயனைத் துணைவர்க்கும் ஈந்து, துணைவர் தீமையின் தண்டனையைத் தாமே பெரிதும்பெற முந்துறக்கடவர். ஆசிரியரிடம் வழிகேட்ட அவர்கள், அவர் வழிநின்ற அவர்கள், தாமே வழியறியவும், தம் துணைவ ருக்கு வழிகாட்டவும், அதேசமயம் துணைவர் வழிக்கு விட்டுக்கொடுத்து அதன் விளைவை யேற்று, அவரை நல் வழிப்படுத்துவதன் மூலமே, தாம் நலம்பெறும் பண்பை அடையக்கடவர். தோழருடன் குலாவினும் தனிவாழ்வும் தனிநலனும் விடாத அவர்கள், காதலருடன் குலாவுவ துடன் அவர் வாழ்வன்றித் தமக்கென வேறு வாழ்விலா நிலையைப் பெறக்கடவர். இயற்கை வகுத்த இந்நெறி காண்டலே வாழ்வு; அதன் பயன் பெறலே இயற்கையின் குறிக்கோளாகிய இறைவன் நெறி எனக் காணக்கடவர்.

காதல் உணர்ச்சி இளமைப்பருவத்திற்குப் புது உணர்ச்சியும், புது அனுபவமும் ஆகும். ஆதலால் அதில் ஏற்படும் மயக்கங்களும் ஏமாற்றங்களும் எண்ணிறந்தன. இவற்றுட் சில, காதற்காலத்திலும் இளமையிலும் கசப்பு, துன்பம், பலசமயம் அழிவு ஆகியவற்றைத் தருபவை. ஆனால், இன்னும் சில இடர்கள் இளமையிற் பயன் தராமல் நீடித்து, வாழ்வில் கசப்பையும், தோல்வியையும் தருவன. இவ்விருவகை இடர்களினின்றும் காதலர் தப்பவேண்டு மானால், காதலுணர்ச்சியில் தாம் ஈடுபடுமுன்பே, அதற்கான தகுதியைப் பெற முயலுதல் வேண்டும். அஃதாவது தம் வாழ்வின் முத்திறங்களிலும் சரிசமநிலை பேணுவதில் விழிப்பாயிருக்கவேண்டும். இதனை விளக்கமாகக் கூறுவதானால், இளைஞரும் நங்கையரும் உணர்ச்சி வயப்பட்டு அறிவுத்திற மிழக்கவோ, அறிவுத்திறமேம்பட்டு உணர்ச்சியைப் புறக்கணிக்கவோ, இவ்விருதிறமும் பேணினும் செயல்திறத்தை மறக்கவோ கூடாது.

இளமைப் பருவத்தினர் பெரும்பாலார் செய்யும் தவறு, முதல் தரத்தது. உலகில் இன்று ஆண் பெண்பாலாரிடையே சமூகத்தில் ஒத்த நேர்மையில்லாத நிலையில், இதனால் இருபாலாருக்கும் கேடு ஏற்படுவது உறுதியாயினும், ஆடவரினும் பெண்டிர் அடையும் கேடே நீக்கமுடியாததாயுள்ளது. ஆடவருள் தலைசிறந்த கவிஞனை தாந்தே உணர்ச்சிவயத்தில் அறிவுத்திறமிழந்தான். காதலறியாச் சிறுபெண்ணைத் தன் கற்பனைக் காதலுக் கிலக்காக்கி, அவளைப் பெறுததாலும், அவளும் விரைவில் இறந்ததாலும், அவ்வொரே உணர்ச்சியில் தன்னிலை முழுவதையும் இழந்தான். உலகுக்குத் தன் உணர்ச்சியனைத்தையும் பிழிந்து அவன் கவிதைப் பெருங்காப்பியமாகத் தந்திராவிடில், தாந்தேயின் காதலை எவரும் அறிவற்ற, பயனற்ற மடமைக்காதலுக்கு ஓர் இலக்கியமாகவே கொண்டிருப்பர். ஆனால், அவன் கலைத்திறம் அவன் காதல்திறத்துக்கு மதிப்புக்குக் கொடுக்கிறதேயன்றி, அவன் காதல்திறம் கவிதைக்குச் சிறப்புத் தருவதாகக் கொள்ளமுடியாது. உண்

மையில் தாங்தேபோல் எந்த இளைஞனாவது நடந்துகொண்டால், அவனிலும் அறிவற்றவன் உலகில் எவனும் இருக்க முடியாது.

உணர்ச்சியில் அறிவை இழக்கும் பெரும்பாலான தவற்றையன்றி, அறிவால் உணர்ச்சியிழப்பவர்களும், செயல்திறத்தால் இரண்டும் இழப்பவர்களும் இல்லாமலில்லை. அறிவுத்திறமிருந்தும் உணர்ச்சித்திறமற்றவர்கட்கு சாக்ரட்டீஸே ஒரு இலக்கியமாகக்கூடும். உலகுக்கே அறிவொளி ஈந்த அப்பேரறிஞன், உணர்ச்சித்திறம் குன்றியதனாலேயே, அதனைச் சமூகத்தில் பரப்பமுடியாமல் எதிர்ப்பாற்றலைக் கிளப்பி அழியநேர்ந்தது. இஃது அவர் பெருமைக்கு ஊறு தருவதல்லவாயினும், அதன் முழுப்பயனுக்கு ஊறு தருவதே. பல இளைஞர்களிடையே கருத்துப்புரட்சி ஏற்படுத்திய அவர், புத்தரைப்போல் தம் வாழ்க்கைத் துணைவியைத் தம் முதல் சீடராகப்பெற முயலவில்லை என்பது வெளிப்படை.

அறிவிலும் செயலிலும் சிறந்து, உணர்ச்சித்திறம் இன்றிக் காதலற்றவாழ்வு வாழ்ந்தவருட் குறிப்பிடத்தக்க இரு தனிப்பெரியார், உரோமப்பேரரசர் ஜூலியஸ் ஸீஸரும், பிரான்சின் வீரப்பேரரசன் நெப்போலியன் போனப்பார்ட்டும் ஆவர். ஜூலியஸ் ஸீஸர் வாள்வலியால் உலகாண்டவருள் முதல்வரும் நல்ல இலக்கியப்பயிற்சியுடைய எழுத்தாளருமாயினும், காதல்துறையில் ஒரு கயவனெனத்தக்க வாழ்வுடையவரே. நெப்போலியனோ நாளைக்கொரு நாடுவென்ற வீரனாயினும், செயல்துறையில் மனிதப்பண்பின் எல்லைக் கோட்டை எட்டியவனாயினும், அவன் வாழ்வு உண்மையில் காதலற்ற வாழ்வாகவே இருந்தது. அவன் காதலியர் பலர்; ஆனால், அவர்கள் அவன் உயர்நிலைச்சிறப்பால் விலைக்கு வாங்கப்பட்ட காரிகைகளே. அவன் வீரர்தாம் அவனுக்காக உயிர்கொடுக்கும் உறுதியுடையவராயிருந்தனர், அவன் காதலியரல்லர்! பெண்டிருள்ளும் நெப்போலியனைப் போலக் காதலை விலைக்கு வாங்கியவர் உண்டு. எகிப்து அரசி கிளியோப்பாத்ரா இங்ஙனம் மன்னர், பெருமன்னர், வீரர்

காதலையும் உயிரையும் விலக்குவாங்கிய அரசியே யாவள். புகழுலகின் உச்சியை எட்டுமளவு அரிய இயற்கைத்திற முடைய இவர்களே முத்திறப்பண்பொவ்வாது காதலிற் சீரழிந்தனராயின், மற்றையோர் இச் சமநிலை யெய்தாமல் மேம்படமாட்டார் என்றுகூறத் தேவையில்லை.

காதலைப் பெற்றவர் காதலையே வாழ்வாகக் கருதுவர். ஆதலால் அவர்கள் காதல்போனல், வாழ்தலை விரும்ப மாட்டார். இதனாலேயே கவிஞர்,

"காதல், காதல், காதல்; காதல் போயிற்
சாதல், சாதல், சாதல்."

எனக் காதற் சிறப்புரைத்தனர். இது வெளிப்பார்வைக்கு உயர்வு நவிற்சியணியாகத் தோற்றுமாயினும், காதலின் திறமுணர்ந்தவர்கட்கு இஃது அதன் தன்மையை உள்ளவா றுணர்த்தும் தன்மைநவிற்சி யணியேயாகும். காதல், வாழ்க்கையின் தொடக்கத்திலும் இன்றி, இறுதியிலு மின்றி, இடையில் வருவதென்று பேதையர் கருதும் கருத்தைக் கண்டித்து, வாழ்க்கையின் தொடக்கமும் இடை யும் ஈறும் காதலே என்றுதான் கவிஞன் எண்ணியிருக்கக் கூடும். காதலற்ற மனிதன் பிறந்தும் பிறநதவனல்லன்; வாழ்ந்தும் வாழ்ந்தவனல்லன்; அவன் வாழ்வு இறுதியுற்றும், இறுதிப்பயனுறவில்லை என்று குறிக்கவே கவிஞர், "காதல் போயிற் சாதல், சாதல், சாதல்," எனக் காதலையும், சாதலை யும் மும்முறை அடுக்கினர் எனலாம். காதலற்றவன் பிறப்பும் சாப்பிறப்பு, வாழ்வும் சாவாழ்வு, அவன் இறப்பும் சாவிறப்பு என்று அவர் கருதியிருக்கவேண்டும்.

காதல் தன்மதிப்பைத் தூண்டும்; தன்முனைப்பை அழிக்கும்; தன் முயற்சியை ஊக்கும்; குறுகிய தன் னலத்தை வேரறுத்து, பரந்த உலகப்பற்றை வளர்க்கும். அது மனிதனைத் தெய்வமாக்கும்; போலிக் காதலாகிய சிற்றின்பவேட்கை இத்தனை பண்புகளையும் தலைகீழாக்கும். மனிதனை விலங்கினும் கீழினப்படுத்தும். காதலைச் சிற் றின்பம் என்று பலர் தவருகக் கருதுவதனாலேயே அஃது

இழிபொருள் ஆகக் கருதப்படுகிறது. காதல் சிற்றின்பம்* அன்று, பேரின்பப்பண்பு.

அக உணர்ச்சியின் நிறைவு காதல்; காதலின் உறுதி மணம்; மணத்துக்கு முற்பட்ட காதல் புறந்தோன்றாது, அல்லது புறந்தோன்றவிடாது, இருவரிடையே பேணப் படும் தன்மையுடையது. மணத்துக்குப் பிற்பட்ட காதல் இக் களவுநிலை கடந்து, உலகறிந்த இருமையுள் ஒருமைநிலை யுடைய கற்பாக விளங்குகிறது. அக்கற்பின் திறம்பேணும் காதல் தலைவர், தலைவியர் கடமைகளை வரும் பிரிவிற் கூறு வோம்.

---

*பரந்த சமூகத்தில் செயலாற்றாமல் குறுகிய குடும்பமாகிய சிற்றெல்லையில் செயலாற்றுவதனாலேயே பண்டைத் தமிழர் காதலைச் சிற்றின்பம் என்றும் பரந்த உலகளாவிய பற்றுடைய அருளாண்மையைப் பேரின்பம் என்றும் கூறினராதல் வேண்டும். சிற்றின்பம் உண்மையில் சிறுதன்மையுடைய இன்பமன்று. சிறு எல்லையிலுள்ள முற்றின்பமே.

ரு. குடும்பத்தலைவரின் பொறுப்புக்கள்

குடும்பம் என்ற எல்லையை எட்டும்வரை மனிதன் வாழ்வுக்கும், விலங்கின் வாழ்வுக்கும் மிகுதியும் வேறுபாடு காணமுடியாது. அதற்கு முற்பட்டு ஆண், பெண் ஆகிய இருபாலாருக்கும் வாழ்விலும், கடமைகளிலும் வேறுபாடு மிகுதியாக இல்லை. ஆனால், குடும்ப எல்லையை எட்டியபின் மனிதன் தனிப்பட்ச் சமூகத்தின் உறுப்பாவதில்லை. ஆண் பெண், அஃதாவது கணவனும் மனைவியும் சேர்ந்தே சமூகத்தின் ஓர் உறுப்பு ஆகிறார்கள். இருவர் கடமையும் சேர்ந்தன்றி ஒரு முழு மனிதன் கடமை ஆகாது. அந்தக் கடமையில் ஆணின் பங்கும் பெண்ணின் பங்கும் இரு பகுதிகள்; இவ் விரு பகுதிகளும் ஒருவகைப்பட்ட பகுதிகள் அல்ல; ஆனால், ஒன்றையொன்று எதிர்பார்த்து அவாவி நிற்கும் பகுதிகள். இருவரும் ஒப்பானவர்கள்; ஆனால், இருவர் கடமைப் பகுதிகளும் ஒன்றல்ல. இருவர் கடமைகளும் இருதிசை நோக்குபவை. ஆனால், இரண்டும் எதிரெதிராக வந்து ஒன்றுகூடி இணைபவை இத்தகைய 'வேற்றுமையில் ஒற்றுமை'யே குடும்ப வாழ்வின் மறை மெய்ம்மை ஆகும். அது வகைதுறையில் வேறுபட்டு, நோக்கத்தில் ஒன்றுபட்ட பண்புப் பாகுபாடு ஆகும்.

குடும்பத்தின் வெற்றிக்குரிய பண்புகள் பல கூறப்படலாம். ஆனால், அவ் வெற்றிக்கான உயிர்நிலைப் பண்பு குடும்பத் தலைவர்களான கணவன் மனைவியரிடையே ஏற்படும் காதல்தான். இவ் வுயிர்ப்பண்பு அமைந்துள்ள குடும்பத்தில், வேறு எந்தப் பண்பு அமைந்திராவிட்டாலும் அத்தனை கேடு ஏற்படாது என்னலாம். ஏனெனில், காதல் எல்லாப் பண்புகளையும் படைக்கும் திறமுடையது. ஆனால் குடும்பத் தலைவரிடையே காதல் இல்லாமல் வேறு எத்தனை நற்பண்புகள் இருந்தாலும், அக் குடும்ப வாழ்வு உருப்படியாக முடியாது. ஏனெனில், காதல் இல்லாத இடத்தில் பெரும் பண்புகள் பீடழியும். நற்பண்புகள் தீய பண்புகளாகத் தோற்றும். மிகச் சிறு கீறல்கள் பெரும் பிளவுகளாகவும், மிக மெல்லிய காற்றுப் பெரும்

புயலாகவும் உருவெடுக்கும். கணவன் ஒன்றெனில் மனைவி அன்றென்பதும், மனைவி அன்றெனில் கணவன் நன்றென்பதும் காதலில்லாக் குடும்பங்களில் மிகுதி. இவற்றால் சிறு வேற்றுமைகள் சிற்றாடல்களாகாமல் பெரும் பிளவுகள் ஆகும். காதலுள்ள இடத்தில் பொய்ம்மைகூடப் பூவிற் சுரந்த தேனென இனிக்கும். காதலற்ற விடத்தில் மெய்ம்மைகூடப் பொய்ம்மை என்று ஐயுறப்படும். எனவே, இளமைக் கவர்ச்சியில் தோன்றிய காதல் இளமையுடன் மடிவதன்று; அது மனிதனைச் சமூக உறுப்பினனாக இயக்கி ஒரு நாகரிக இனமாக ஆக்கும் முதல் உணர்ச்சியே யாகும்.

காதலற்றவர் நோக்கு கடுகை மலையாக்கும் நோக்கு. காதலர் நோக்கு மலையைக் கடுகாகக் கருதும் நோக்கு. இவ் விரண்டு நோக்குகளுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை ஆராய்ந்தால், விலங்குநிலைக்கும் மனிதநிலைக்கும் உள்ள வேற்றுமையை உணரலாம். காதல்நோக்கு வாழ்க்கையைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டது. இடையில் வரும் தடங்கல்கள் காதலர்க்குக் கடத்தற்குரிய தடங்கல்களே யன்றி, தடையாதற்குரிய தடங்கல்கள் அல்ல. காதல் வாழ்வின் வெற்றி ஒருவர் வாழ்வின் வெற்றியன்று; இருவர் வாழ்வின் வெற்றியேயாதலால், குற்றம் யாருடையது, வெற்றி யாருடையது என்ற ஆராய்ச்சியில் காதலர் புகுவதில்லை. புகினும் விளையாட்டின்பம் நாடிப் புகுவரே யன்றி, வெற்றிப்பண்புடன், போட்டி எதிர்ப்புப்பண்புடன் புகார். ஆனால், காதலற்றவர் நோக்கு வாழ்க்கை நோக்கன்று; இருவர் வெற்றி விருப்பன்று. அஃது இன்ப நோக்கு, ஒருவர் வெற்றி நோக்கு. அது தடங்கல்களைத் தடைக்குரியவையாகவே வரவேற்கிறது. காதற் 'போராட்டத்'தில் வெற்றியுண்டு; தோல்வியில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் நாடும் வெற்றி இருவர் வெற்றியாதலால், அதில் வென்றவர் தோற்றவர் இருக்க முடியாது. அது போலவே காதலர் நாடும் இன்பமும் இருவர் இன்பம். அதில் ஒருவர் இன்பத்துக்காக ஒருவர் துன்பப்பட வேண்டிய

தில்லை. ஒருவர் இன்பம், மற்றவர் துன்பம்; ஒருவர் வெற்றி, மற்றவர் தோல்வி; ஒருவர் ஆதாயம், மற்றவர் இழப்பு என்பதே 'உலகியல்' நெறி என்று சிலர் கூறும் விலங்கியல் நெறியாகும். இவ் விலங்கியல் நெறியிலிருந்து மனிதனை நாகரிகம் நோக்கி முன்னேற்றுவிக்கும் முதற் பண்பும், முதற்படியும் காதலேயாகும்.

காதலர் நோக்கின் தன்மையைப் பழைய ஜெர்மன் கதை ஒன்று நன்கு விளக்குகிறது:

வாழ்வுடன் காதலும் வளர்ந்து கனிவுற்ற ஒரு கணவனும் மனைவியும் வாழ்க்கையின் பிற்பகுதியில் படிப்படியாக வறுமையின் பிடியிற்பட்டு வருந்தினர். அவர்கள் வருவாய் குறுகக் குறுக, அவர்கள் தம் செலவையும் மட்டுப்படுத்திக்கொண்டே எளிய வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர். மனைவி வீட்டினுள் தன் செட்டால் செலவை மிச்சப்படுத்தினாள். கணவன் தன் செட்டால் வெளித்தோற்றத்தைப் பேணிவந்தான்.

ஒருநாளிரவு கணவன் தன் மனைவியிடம் புதிதாக ஒரு கருத்தை வெளியிட்டான். அவர்கள் இளமைக் காலத்தில் வண்டியிற் பூட்டிப் பயன்படுத்திய குதிரையை அவர்கள் கிட்டத்தட்டத் தம் குடும்பத்தில் ஓர் உறுப்பாகவே வைத்துப் பேணினர். இப்போது அதற்குத் தீனியிடவும் அவர்களால் முடியவில்லை. அதைக்கொண்டு போய் அயல் நகரிலுள்ள சந்தையில் விற்றுவிட்டால் என்ன என்பதே கணவன் எண்ணம். மனைவி அதற்கு இணங்கினாள்.

குதிரையுடன் சென்ற கணவன் வழியில் மற்றொரு குடியானவனைக் கண்டு, அவனுடன் அளவளாவிச் சென்றான். குடியானவன் நன்கு கொழுத்த ஒரு பசுவை நடத்திக்கொண்டு வந்திருந்தான். இரு நாட்டுப்புறத்தவரும் தத்தம் நாற்கால் நண்பரின் தனிச்சிறப்பைப் பற்றிப் புகழ்ந்து அதனை விற்கவேண்டும் என்ற நிலை வந்ததுபற்றிப் பரிந்து பேசிக்கொண்டனர். அப்போது குடியான

வனைப் பார்த்துக் கிழவன், "நாம் வீணே சந்தைவரை சென்று நம் விலங்குத் தோழரை அவற்றின் மதிப்பறியா நகரமாந்தருக்கு விற்பானேன்? இவற்றை நாமே மாற்றிக் கொண்டால் என்ன?" என்றான். நாட்டுப்புறத்தானானாலும், குடியானவன் சற்று உலகியல் தெரிந்தவன். அவன் உள்ளூரப் புன்முறுவலுடன், வலியவந்த இப் பேரத்திற்கு இணங்கி அதன்படி விலங்குகளை மாற்றிக் கொண்டான்.

குதிரையைக் கொடுத்துப் பசுவை மகிழ்வுடன் இட்டுச்சென்ற கிழவன் மீண்டும் பல குடியான நண்பர்களுடன் இதுபோல ஊடாடிப் பசுவைக் கொடுத்து ஒரு கம்பளி யாட்டையும்; கம்பளி யாட்டைக் கொடுத்துப் பன்றியையும், பன்றியைக் கொடுத்து வாத்தையும்; வாத்தைக் கொடுத்துக் கோழியையும்; இறுதியில் கோழியைக் கொடுத்து ஒரு கணப்புக் கரி மூட்டையையும் பெற்றான். இதற்குள் அவன் சந்தையையும் அணுகிவிடவே, "வந்தே வந்தோம், சந்தையைத்தான் பார்த்துவிட்டுச் செல்வோமே," என்று கருதி எங்கும் சுற்றிப் பார்த்தான். இறுதியில் அவன் களைப்புடன் சந்தை விடுதியில் சென்று மூட்டையைக் கணப்படுப்பருகில் வைத்துவிட்டுத் தன்னிடமிருந்த ஒரு செப்புப்பணத்தைக் கொடுத்துச் சிற்றுணா அருந்தினான். அவன் அருந்தி முடிப்பதற்குள் அருந்தகத்தார் ஒருபுறம் தீப்புகை கம்முவதைக் கண்டு கலகலத்தனர். அது வேறு எதுவுமில்லை. நம் நாட்டுப்புறக் கிழவன் கணப்படுப்பருகில் வைத்திருந்த கரி மூட்டையே. மற்றவர் கண்டு அவிப்பதற்குள் கரி முற்றிலும் எரிந்து, சாம்பலாயிற்று.

குதிரை கரிமூட்டையாகும்வரை கவலைப்படாத நம் கிழவன், இப்போதும் அவ்வளவாகக் கவலைகொண்டுவிடவில்லை. நாம் இனி வீடு செல்லும்போது சுமை எதுவுமில்லாமல் செல்லலாம் என்ற மகிழ்ச்சிமட்டுமே கொண்டான். ஆனால், அவனுடனிருந்த சில வெள்ளையாடை நண்பர்கள் அவன் நாட்டுப்புற மடமையைப்பற்றிக் கேலி செய்

தனர். சூதுவாதற்ற கிழவன் அவர்களிடம் அக்கரிமூட்டை பற்றித் தனக்கு அக்கறையில்லையென்றும், அஃது ஒரு கோழியைக் கொடுத்துத்தான் எவ்வளவோ பொறியாகப் பெற்றதேயென்றும் கூறினான். இதுகேட்டு அவர்கள் பின்னும் நகைத்தனர். அவர்கள் கேலி பெருகப் பெருக அவனும், கோழி பன்றிக்கும், பன்றி ஆட்டுக்கும் என இப்படிக் குதிரைவரை தான் திறம்பட ஆற்றிய பண்டமாற்றுக்கள் பற்றி எக்களிப்புடன் கதையளந்து தீர்த்தான்.

வெள்ளாடை நண்பர் வேறு வேலையற்றவரும், நகரின் இன்பவாழ்வுச் செல்வருமாதலால், கிழவனைத் தொடர்ந்து இன்னும் இன்பப் பொழுதுபோக்குப் பெற எண்ணினர். அவர்கள், "அன்பரே! நீர் இப்போது எல்லாம் கவலையற்றுப் பேசலாம். வீட்டிற்குச் சென்றால், உம் மனைவியிடம் நீர் நல்ல கழற்றுமானம் வாங்குவீர்," என்றனர். கிழவன் அப்போதும் தளராமல், "என் மனைவி என் திறத்தைக் கண்டு என்னை உச்சிமேற்கொண்டு மெச்சி மகிழ்வாள்," என்றான். செல்வர் இவ்வியத்தகு மடநம்பிக்கை கண்டு, "அவள் அங்ஙனம் செய்வாளானால், நாங்கள் உமக்கு ஆளுக்கு ஒரு நூறு பொன் பந்தயம் வைத்துத் தருவோம்," என்றனர். கிழவன் இணங்கினான்.

கிழவன் வீடு சேர்ந்ததும் அவன் செல்வர்களை மனைவிக்கு அறிமுகப்படுத்தினான். பின், அனைவரும் வீட்டின் விருந்தினராக அமர்ந்து உண்டனர். மனைவி கணவனிடம் குதிரைபற்றி எதுவும் கேட்கவேயில்லை. கணவனாக அப்பேச்செடுத்தவுடன், அவளும் ஆர்வத்துடன் கேட்பதாகப் பாவனை செய்தாள்.

குதிரையைக் கொடுத்துவிட்டுப் பசு வாங்கினதை அறிந்ததும் அவள், "ஆகா மிகநன்று, மிகநன்று; பசுத்தான் நமக்குவேண்டும். நமக்கு இனிப் பாலுக்குக் குறையிராது. தயிரும் வெண்ணெயும் நிறையக் கிடைக்கும். எங்கே நம் பசுவைப் பார்ப்போம்," என்றாள். பசு ஆடானதைக் கேட்டதும் அவளுக்குப் பாலின் ஆவல் மறந்து

கம்பளியில்தான் ஆவல்மிகுந்தது. ஆடு பன்றியானபோது அவளுக்கு அதற்குத் தீனியிடும் செலவு மிகக்குறைவு என்று தென்பட்டது. பன்றி வாத்தானபோதும், கோழியானபோதும் அவளுக்கு வாத்துமுட்டை, கோழிமுட்டை ஆகியவற்றில் ஆவல் மிகுந்தது. எல்லாம் மாறிக் கரி மூட்டைபற்றிக் கேட்டதும், அவளுக்கு அப்போதுதான் வீட்டில் கரியில்லை என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று!

கரியும் எரிந்து வீணாயிற்று என்று கணவன் கூறி விடவே, அவள், "அந்தக் கரியைச் சுமந்துகொண்டு ஆடையை அழுக்காக்காமல், அதை அங்கேயே தொலைத்து விட்டு வந்தது நன்றாயிற்று. கரிமூட்டையுடன் நீங்கள் வந்திருந்தால், இந்த நல்ல அன்பர்களை நாம் இங்கே கண்டிருக்கமாட்டோம். மேலும், அக்கரிமூட்டையை நீங்கள் முன்னெச்சரிக்கையுடன் தொலைவில் வைத்திருந்ததனால் தான், தீயின் சேதமில்லாமல் வந்து சேர்ந்தீர்கள். எல்லாம் நன்றாய்ப் போயிற்று. நமக்கு இந்தக் கரியும் புகையும் தேவையில்லை. நம் காடுகளில் வேண்டிய அளவுக்கு மரம் இல்லாமலா போயிற்று?" என்றாள்.

வெள்ளையாடை நண்பர்கள் எதிர்பாராத இவ்வுரையாடல் கேட்டுத் தம் கேலிக்காக வெட்கிப்போயினர். அவர்கள் இன்பவாழ்க்கைச் சோம்பேறிகளாயினும், உள்ளூர நல்லவர்களேயாதலால், இம் முதுமைக் காதலின் கனிவில் மகிழ்வுற்றுத் தாம்கூறிய தொகையைப்போல் இரண்டுபங்குத் தொகை கொடுத்துக் குடும்பத் தலைவர்களை வாழ்த்திச் சென்றனர்.

இக்கதை கட்டுக்கதையே; ஆயினும், இது காதலின் தன்மையை நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது. குடும்பத் தலைவியிடம் இக்காதற் பண்பு இயற்கை நிலையைவிடச் சற்று மிகைப்படுத்திக் காட்டப்பட்டுள்ளதனால், அஃது ஒரு ஒப்பற்ற நகைச்சித்திரமாயிலங்குகிறது. ஆயினும், இது வெற்று நகைப்பன்று. விளக்கம்தரும் நகைப்பே; வெறுப்பு நகைப்பன்று. அன்புகலந்த புன்முறுவல்

நகைப்பே; வாழ்க்கையை இன்பமாகக் கழிப்பது என்ற உறுதி யுடையவர்கட்குப் புறத்தடங்கல்கள் எதுவும் குந்தகமாக முடியாது. அவை வாத்துக்களின் முதுகிற் பட்ட நீர்த்துளிகள் போலத் தொடக்கற்றுச் சிதறிச் செல்லும் என்பதை இக்கதை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

"வாழ்க்கை ஒரு சனியனுமன்று? சுமையுமன்று; கடந்து செல்வதற்கான ஒரு பாதையுமன்று; வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே." என்று பல நல்லறிஞர் எடுத்துக்காட்டுவதுண்டு. காதலர் கோட்பாடு இதனினும் ஒருபடி உயரியது என்னலாம். அவர்கள் வாழ்க்கை 'வாழ்வதற்கே' என்றுமட்டுமல்ல, வாழ்க்கை 'வாழ்பவர்க்கே' என்றும் கொள்கின்றனர். ஆகவே குற்றங் கண்டவிடத்தில் திருத்துவதும், திருத்த முடியாதவிடத்து அதன் பயனைப் பகிர்ந்து மகிழ்வதும், குறை கண்டவிடத்து அக்குறை பொதிந்து செல்வதுமட்டுமே காதலர் பண்பாய் இருக்க முடியும்.

குறைகளில் தெரிந்த குறைகளும் உண்டு; தெரியாத குறைபாடுகளும் உண்டு. பின் கூறப்பட்ட குறைபாடுகள் இல்லாதவர் இல்லை. ஆனால், அவற்றையுடையோரைவிடப் பிறரே அவற்றை எளிதில் காண்பர். குறை கூறுவதால் அவை திருந்தமாட்டா; ஏனெனில், பிறர் குறைபாடுகளையன்றித் தத்தம் குறைபாடுகளை எவரும் காண முடியாது. இக் குறைபாடுகளை எடுத்துக்காட்டாத பேராண்மையும்; எடுத்துக்காட்டும்போதும் புண்படாது நயம்பட எடுத்துக்காட்டும் திறமும்; அவற்றின் பயனை அக்குறைபாடுடையவருடன் தானும் பகிர்ந்து, சில சமயம் அவர்களைச் சாரவொட்டாமல் தானே மேற்கொண்டு, அக் குறைபாட்டையே நாளடைவில் குறைத்து, நீக்குஞ்சால்பும், சிலசமயம் அக் குறைபாட்டையே திருப்பி நிறைபாடாக்கும் மாயச்சிறப்பும், காதல் ஒன்றிற்கே உரியவை ஆகும்.

காதலுக்கடுத்தபடி அதன் திறத்தின் சிறப்பில் பங்கு கொண்ட இனப் பண்புகளாகிய நட்பு முதலிய பிற அன்புத் திறங்களிலும் இதனைக் காணலாம்.

காதலில் தோன்றிக் குடும்பக்காதலில் வளர்ச்சியுற்று நாகரிகத்தில் முதிர்ச்சிபெறும் இன்னொரு பண்பு தன்னடக்கமும் மறையடக்கமும் ஆகும். இம் மறைப்பும் அடக்கமும் காதலில்லா வாழ்வில் காணப்படும் வஞ்சக மறைப்போ, வன்மம் உட்கொண்ட அடக்கமோ அல்ல. காண்பவர் கண்டுவப்ப, காணும் பண்பற்ற கயவர் காணா திருக்கும் முறையில் மறைக்கும் திரைமறைப்பே, காதல் மறைப்பாகும்.

காதலரும், குடும்பத்தாரும், பண்புடையாரும் தனிமையும், ஒதுப்புறமும், தனிக்கூட்டுறவும் நாடுவது தம் பண்பறியாரிடமிருந்து மறைக்கும் மறைப்பேயன்றி, பிறரிடமிருந்து விலகிவாழும் மறைப்பன்று. இம் மறைப்பிற்குக் காரணம் காதலுக்கு ஒரு பண்பும் ஓர் அறிவுக்கலப்பும் இன்றியமையாத் தேவை என்பதே. குடும்ப வாழ்விற்கும், பண்பாட்டிற்குங்கூட இதே வகைப் பண்பும் அறிவுக்கலப்பும் தேவை.

காதலரின் காதல் அழகைமட்டும் சார்ந்ததானால், அதனை மறைக்கவேண்டியதேயில்லை. யாவரும் காணும் அழகை அவர்கள் மறைக்கவும் முடியாது. மறைப்பவர் வேலையும் பயனற்ற வேலையாகும். ஆனால் காதல் என்பது புற அழகின் மறைவிலுள்ள அக அழகையும், அதற்கப்பாற்பட்ட அக அழகுத் திறங்களாகிய மனிதப் பண்புகளையும் காண்பதே ஆகும். இவற்றை அறிந்த அவர்கள் அப்போலிப் புற அழகை வீணாகத் தாமும் பயன்படுத்த மாட்டார்; பிறரையும் பயன்படுத்தவிடமாட்டார்.

காதல் வாழ்வைவிடக் குடும்பவாழ்வில் இம் மறைப்புக் குறைவதன் காரணமும், பண்புடையார் குழுவில் அஃது இன்னும் குறைவதன் காரணமும் யாது? காதலின் தன்மையறியமட்டுமன்றிக் காதல்வாழ்வின் பயனையும் பகிர்பவரே குடும்பமாக இணைகின்றனர். குடும்ப வாழ்வின் நுண்நயமறிந்தவரே பண்புடையார். இவர்கள் அனைவரும் காதல் எல்லை, குடும்ப எல்லை, பண்பெல்லையறிந்து பேணுபவர். இம் முத்திற எல்லைகளுக்கும் புறம்பான

உலகம் நாகரிகப் போர்வை போர்த்தால்கூட உள்ளூர விலங்குலகமேயாதலால் அதனினின்றும் விலகுதல் மறைப்பாகாது. அவர்கள் கண்ணை மறைக்கும் படலத்தை அகற்ற முயலுதலேயாகும் என்னல்வேண்டும்.

காதல்வாழ்விலும் குடும்ப வாழ்விலும் காதலர், சிறப்பாகப் பெண்டிர், அழகொப்பனையில் மிகுதியாகக் கருத்துச் செலுத்துவதுண்டு. இதனைச் சிறப்பெனக்கொண்டு பின்பற்றுபவரும் உண்டு; இதனைக் கீழ்த்தரப் பண்பென இகழ்பவரும் உண்டு. காதற் பண்பும் வாழ்க்கைப் பண்பு முணர்ந்தவர், இவ்விரு சாராரிலும் சேர முடியாது.

அழகு நாடுதலும், அழகொப்பனை செய்தலும் காதலின் இயல்புகள் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால், இப்பண்புகள் காதல் வளர்ச்சியில் பெருகி வளரும் பண்புகள் அல்ல; நேர்மாறாக, தளர்ச்சி பெறும் பண்புகளேயாகும்.

காதலன் பண்பழகில் ஈடுபட்ட அறிவுடைப் பெண் தன் புற அழகின் கவர்ச்சியால் அவனைத் தன் பண்பழகில் ஈடுபடுத்துகிறாள். புற அழகின் ஒப்பனை அவள் அறிவுப் பண்பின் சின்னம். ஏனெனில், தன்னை அழகு படுத்தும் பெண்ணே பின்னர் தன் வீட்டையும், வீட்டு வாழ்வையும் அழகுபடுத்திச் செம்மையுறுத்துகிறாள். தன்னை அழகு படுத்தும் கைதான் கணவன் வாழ்வையும், பிள்ளைகள் வாழ்வையும் செப்பம் செய்யும் கையாகிறது.

காதல் வாழ்வில் தம்மை ஒப்பனை செய்வதில் பெண்களினும் இயல்பாகக் குறைவுபட்ட ஆடவர், பிற்கால வாழ்வில் தத்தம் செயல்களிலும் தம் பொருள்களை வைத்துப் பேணுவதிலும் செப்பமில்லாதவராகவே பெரும்பாலும் இருக்கின்றனர் என்பது கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது. ஆனால், காதல் வாழ்வில் ஒப்பனையில் மிகுதியுங் கருத்தூன்றிய பெண்பாலார், பிற்காலவாழ்விலும் தம் வீட்டையும், வீட்டுப் பொருள்களையும் ஒழுங்குபடவைத்துப் பேணுவதில் கைதேர்ந்தவராகவே இருக்கின்றனர்.

பெண்டிர் அழகு நோக்கு உண்மையில் ஆடவர் நினைப்பதுபோலப் பிறரைக் கவர்ச்சி செய்வதற்குமட்டு முரிய அழகுநோக்கன்று. அவர்கள் காரியங்கள் எல்லா வற்றிலும் அது செப்பம் தருகிறது. கவர்ச்சியை அவர்கள் நாடுவதும் பிறரை இயக்கி நற்பயன் விளைவிக்கும் தொலை நோக்குடனன்றி வேறன்று.

பெண்டிர் ஆடவரைவிட விரைந்து உடலிலும் அறிவி லும் வளர்கின்றனராயினும், அவர்கள் வளர்ச்சி உடல், உளம் ஆகிய இருதரப்பிலும் ஆடவரைப்போலப் பருமை யையோ, வலுவையோ நாடாது, நுண்நயமும் நீடித்த உள்ளுரமுமே நாடுவது ஆகும். இத் திறங்கள் அறிந்த குடும்பத்தலைவனும், தலைவியும் ஒருவரையொருவர் குறிப பால் உணர்ந்து அவ்வத்திறங்களை வளர்ப்பதுடன் அவற் றுக்கேற்றபடி செயலாற்றவேண்டும். நுண்மை, கலைத் திறம், தொலைநோக்கு, செப்பம் ஆகிய பண்புகள் வேண்டு மிடத்தில் ஆடவர் தாம் உழைப்பதிலும் பெண்டிரை முன்னிடல் சால்புடையதாகும். வலிமை, உறுதி, வீரம், துணிகரத் தன்மறுப்பு ஆகியவை வேண்டிய இடங்களில் பெண்டிர் தாம் முனைவதிலும் ஆடவரை முன்னிறுத்தல் சால்புடையது.

வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய அகப்பண்புகளைப் பேணும் இயற்கைச் செல்வம் பெண். ஆனால், வளர்ச்சியில் முனைந்து முயற்சி செய்பவர் ஆடவர். இவ்விரண்டிலும் உயர்வு தாழ்வு கூறுவதென்பது, கூறுபவர் நோக்கின் கோணலினாலன்றி வேறன்று. பெண்ணை உயர்வென்று கூறுவது பொருள் திரட்டி முதலீடாக வைத்திருப்பவனைச் செல்வன் என்று கூறுவது போன்றது. ஆணை உயர்வென்று கருதுவது பணம் ஈட்டும் திறம் மிகுதி உடையவனைச் செல்வன் என்று கூறுவது போன்றது. இவ்விரண்டும் கருவியும், காரியமும் ஆதலால், இரண்டும் சேர்ந்தே ஒரு முழுப்பண்பு ஆகும் என்று கூறல் வேண்டும்.

குடும்பம் என்பது இங்ஙனம் 'இருவர் ஆகிய ஒருவர்' ஆளும் ஆட்சியேயாகும். குடும்ப ஆட்சியை நாம் ஓர்

அரசியல் என்று கூறினால், அதை யாரும் ஓர் உருவக அணி என்றுதான் கூறுவர். ஆனால், குடும்ப ஆட்சியி லிருந்தே அரசியல் ஆட்சி தோன்றியுள்ளது. உயர்ந்த அரசில் முறையை, நாம் இன்றும் குடிபோலத் திறமை யுடைய ஆட்சி என்ற கருத்திலேயே குடியாட்சி என்று கூறுகிறோம். ஆனால், நம் குடியாட்சிகளில் பொரு ளமைச்சர், உணவமைச்சர், உள்நாட்டமைச்சர், படைத் துறை அமைச்சர், சட்ட அமைச்சர், வெளிநாட் டமைச்சர் எனப் பல அமைச்சர்கள் பணியும், அவர்கள் கீழே பலபணியாளர் துணையும் தேவைப்படுகின்றன. குடும் பத்திலோ வெளிநாட்டமைச்சர் துறைபோன்ற ஆடவரின் புறத்தொழில் ஒன்று நீங்கலாக, மற்ற எல்லாத் துறை களையும் ஒரே அமைச்சராக நின்று குடும்பத்தலைவியே ஆற்றிவருகிறாள். குடியரசமைச்சருக்கு ஊதியம் உண்டு. இக் குடும்ப முழுநிலையமைச்சருக்குக் குடும்ப உறுப்பின ருரிமையன்றி, வேறு ஊதியம் கிடையாது. ஆயினும் எந்தக் குடியாட்சியும் குடும்பத்தைப்போல திறம்பட ஆளப்படுகிறது என்று யாரும் கூற முடியாது! இதன் மறைதிறவு யாது? குடும்ப ஆட்சி காதலடிப்படையில் நடைபெறுகிறது. அக் காதல் இருக்கும் வரையில், குடும்ப ஆட்சி பழுதுபடாது. குடியாட்சியில் காதலுக்குப் பதில் இடம்பெறும் பண்பு நாட்டுப்பற்று ஆகும். காதலினளவில் நாட்டின் உறுப்பினர் அனைவரையும் நாட்டுப்பற்று ஈடு படுத்துவதும் அரிது; அதன் தலைவரிடம் அது தலைமைப் பட்டுச் சிறத்தலும் அரிது. இவ்விரண்டு நிலையும் ஏற்பட் டால்தான், குடியாட்சி குடும்ப ஆட்சிபோன்ற சிறப் புடையதாகும்.

பெண்டிர் தம் இயக்கும் திறம் காரணமாகவும், தொலை நோக்கு, செயற்செப்பம் ஆகியவை காரணமாகவும் அமைச் சராக நடந்தாலும், உண்மையில் அவர்கள் நிலை, அமைச்சர் நிலையன்று; அரசர் நிலையே. கணவனும் மனைவியும் உண்மை யில் குடும்ப ஆட்சியை ஒருங்கே நடத்தும் இரண்டு துணை யரசர்களேயாவர். இதனாலேயே இருவரும் தலைவன், தலைவி

என ஒப்பாக அழைக்கப்படுகின்றனர். இவர்களுள் உயர்வு தாழ்வோ தனித்தனிப் பொறுப்போ கிடையாது. இருவர் பொறுப்பும் ஒரே கூட்டுப்பொறுப்புத்தான். இதனால் இருவரும் ஒன்றுபட்டன்றி குடும்பத்தை நடத்துதல் முடியாது. அவ்வொன்றுபடும் பண்பு காதலாலேயே உண்டாகிறது. இருவரும் ஒன்றுபட்டபின் அதே காதல் குடும்பப்பற்றாகி, பிள்ளைகளையும் உறவினர்களையும் இணைத்து, நாளடைவில் சமூகப்பற்று, நாட்டுப் பற்று ஆகியவற்றையும் உண்டாக்குகிறது. காதலில்லாத இடத்தில் நாகரிகம் வளராததற்கும், பெண்கள் சமத்துவமில்லாச் சமூகங்கள் பின்னடைவதற்கும் காரணம் இதுவேயாகும்.

குடும்பத் தலைவருள் ஒருவராக அமைந்தவளும் மற்றத் தலைவரை இயக்குபவளும் ஆகிய பெண், குடும்பத்தினுள் எல்லாக் காரியங்களையும் தலைவன் குறிப்பு மாறாமலும், அவன் ஒத்துழைப்புடனும் தானே ஆற்றுகிறாள். குடும்பத்திற்கு வெளியிலுள்ள எல்லாக் காரியங்களையும் அது போல ஆடவன் அவள் குறிப்பறிந்து தானே செய்யும் வெளிநாட்டமைச்சனாகவும், வெளிநாட்டுத் தூதுவனாகவும் செயலாற்றுகிறான். பொருள் துறையிலோ ஈட்டும் துறையை ஆடவன் ஆற்றுகிறான். அதனைப் பேணும் திறத்தையும், பயன்படுத்தும் துறையையும் பெண் ஆற்றுகிறாள். காதல் வழியில் நிற்கும் குடும்பங்கள், பெரும்பாலும் இவ்வியற்கை வழியில் நின்று நலம்பெறுவது காணலாம்.

ஆணின் திறத்தைப் பெண்ணும், பெண்ணின் திறத்தை ஆணும் திறம்பட ஆற்றக்கூடாதென்றில்லை. ஆனால், இது வாழ்க்கையில் சிக்கனப்படாது. இஃது ஆங்காங்குச் சிறக்கும்; பொதுச்சிறப்பு ஆகமாட்டாது. பெண்டிர் வீரராய்ப் போரிலீடுபடுவதும், பொதுப்பணிகளாற்றுவதும் தவறன்று அஃது ஆடவர் இசை, நடனம், கவிதை முதலிய கலைத்துறைகளில் சிறப்பது போன்றதேயாகும். குடும்பவாழ்வு எல்லைக்கு வெளியில் ஆண்,

பெண் இருவரும் தனித்தனியே செயலாற்றித் தீரவேண்டுமென்றில்லை. ஒருவர் திறம் மற்றவர் திறமாகக்கூடாதென்றுமில்லை. ஆனால், வாழ்க்கையின் முதல்நிலையான குடும்பத்தில் இயற்கை நெறியே சிறந்ததாகும்.

பெண் பொருளீட்டு மிடங்களில் அதனைப் பேணும் செயலை, ஆடவனால் ஆற்றமுடிவதில்லை. குடும்பவாழ்வை ஒதுக்கிவிடுமளவில் பெண்டிர் பொதுப்பணியிலீடுபட்டாலும், ஆண் அவ் வாழ்வில் பெண்ணின் இடம் பெறல் முடியாத ஒன்று. ஆகவே, பெண்ணின் திறங்களினும் எல்லை விரிவு குறைபட்ட ஆடவனுக்கு அவனுக்குரிய பொருளீட்டல், வீரம் ஆகியவற்றை விட்டு, மீந்த திறங்களில் இருபாலாரும் பங்கு கொள்ளுதலே சால்புடையது. ஆயினும் சமூகத்தில் பெண்டிர் சமத்துவம் பேணுவதற்காகவும், தன் மதிப்பைப் பேணுவதற்காகவும், சொத்துரிமையும் பொருளீட்டும் உரிமையும் வேண்டுமெனப் பெண்கள் கோருவது தவறன்று. இது குடும்ப வாழ்வைப் பாதிப்பதாக யாரும் கொள்ளமுடியாது. ஏனெனில், காதலிருக்கும் குடும்பத்தில் உரிமைபற்றிய பேச்சுக்கு இடமே இருக்கமுடியாது. ஆனால், குடும்பவாழ்விலும் சரி, சமூகவாழ்விலும் சரி, பெண்கள் சொத்துரிமை யில்லாததால், காதற்பண்புக்கே இடையூறு நேரிடுகிறது.

பெண்டிர் ஆடவர் சொத்துக்கு உரியவரல்லாதவராயிருப்பதனால்தான், அவர்கள் கல்விக்கும் உரியவரல்லர் என்று கருதப்படுகிறது. தமக்கெனச் சொத்துப் பெண்களுக்கு இல்லாததனால், பெண்கள் தாம் காதலித்தவரை மணக்கும் உரிமையும் இழக்கின்றனர். கணவனை இழந்தால் தன்னிடம் பாசமற்ற அவன் உறவினரால் தொல்லைப்படுகின்றனர். கணவன் காதல்கூடப் பலசமயம் சொத்துரிமையற்ற பெண்ணைப் பிற உறவினர் தொல்லைகளிலிருந்து பாது காக்க முடிவதில்லை. ஆதரவற்ற பெண்களோ, சொத்துரிமையும் வருவாய்க்குரிய வழியும் இல்லாத நிலையிலேயே கீழ்த்தர வாழ்விலிறங்கவேண்டிய நிலைக்குரியவராகின்றனர்.

ஆண்களில் வருவாய்க்கு வகையற்றவர் கொள்ளைக் காரராவதும், பெண்களில் வருவாயற்றவர் குடும்பவாழ்வில் இடம்பெறாது தவறுவதும் கண்கூடு. இவையன்றி, சொத்துரிமையற்ற பெண், காதல்வாழ்வில்கூடத் தலைவனுடன் ஒப்பான தலைவியாய் இருக்கமுடியாது என்று கூறத் தேவையில்லை. செல்வர் குடியிற்பிறந்த பெண்ணும், ஏழையைக் காதலித்தால் ஏழையாகித் தீரவேண்டியிருக்கிறது. ஆடவன் தன் செல்வத்தைக் காதலிக்கு உரிமையாக்குவதுபோல், அவளால் உரிமையாக்க முடிவதில்லை.

காதலின் திறங்குறைந்த ஆடவர், குடும்ப நலன் பேணாது, குடி, சூதாட்டம், தகாத்தோழமை ஆகியவற்றால் கெடுதல் கூடும். அதுபோலக் காதலின் திறம்குறைந்த பெண்டிரும் குடும்ப வாழ்க்கை நிலைமீறி ஒப்பனை, ஆடையணிமணி, இன்பக்கேளிக்கைகள் ஆகியவற்றில் கருத்தைக் கொள்ளக்கூடும். இவ்விரு திறத்தவரும் குடும்பவாழ்வினைச் சீர்குலைப்பவரே யாவர். இத்தகையவர்களை ஒழுத் தடக்கும் பொறுப்பை நல்ல சமூகம் ஏற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும். எனவே நல்ல குடும்பத்தலைவர் தலைவியர், தம் குடும்பத் தலைமையுடன் நின்றுவிடமுடியாது. தாம் ஒன்றுபட்டுக் குடும்பம் நடாத்துவதுபோலவே, பிறரும் நடாத்தும்படி அவர்கள் உதவவேண்டும். சமூகக் கட்டுப்பாடுகள், பழக்கங்கள் இந் நோக்கம்கொண்டு அமைந்தவையே யாகும். இவற்றை அமைத்தோர் காலம் கழிந்தபின், இவற்றின் நோக்கங்களை அறிந்துள்ளவர் குறைகின்றனர். இதனால், கட்டுப்பாடுகள் மூட நம்பிக்கைகள் ஆகின்றன. பழக்கங்கள் மூடப்பழக்கங்கள் ஆகின்றன. முன் கட்டுப்பாடுகளை அமைத்த நல்லறிஞர் வழிநின்று, அன்றன்றையச் சூழ்நிலைக்கேற்பப் புதுப்புது வழக்கங்களை ஏற்படுத்திப் பழக்கங்களாக்காவிட்டால், சமூக வாழ்வு வளர்ச்சிபெறாது. வளர்ச்சி பெறாத இத்தகைய சமூகத்தில் குடும்பமும் வளர்ச்சியற்று மாய்ந்துபோகும். குடும்பம் காதலுக்காக அமைந்த வேலி என்பதும் மறக்கப்பட்டுப் போகும்.

பழக்கங்களின் பொருளேயும் கட்டுப்பாடுகளின் பொருளேயும் வரன்முறையறிந்து விளக்கும் விளக்கமே கல்வியாகும். கலேயும் இலக்கியமும் இவ் வரன்முறைகளேப் பேணும் கருவிகள் ஆகும். இக் கல்வியில் ஒரு பெரும்பகுதி குடும்ப மரபாகப் பெண்களால் பேணப் பட்டு வருகின்றது. அரசனில்லாதபோதும் அரசியல் நிலேயங்கள் சிலகாலம் தாமாக இயங்குவதுபோல, சமூகக் கல்வி யில்லாதவிடத்தும் பெண்டிர் சிலகாலம் சமூகத்தை இயக்கிச்செல்லும் திறம் உடையவர்கள். ஆனல், கல்வி யில்லாச் சமூகம் நீடித்து நிலேக்கமுடியாது. சமூக முழு வதுமே கல்வியைப் பேணமல் அதன் ஒரு பகுதியையே பேணினல், அப்போதும் சமூகம் சீரழியும். ஆனல், கல்வி யைப் பேணும் சமூகப்பகுதி பெண்ணயிராதவரை கல்வி வளர்ச்சிபெறவே முடியாது. ஏனெனில் சமூகத் தில் தலேமுறையிலிருந்து தலேமுறைக்கு அறிவைக் கொண்டுசெல்லும் பாலம் பெண்டிரே யாவர். ஆடவரி டம் வழக்கமாக வழங்குபவை பெண்டிரிடம் பழக்கமாகப் பழகியே, வரும் தலேமுறையின் இயற்கைப் பண்பாகின்றன. இப் பழக்கங்களின் பொருளறிவும் கல்வி பெண்டிரிட மிருந்தாலன்றி, அவர்கள் புதிய வழக்கங்களே ஆக்குவதில் உதவவோ, பழக்கங்களே அவற்றின் பயனறிந்து பேணுவ தில் அக்கரை காட்டவோ முடியாது. ஆகவே, குடும்பத் தலேவரும் தலேவியரும் தம் குடும்பத்திலும், தாம் உறுப் பினராயிருக்கும் சமூகத்திலும் கல்வியைப் பேணி, ஆண் பெண் இருபாலாரிடையேயும் சரிசமமாக வளர்க்கும் நோக் கத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுவது இன்றியமையாதது.

பிள்ளேப்பேறு காதலின் நோக்கமன்று. ஆனல், குடும்பத்தில் அது தலேயான நோக்கம் ஆகும். இந் நோக் கத்தைச் சிலர் அதன் அளவால் மதித்துவிடுகின்றனர். நல்ல குடும்பம் என்பது நிரம்பப் பிள்ளேபெற்ற குடும்ப மன்று. நல்ல அறிவும் பண்பும் உடைய குழந்தைகளேப் பெற்று வளர்த்த குடும்பமே. அதுவே சிறப்புறும், எனவே, நல்லுடலும் நல்லறிவும் உடைய குழந்தைகளேப்

பெற்றெடுத்தலும், அவர்கட்கு நல்ல பயிற்சி அளித்தலுமே ஒரு குடும்பத்தின் உயர்வுக்கு உரியதாகும். அளவை மட்டுப்படுத்தினாலன்றிப் பண்பை உயர்வுபடுத்த முடியாது என்று கூறத்தேவையில்லை. கீழின உயிர்களிலும் மேலின உயிர்கள் இனப்பெருக்கத்தில் தொகை குறைத்தே பண்பு மேம்படுகின்றன என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளோம். ஆயினும் அளவைக் குறைப்பதற்கோ, கூட்டுவதற்கோ எல்லை கூறமுடியாது. குழந்தைகள் தொகையும் சரி, பண்பும் சரி, தாய் தந்தையர் உடல் நிலை, பொருள் நிலை, பண்பு ஆகியவற்றைப் பொறுத்தது. அளவினும் பண்பு முக்கியமானது என்பதையும், பண்பு குன்றாத நிலையிலும், பொருள் வருவாய்க்கு ஒத்த வகையிலும் அளவுப்பெருக்கம் தடுக்கவேண்டியதன்றென்று மட்டும் கூறலாகும். அளவினால் பண்பு குறையுமிடத்திலும், பொருளியல் சிக்கல் ஏற்படுமிடத்திலும் மட்டுமே அளவு கண்டித்தற்குரியதாகும்.

வறுமையிருக்கு மிடத்தில் பிள்ளைகள் பெருக்கமாகவும், செல்வமிருக்குமிடத்தில் குறைவாகவும் இருப்பதை நாம் இயல்பாகக் காண்கிறோம். இதனால் வறுமைக்கும் இனப்பெருக்கத்துக்கும் ஏதேனும் தொடர்பு இருக்கக் கூடும் என்று பலர் எண்ணிவிடுகின்றனர். பெரும்பாலும் வறுமை யிருக்குமிடத்தில்தான் பெருக்கத்தைப் பற்றி நாம் கவனிக்கிறோம். அதுபோல செல்வமிருக்குமிடத்தில்தான் அதன் அருமையைப் பற்றிச் சிந்திக்கிறோம். எனினும், இயல்பாகவும் இவ் வேறுபாட்டுக்கு ஒரு காரணம் இல்லாமலில்லை. வறுமையில் பசியும் உழைப்பும் தோழமையுடையவை. முன்னது உச்சநிலை யடையுமிடத்தில் உடலழியுமாயினும், உச்சநிலையிற் குறைந்த அளவில் அது உடலை உரப்படுத்தும் என்பது உறுதி. செல்வர் நல்லுண்டி, உடை, வீடு முதலிய வசதிகள் உடையவராயினும், பெரும்பாலும் பசியும் உழைப்புமில்லாமல் நோயுடலைச் சுமக்கின்றனர். ஆண் பெண் இரு சாராரும் இக் காரண காரியத் தொடர்பறிந்தால், தம் குடும்ப வாழ்வைச்

செப்பம் செய்தல் எளிது. நல்ல உழைப்பு, நல்ல உணவு, நல்ல வாழ்வு ஆகியவற்றைப் பேணினால் பிள்ளையில்லாமல் தவமிருக்கவும் வேண்டிவராது; வலுவற்ற எண்ணற்ற கங்காளங்களைப் பிள்ளையாகக் கொள்ளவேண்டியும் வராது.

மணமுடிக்கு முன்பே, தலைவனும், தலைவியும் மண வாழ்க்கைக்கான வருவாய்க்கு வழி செய்துகொண்டாலன்றி, மண வாழ்க்கைத் தொடக்கத்திலிருந்தே புதிய மண வாழ்வுக்குப் பல இடையூறுகள் நிகழக்கூடும். காதல் தடங்கல்களை வெல்வதேயாயினும், அதனைத் தெரிந்து மேற்கொள்வதோ, தொடக்கத்திலேயே அதனைத் துன்பப் பாதையில் செலுத்துவதோ, காதலின் அறிவுத்திறம் ஆகாது.

ஜப்பான் நாட்டினரிடையேயும், கீழ் நாட்டவர் பலரிடையேயும் மணவாழ்வின் செலவுகளைத் தாமே மேற்கொள்ளும் வண்ணம், மணமாகா ஆடவரும் பெண்டிரும் அதற்கெனக் கூலிவேலையிற் புகுந்து பொருள் ஈட்டுவராம். மணவாடைகளின் செலவுகட்கு மணமகளே ஈட்டிய பின்னும், மணவாழ்க்கைத் தொடக்கச் செலவுகட்கு மணமகன் ஈட்டிய பின்னுமே, அவர்கள் மணவினையுட் புகுவராம். காதலர் வாழ்க்கைப் பொறுப்பிற்கு இஃது ஒரு நல்ல சான்று. ஆணோ பெண்ணோ, குடும்பச் செல்வமுடையவராயிருக்குமிடத்தில்கூட, அதைமட்டும் நம்பியே மணவாழ்வில் புகுதல் அடிமைப் பண்பாகும். தாய் தந்தையர் விருப்பத்துக்கடங்கிக் காதலர் நடக்கவேண்டும் நிலை இதனாலேயே நேர்ந்துவிடுகிறது. நல்ல காதலர் தம் காதலுறுதி செய்த பின் தம் மணவாழ்விற்காக எவ்வளவு காலம் காத்திருப்பதையும் ஒரு பொருட்டாகக் கருதார்.

விலக்கமுடியா வறுமையிடையே மணமான மணத்துணைவர் வாழ்வில் வறுமையைப் போக்கும் பொறுப்புக் காதலுக்கு—சிறப்பாகப் பெண்ணின் காதலுக்கே உரியது, துன்பத்தில் பெண்டிர் துவள்வாரானால், அவர்களாலேயே இயக்கப்பெறும் ஆடவன் முயற்சி முழுப்பயன் தராது. பெண்ணின் காதல் இயக்க, ஆண் தன் முயற்சியில் முழு

ஆற்றலுடன் முனைகிறான். அஃது அவன் முயற்சியாற்றலை வளர்ப்பதுடன், அதன் பாதையிலுள்ள தடைகளைத் தாண்டவும், தளர்ச்சிகளைத் தாங்கவும் வலுத்தருகிறது. முயற்சி முழுத் தோல்விபெற்றாலுங்கூட, அதனால் ஆடவன் மனம் இடிவுறாமல், அமைந்துநின்று மீட்டும் புது முயற்சி கொள்ளப் பெண்ணின் காதல் உதவும்.

மனைவியிடம் காதலன் குறிப்பறிந்து பழகுவதுடன், மற்ற உறவினருடன், சிறப்பாக மாதருடனும் அவ்வவர் தொடர்பு இயல்புகளுக்கேற்ப அணுகாது, அகலாது நேச மனப்பான்மையுடனும், ஆதரவுடனும் பழகுதல்வேண்டும். பெண்ணின் உறவினரிடம் அவன் அன்பு சற்று மிகுதியாக இருத்தல் சால்புடையது. மனைவியும் இதுபோலவே ஆடவருடன் முழுதும் ஒத்துறவாடுவதுடன், பிற உறவினர் நண்பர்களுடனும், சிறப்பாக ஆடவருடனும், கணவரின் உறவினருடனும் தகுதியறிந்து பழகுதல் வேண்டும். அணுகாது அகலாது பழகுதல், இங்கும் அவசியமானது. பழக்கத்தின் அணுக்கம் அவர்கள் குடும்ப உறவு, கணவன் மனைவி பொதுநட்பு ஆகியவற்றின் அளவாகவும், தொலைவு அவர்கள் உறவு, பொதுநட்பு ஆகியவற்றின் தொலைவாகவும் இருக்கவேண்டும்.

ஆடவர் பெண்டிருடனும் பெண்டிர் ஆடவருடனும் பழகுமிடத்து, இருவரும் எதிராளியின் பண்படிப்படையாகவே அணுக்கமும், தொலைவும் வரையறுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். கணவன் மனைவியரின் காதலே எல்லாத் தொடர்புகளின் அளவுகோலாதலால், இருவரும் தம் நண்பரிடமும், சிறப்பாகத் தம்மின் வேறுபட்டவர்களிடமும் தத்தம் வாழ்க்கைத் துணைவர் காதலன்பிற்கு மேற்படாத, அதனுடன் முரண்படாத அளவில் பழகுதல் வேண்டுமென்று கூறத்தேவையில்லை. உண்மையான காதல் பொறாமைக்கு இருபுறமும் இடம் வைக்காதென்றாலும், குறிப்பறியாத இடத்தில் உண்மைக் காதலளவில் பொறாமையும் வலிவுடையதாகும். கணவன் மனைவியர் ஒருவர் வகையில் ஒருவர் பொறாமைப்படாது நடப்பதுடன், அப்

பொறாமை கண்ட விடத்திலும், ஒரு சிறிது ஊடல், பிணக்குக் காணப்பட்டவிடத்திலும், அதனைக் கண்டு புறக்கணித்தலோ, பொருட்படுத்தாம லிருத்தலோ பெருந் தவறு. பொறாமை காதலின் வலிவுக்கொத்த வலிவுடையது மட்டுமன்று, தடங்கல் ஏற்பட்டபோது அது காதலை விழுங்கிவளரும் தன்மையுடையது. நாடகங்களிலும், புனை கதைகளிலும் இதன் பயனாக துயர்நிகழ்ச்சிகளை நாம் காண்கிறோம்.

பெண்ணே பிள்ளைப்பேறு, பிள்ளை வளர்ப்பு ஆகிய தொழில்களில் ஈடுபட்டும், கணவன் நலம் பேணியும் குடும் பத்தின பல தொல்லைகளை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியவள். ஆதலால், அவள் உடல்நிலை, மனநிலை ஆகியவை யறிந்து கணவன் அவளிடம் தனிச்சலுகைகள் காட்டவேண்டும்.

பெண்டிரே குடும்ப வாழ்வின் மென்மலராதலால், ஆடவன் அவர்களைக் கண்போல் பேணக்கடவன். அதே சமயம் பெண்டிர்க்குக் கணவனே கண் என்று கூறத் தேவையில்லை. கணவனைக் கண் என்று கருதாத காரிகையர் கண்ணிழந்தாலன்ன கடுந்துயர் அடைவது உறுதி.

குழந்தைப் பேற்றுக்குப்பின் கணவன் பொறுப்பு மிகுகிறது. ஆயினும், ஒருவகையில் மனைவியின் காதல் வாழ்வு இப்போது முன்னையினும் உரம்பெற்று விடுகிறது. குழந்தைகளால் மாதர்க்கு எத்தனைத் துன்பங்கள் ஏற் படினும், குழந்தைவளர்ப்பு அவர்களுக்கு ஒரு கடமையாக மட்டும் இல்லை; ஓர் இன்பமாகவும் அமைந்திருக்கிறது. உண்மையில் பெண்டிர் விரும்பும் பேரின்பம் இதுவல்ல தில்லை என்னலாம்.

ஆடவனுக்கும் குழந்தைகள் இன்பம் கொடுத்தல் உறுதியாயினும், இஃது அவன் காதல்வாழ்வின் பண்பையே பொறுத்தது.

மனைவியைப் பேணாது குழந்தைகளைப் பேணிப் பரிவு காட்டும் கணவர் உண்டு. இது சுவரை விட்டுவிட்டுச் சித்திரத்தைப் பேணுவது போன்றதேயாகும். உண்மை

யில்தான் உடல்நலமும், உளநிறைவுமன்றிப் பிள்ளைகள் உடல் நலத்துக்கும், உள நலத்துக்கும் உத்தரவாதமளிப் பவை வேறு எதுவுமில்லை. மனைவியைப் பேணிய கணவன் குழந்தைகளிடம் கொள்ளும் இன்பம், எதிரெதிர் நிலைக் கண்ணாடிகளில் தோன்றும் எண்ணற்ற நிழலுருக்கள் போல, அவனிடமிருந்து மனைவியிடமும், மனைவியிட மிருந்து அவனிடமும் மாறிமாறிப் பரந்து பெருகும்.

பெண்டிருடன் பழகுவதும் குழந்தைகளுடன் பழகு வதும் ஆடவர்க்கு ஒருகலை. பெண்டிருக்கோ கணவனுடன் பழகுவதும் பிற ஆடவருடன் பழகுவதும்தான் கலையாகும். முன்னது காதலின் பயனாகவரும் இயற்கைக் கலை; பின் னது சமூகப்பழக்கம், கல்வி, ஆடவர் பண்புகளை அறிதல் ஆகியவற்றால்மட்டுமே ஏற்படக்கூடும் சமூகக்கலை.

ஆண் பெண்களாகிய பெற்றோரிருவரும் குழந்தை யிடம் பாசங் கொண்டுவிட்டால்மட்டும் போதாது. குழந் தையின் இயல்பறிந்து வேண்டுமளவு பாசங் காட்டினும், தேவைப்படும் அளவுக்கு அதற்குத் தன்செயல், தன் போக்கு ஆகிய வாய்ப்புக்கள் தரவேண்டும். குழந்தை தாய் தந்தையரிடம் எவ்வாறு நடந்துகொள்கிறதோ, அதைப் பொறுத்தே அது பிறருடன் பழகும்வகையும், அதன் பிற்கால அறிவும், பண்பாடும் அமையும். ஆகவே, மிகுதி அன்பு காட்டுவதன் மூலமாகக் குழந்தையைச் செயலற்றதாக்குவதோ, மிகுதி சலுகையால் முரட்டுத் தனம், பிடிவாதம் ஆகியவை உடையதாக்குவதோ தவறு. கொடுமையும் அசட்டைத்தனமும் இதனைவிடத் தவறு ஆகும்.

அன்பு, சுதந்தரம்; தவறு செய்துவிட்டு ஆதரவாக எச்சரிப்பது; வரம்புகளை அறியப் பழகுவது; படிப்படி யாகப் பிறருடன் எப்படிப் பழகுவது என்ற படிப்பினை தருவது ஆகியவை பிள்ளைவளர்ப்பில் கவனிக்கவேண்டி யவை. பிள்ளைகளைத் திருத்தும் வகையில் தண்டனையினும் அன்பு பேரிடம் கொள்ளல் வேண்டும். தண்டனையிலும்

அவ்வன்பைச் சிறிது மறைத்துக் காட்டுவதே குழந்தைகளைத் திருத்துவதற்கான மிகச்சிறந்த வழி. தாய் தந்தையர் தம்முள்ளும் குழந்தையிடமும் காட்டும் பண்புகளே, குழந்தைகளையு மறியாமல், அக் குழந்தைகளின் எதிர்கால இயற்கைப் பண்புகளாகின்றன.

சிறிது வளர்ந்த குழந்தைகள் எப்போதுமே தாய் தந்தையருடன் அடைப்பட்டிருக்க விடக்கூடாது. குழந்தையின் வளர்ச்சியில் அதனையொத்த வயதுடைய பிற குழந்தைகளிடம் பழகும் பழக்கம் மிக அவசியமானது, இஃது இல்லாத குழந்தைகளே பிற்காலத்தில் கூச்சமும், சமூகத்தொடர்பில் வெறுப்பும் உடையவை ஆகின்றன. குழந்தைகளை ஆண் பெண் என்ற வேறுபாடின்றிப் பழக விடுவதும், அவற்றின் வளர்ச்சிக்கு மிகவும் இன்றியமையாததாகும். சிறு பருவத்தில் பிறரிடம் பழகாதபிள்ளை வருங்காலத்திலும் மற்றவர் மனப்பான்மையை உணர முடியாமல் தயக்கம் அடைகிறது. எதிர்பாலாரிடம் சில சமயம் கொடுமையும், சிலசமயம் கசப்பும் கொள்ளத் தொடங்கிவிடுகிறது.

தமக்குரியாரிடம் உரிமைபாராட்டும் சமயம் உரிமை காட்டினால் போதும். சற்றுத் தொலையுறவுடையவரிடமும், உறவற்ற நண்பர், சமூகப் பண்புடையாரிடமும் அன்பும் ஆதரவும் வெளிப்படையாகக் காட்டுவதற்குரியன.

காதலரும் நெருங்கிய உறவினரும் வாய்மொழியில்லாமலே குறிப்பறிபவர். தொலைவிலுள்ளவர்களிடம் மன உணர்ச்சிகளைச் சமயத்துக்கேற்பச் சிறிது பெருக்கி முகமனுரைகள் கூறுவதும், கடிதம் எழுதுகையில் சிறிது விளக்கிப் புனைந்து எழுதுவதும் அவசியம். தம் மனைவியரல்லாத மாதரிடமும், தம் கணவரல்லாத ஆடவரிடமும் ஒருவர் பேசமுடியாதுபோனால், அவர் பண்புடையராகக் கருதப்படமாட்டார். அப்பேச்சுக்கள் காதலுரிமையிற் பெரிது குறைந்தும் அவ்வவர் தகுதிக்கேற்ப நட்புரிமையில் பலதிறப்பட்டும் இருத்தல்வேண்டும்.

கூடியமட்டும் தீய ஐயங்கள், தயக்கங்கள் கொள்ளாமலும், கொள்ளவிடாமலும் பார்த்துக் கொள்ளல் வேண்டும். இவற்றையே நாம் சமூகப்பண்பு என்கிறோம். இவை யில்லாதாரிடம், அஃதாவது பண்பில்லாதவரிடம் பேச்சும் தேவையில்லை, ஒளிப்பும் தேவையில்லை. அவர்கள் தொடர்பை விரும்புவதாகவும் காட்டிக்கொள்ளவேண்டிய தில்லை. வெறுப்பதாகவும் மிகுதி காட்டிக்கொள்ளவேண்டியதில்லை. ஆனால், விலகி ஒதுங்கிச் செல்லுதலும், அவராக அணுகினாலும் இடங்கொடாமல் செல்லுதலுமே நலம்.

பண்பிலாரிடம் நடக்கவேண்டிய இம்முறையைச் செல்வர், தம்மினும் செல்வம், பதவி ஆகியவற்றில் குறைந்தவரிடமும், வெளித்தோற்றத்தில் குறைபட்டவரிடமும் காட்டுவதுண்டு. சமூகத்தில் இஃது ஓரளவு தேவைப்படலாம். ஆனால், சமூகம் கடந்தது மனிதப்பேரினம். அதனை மறக்காத அளவில் புறத்தோற்றத்திலும், செல்வ நிலையிலும் வேறுபட்டாரிடத்தில் ஒப்புரவும், கண்ணோட்டமும் காட்டவேண்டும். பெண்டிர், வலிமையற்றோர், குழந்தைகள், துன்பமுற்றோர் ஆகியவர்களுக்கு உதவ வேண்டின், சமூகஎல்லை, புறத்தோற்றங்கள் ஆகியவற்றைக் களைக. இதுவே பண்பிற்சிறந்தார் நிலை.

சமூக நிலைகளைப்போலவே சமயத்துறையிலும் சமூகத்தார் பேணுமளவு புறத்தோற்றங்களைப் பேணல் தேவைப்படலாம். ஆனால், புறத்தோற்றம் பேணுவது சமூகத்தின் தவறு என்று உணர்ந்து, பண்புடையாளர் அவ்வகையில் தம்மாலியின்ற அளவு சமூகத்தைத் திருத்தக் கடமைப்பட்டவர். சமயம் என்பது உண்மையில் சமூகத்திற் கப்பாற்பட்ட மனித இனப்பற்றே ஆகும். இஃது அன்பு சார்ந்ததாகவே இருத்தல்வேண்டும். வெளித்தோற்றங்களிலும் வினைமுறைகளிலும் பற்றுக்காட்டுபவர், உள்ளூரச் சமயவாழ்வை அரித்துக் குலைப்பவரேயாவர்.

காதலின் பெயரைக் கண்ட கண்ட விடமெல்லாம் பயன்படுத்துபவன், அதன் பெருமையைக் குலைப்பவனே

யாவான். எல்லாப்பண்புகளினூடாகவும் விளங்கும் அப்பண்பு, முழுவுருவில் காதலர் தனிவாழ்வுக்குமட்டுமே உரியது. அதுபோலவே, கடவுளின் பெயரும், வாழ்க்கையின் பிற கடமைகள் அனைத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட உயரிடத்தில்மட்டுமே வைத்துப் பேணத்தக்கது. அதனை மலிவான சரக்காக்குபவனும், அதனைப் பிழைப்புக்கு உதவும் கருவியாக்குபவனும் கடவுட்பண்பின் பகைவர் ஆவர். உண்மைக் கடவுட்பற்றை ஒருவன் சொல்லைவிட அவன் செயலிலும், அவன் செயலைவிட அவன் நோக்கத்திலும், அச்செயலின் பயனிலுமே காணலாம். ஒருவன் கடவுளிடம் பற்றுடையவனானால், அதை அவன் காட்டுமிடம் ஒன்றே ஒன்றுதான்—கடவுளின் படைப்புக்களிடம் அவன் அன்பாய் நடப்பது ஒன்றே. ஒரு நண்பனை ஒருவன் மிகுதியும் மகிழ்விக்க விரும்பினால், அவன் குழந்தையைப் பாராட்டுவதிலும் உயர்முறை யிருக்கமுடியாது. அதுபோலக் கடவுளுக்கும் அவர் பிள்ளைகளில் கடைப்பட்ட பிள்ளையை நேசிப்பதுபோல, உகந்தசெயல் வேறு எதுவும் இருக்கமுடியாது.

காதலினும் மிகுதியாக ஒருவன் உயர்பண்புகளைக் காட்டும் பண்புக்கூறு ஒன்று உண்டு அது துன்பம்தான். துன்பம் வந்தவிடத்துப் பண்பு குன்றுபவன் உண்மையில் பண்பற்றவனே. புடமிடும் பொன்போலப் பண்பு, துன்பத்தால் உயர்வது இதனாலேயே. வெளியில் தோன்றாது அடங்கிக் கிடக்கும் பண்புகள்கூடத் துன்பத்தில் முழு உருவுடன் ஒளிரத் தொடங்குகின்றன. இத்துன்பம் தனி மனிதனை அழித்தால்கூட அவன் குடும்பத்தை உயர்த்தும்; சமூகத்தை அழித்தால்கூட நாட்டை உயர்த்தும். நாட்டை அழித்தால்கூட மனித இனத்தை உயர்த்தும். பண்பின் உயர்வு மிகுந்தோறும் தனி மனிதன், குடும்பம், சமூகம், நாடு என்ற எல்லைகள் தவிடுபொடியாகி, அடிப்படைப் பண்பாகிய மனிதப்பண்பு வந்தெய்தும். இம்மனிதப் பண்பு தனி மனிதனாகிய கீழ் எல்லையையும், மனித இனமாகிய பேரெல்லையையும் பிணைப்பதாகும்.

குடும்பத்தலைவர் கடன்படாத பொருளியல் வாழ்வும், நோய்க்கிடங் கொடா உடல்நல வாழ்வும் பேணுதல் வேண்டும். பொருள் துறையில் குடும்பத்தலைவர் இருவருள் எவரும் சமூகத்திற்குக் கட்டுப்படுவதன்றி, எந்தத் தனி மனிதனுக்கும், குழுவுக்கும் தனியடிமைப்படல் கூடாது. அத் தனியடிமைக்கு இடங்கொடுக்கும் மனிதர்மட்டு மன்றி, அதனை ஆட்கொள்பவனும், சமூகமும் நாளடைவில் கெடுவது உறுதி. நல்லுழைப்பும், பசித்துண்டலும், வருவாய்க்குட்பட்டு வாழலும் மேற்கூறியவையிரண்டையும் பேணுபவை. ஆடவர் அடிமைப்படுவது தவறாயினும், பெண்டிர் அடிமைப்படுவது அதனினும் பன்மடங்கு தவறு ஆகும். ஏனெனில், பெண்டிரின் மதிப்பே சமூகத்தின் தனமதிப் பளவை ஆகும்.

விருந்தினராகப் புதிதாக வருபவர்கட்கு உதவுதலும், சுற்றம், நண்பர் ஆகியவர்கட்கு உதவுதலும், தம்மையண்டி உழைப்பவரை வேலையாட்களாக நடத்தாமல் நண்பராகவே நடத்துதலும் குடும்பவளர்ச்சி பேணுபவன் தவறாது மேற்கொள்ள வேண்டிய கடமைகள் ஆகும்.

ஒருவன் தன் வருங்காலத்திற்கும், தன் குடும்பத்தின் எதிர்காலத்துக்கும் வைத்து செல்லத்தக்க பொருள் வைப்பீடுகள் பிள்ளைகள் கல்வி, பிறர்க்குதவுதல் ஆகிய இரண்டுமே. கல்வியை மதியாது செல்வத்தை நம்பி வாழும் சமூகங்கள் கண்ணைப் பேணாது, கண்ணாடியைப் பேணுபவை ஆகும். ஏனெனில் செலவம் இழக்கத்தக்கது; கல்வியோ அழியாதது; தலைமுறை தலைமுறையாக எளிதில் வளர்ச்சி பெறுவது. அது, செல்வத்தை ஆக்கவும், ஆக்கிய செல்வத்தை அழிவுறாது பேணவும், அழிந்த செல் வத்தை மீட்டும் பெறவும் உதவவல்லது.

பொதுவான குடும்பப் பொறுப்புக்களை இத்துடன் நிறுத்திப் பெற்றோர் என்ற முறையில் குடும்பத்தலைவர்க் குரிய கடமைகளைப்பற்றி வரும் பிரிவில் கூறுவோம்.

௯௨. பெற்றோர் பொறுப்பு

கால்வாங்கி நின்று தோல்வாங்கி எய்யும் அம்பு போல், ஒருவர் குழந்தைகள் அவர்கள் தலைமுறை கடந்து, கால எல்லையிலுள்ள புகழிலக்கு நோக்கி, உய்க்கப்பெறுபவர் ஆவர். பெற்றோரின் நற்பண்புகளும் தீய பண்புகளும் பிள்ளைகள் மூலமாகவும், பிள்ளைகளின் பிள்ளைகள் மூலமாகவும் உலகில் நின்று பரவி நிலைபெறுகின்றன. இவற்றையறிந்தோர் தம்மைப் பேணுவதிலும், தம குழந்தைகளைப் பேணுவதிலும் கண்ணும் கருத்துமாயிருக்கக் கடவர்.

நாம் நம் முன்னோர்களிடமிருந்து பரந்து பெருகிய பசுங்கிளைகள் பலவற்றில் ஒன்றுதல்போல, நம்மிடமிருந்து பல்கிப் பெருகிக் கிளைக்கும் பல்லாயிரக் கணக்கான பசுங் கிளைகளுக்கு நாம் தாய்மரமாவோம். ஆகவே, நம்முன்னோர்களின் நற்பண்புகளுக்கு நாம் ஆற்றும் கடமைகளும் உண்டு. நம் பின்னோர்களுக்கு நாம் ஆற்றும் பொறுப்புக் களும் உண்டு.

நம் சின்னஞ்சிறுசிறு வழுக்களும், வடுக்களும் நம் பிள்ளைகள் வாயிலாக நம்மரபின் மாறாப்பழிகளாக வளரத் தக்கன. அவற்றை நாம் எச்சரிக்கையுடன் விலக்கவும் பெரு முயற்சியுடன் அகற்றவும் வேண்டும். நம் நற்பண்புகளும் இதுபோல் பெருகத்தக்கவை யாதலாலும், தீய பண்புகளைத் தடுப்பதற்கு நல்ல பண்புகளினும் சிறந்த கருவியில்லையாதலாலும், நம்மிடம் அவற்றைப் பெருக்குவதிலும், நம் குழந்தைகளிடம் அவற்றை உண்டுபண்ணுவதிலும், நம் முன்னோர்கள் விட்டுச்சென்ற பண்பில் பெருமையடைவதிலும் நாம் குறை வைக்கக்கூடாது.

ஒழுக்க நூலார், ‘அன்னையும் தந்தையும் முன்னறி தெய்வம்’ என்றும், ‘தந்தை தாய்ப்பேண்’ என்றும், தாய் தந்தையரிடம் பிள்ளைகள் கொள்ளவேண்டும் கடமைகளையே சுட்டிச் சென்றனர். பிள்ளைகளிடம் தாய்தந்தையருக்குரிய பொறுப்பினை ஒழுக்க நூலார் சுட்டிக் காட்டுவதில்லை. இதற்குக் காரணம் பிள்ளையைப் பெறு முன்பே

பிள்ளையருமையினைத் தாய்தந்தையர் அறிந்தவர் ஆவர் என்று அவர்கள் கருதியதே. பிள்ளைப்பாசம் மனித நாகரிகத்துடனே மட்டுமன்றி, உயிர்கள் வளர்ச்சியினூடாக ஒட்டி வளர்ந்த இயற்கையுணர்ச்சிப் பண்பு. இதனாலேயே, 'பெற்ற மனம் பித்து; பிள்ளை மனம் கல்லு' என்ற பழமொழி வழங்கி வருகிறது. இதனைத் தாயின்பற்றில் நன்கு காணலாம். பிள்ளை எத்துணை தவறு செய்தாலும் எத்துணைக் கொடுமை செய்தாலும், தாய் தீமைக்கும் நன்மையே செய்து, பிள்ளை நலம் ஒன்றுபற்றி மட்டுமே கவலை கொள்ளும் இயல்புடையவளாயிருக்கிறாள். ஆயினும், இங்ஙனம் பாசம்தான் மனித நாகரிகத்தில் வளர்கிறதே தவிர, பொறுப்பும் பொறுப்புணர்ச்சியும் வளர்கின்றன என்று கூறுவதற்கில்லை. உண்மையில் விலங்குகளிடையே தான் பாசமும், பொறுப்பும் ஒருங்கே இயற்கையுணர்ச்சியாக வளர்கின்றன. மனிதனிடத்தில் பாசம் வளர்கிறது. பொறுப்பு மறக்கப்படுகிறது. ஏனெனில், மனிதன் வாழ்வில் அவன் நீண்ட நாள் அறிவின் செயலால், செயற்கையாகத் தோன்றி வளர்ந்துள்ள நாகரிகத்தில் அவன் பொறுப்பெல்லை, இயற்கையுணர்ச்சி யெல்லையை மீறி வளர்ந்துள்ளது.

உயிரினங்கள் வகையில் பெற்றோர் பொறுப்பு, பிள்ளையைப் பெறுவதுடன் பெரும்பாலும் நீங்கிவிடுகிறதென்னலாம். உயிரினங்களில் அன்னையும் தந்தையும் இயற்கை வாழ்வே வாழ்வதனால், தம் உடம்பைப் பேணவோ, தம் பிள்ளைகள் உடம்பைப் பேணவோ தனிப்பட எதுவும் செய்யவேண்டுவதில்லை. ஓடியாடி உணவு தேடித் தங்கு தடையின்றி ஊடாடித் திரியும் அவற்றின் வாழ்வில், அவற்றின் உடல் உரம்பெற்றுக் குழந்தைகள் உடலும் உரமுடையதாகிவிடுகின்றது. உயிரினங்கள் உயர்வடையுந்தோறும் சிறிது சிறிதாகப் பயிற்சிமுறை தொடங்குகிறதாயினும், முட்டையிடும் உயிர்களில் இந்த முட்டையைத் தாய் குஞ்சு பொரிப்பதுடனும், முதிராக் குஞ்சுகளுக்குத் தாய் தந்தை இரை கொடுப்பதுடனும்

நின்று விடுகிறது. பாலூட்டி வளர்க்கும் உயிர்கள் சில நாள் குட்டிகளைக் கூட்டிச்சென்று, பகைவரிடமிருந்து தற்காலிகமாகப் பாதுகாப்பதுடன், தம்மைத்தாமே அவை பாதுகாத்துக்கொள்ளவும் பயிற்றுவிக்கின்றன.

மனிதன் இவ்வளவும் செய்வதே எளிதில் முடியாத காரியம். ஏனெனில், மனித நாகரிகத்தில் சமூகம் நெடுந்தொலை வளர்ந்துவிட்டது. தனி மனிதன் சமூகத்தினளவு வளரவில்லை. சமூகத்தைத் தம் அறிவால் வளர்த்தவர் சிலரே யாதலால், அச் சிலரே சமூகத்தின் தலைமை வகித்து நடத்தினர். இவர்கள் பிறரை அதில் பங்குகொள்ளப் பயிற்றுவிக்கத் தவறினர். இது மட்டுமன்று. தலைமை வகித்தவர்களும் தம் பின்னோரைத் தலைமை வகித்து நடத்தப் பயிற்றுவிக்கவில்லை. ஆகவேதான் அறிவற்ற தலைவராகிய பின்னோர் முன்னோர் வழக்கங்களைக் குருட்டுத்தனமாகப் பின்பற்றி, உயிரற்ற பழக்கங்களாக ஆக்கினர். புதிதாக அறிவுடைய தலைவர்கள் தோன்றிச் சமூகம் வளர்ச்சியடைந்தாலும், வளர்ச்சி மரபு தடைப்பட்டு, சமூக வளர்ச்சியில் மக்களும் பங்குகொள்ளமுடியாமல், தலைவரும் தொடர்ந்து அதனைப்பேணமுடியாமல் ஆயிற்று. இதற்கிடையில் அறிஞர் பலரும் பலபலவாறாக வளர்த்த அறிவுப்பகுதிகள் ஒரே பேரறிஞராலோ, ஒன்றுபட்ட அறிஞர் கூட்டுறவாலோ ஒருமுகப்படுத்தப்படாமல் போயின. தனித்தனி அறிஞர் சமூகத்தின் தனித்தனிக் கூறுகளின் தலைமையைக் கைக்கொண்டு, பலதுறைச் சிறப்பறிவை வளர்த்தனர்.

எனவேதான், இன்றைய நாகரிகத்தில் சமூகநோக்கு, மனித இன நோக்குக் குன்றி, தனி மனிதன் நோக்குத் தலைவிரித்தாடுகிறது. இத் தனிமனிதருள்ளும் அறிஞரானோர் படிப்படியாகப் பொதுவான மனித இன நலமறந்து குழு நலமும்; குழு நல மறந்து தன்னலமும், தனிநலமும் பேணினராதலால், தம் அறிவைத் தம் தற்காலிகப் போலி நலத்துக்கும், அத்தன்னலத்தினைப் பெருக்க உதவும் குழு நலத்துக்கும் விற்கலாயினர், இதன் பரந்துபட்ட பயன்

சமூக முழுவதையும், மனித நாகரிக முழுவதையும் பாதித்துள்ளது. ஒவ்வொரு தனி மனிதன் வாழ்வும், இங்ஙனம் சமூக வாழ்வில் ஓர் உறுப்பாக நிற்காமல் தனிப்பட்டு விட்டதாகையால், அவன் அறிவு வளரும்போதும் உடல் வளர்வதில்லை. உடல் வளரும்போது அறிவு வளர்வதில்லை. இரண்டும் வளரும்போதும்கூட சமூகம் அவனால் வளரவோ, சமூகத்தால் அவன் வளரவோ செய்வதில்லை. தற்காலிகமாக அவன் வாழ்வுக்கு உதவும் குழுநலன் மட்டுமே வளர்ந்து சமூகம் கெடுகிறது.

இத்தகைய இன்றைய மனித நாகரிகப் போக்கிற்குப் பல விளக்கங்கள் காட்டலாம். உணவை உண்டுபண்ணுபவன், மேலும் மிகுதியாக உண்டுபண்ணப் போதிய உணவு பெறுவதற்கு, இன்றைய நாகரிகத்தில் வழி கிடையாது. உழைப்பதனால் வளர்ச்சி பெறும் அவன் உடல், ஊட்டம் பெறாததனால் தேய்வுற்று அழிகிறது. அதே சமயம் அவன் உணவுப் பெருக்கத்தால் நலமுறுவதாகக் கருதிக் கொள்ளும் செல்வன், உணவூட்டம் பெற்றும் உழையாததனால், வளர்ச்சி பெறாமல் போகிறான். இவர்களிருவருக்கும் இடைப்பட்டவனாய், நாகரிகத்தை உண்டுபண்ணிய பண்டை யறிஞர் மரபில் வந்த அறிஞனோ, உணவு உண்டு பண்ணும் உழைப்பாளிக்கு உதவமுடியாதவனாய், அதனைக் கண்காட்சியாகக்கொண்டு செரிக்குமாற்றலின்றி, உண்டு தெவிட்டும் செல்வனை அண்டிப் பிழைத்துச் சமூகத்தைக் கெடுத்து, இறுதியில் தானும் தன் மரபுகெட்டு வாழவேண்டியவனாகிறான். இதற்கிடையே அறிஞர் மரபில் வளர்க்கப்பட்டுவந்த அறிவுச் செல்வமும், எந்த ஓரறிஞனாலும் அறிந்து இயக்கவே முடியாத அளவு பரந்துவிட்டதனால், அறிஞர் பல துறை அறிஞராகப் பிரிவுற்று ஒற்றுமையும், பொதுநோக்கும் இன்றிக் கெட்டழிகின்றனர்.

இத்தனைக் கேடுகளையும் இன்னும் உலகம் அறியாதிருக்கிறதென்றால், அதற்குக் காரணம் சமூகத்தில் இவற்றால்கூட வளர்ச்சி முற்றிலும் கெடாமல், சில போலிப் புற வளர்ச்சிகள் கண்களைப் பகட்டி உள்ளார்ந்த சீர்

கேட்டை நாம் காணமுடியாமல், மறைப்பதேயாகும். தனி மனிதன் அறிவு என்றும் விரிவடைந்தே வருவதனால், அறிஞர் தொகை பெருகி, அவர்கள் மரபின் சீர் கேட்டை மறைத்துவருகின்றது. அறிஞர் பெருக்கம் என்பது தொகைப் பெருக்கமட்டுமல்ல; அவர்கள் அறிவு மக்கள் வளர்ச்சிவகையில் ஒன்றுபட்டு உழைக்கும் பண்பின் பெருக்கமே என்பது மறக்கப்பட்டுவருகிறது.

தனிமனிதன் வாழ்வு, தனிமனிதன் வாழ்விலிருந்து தொடங்கி, தனிமனிதன் வாழ்வில் சென்று ஒடுங்குகிறதென்றே பலரும் கருதக் கூடும். ஆனால், உண்மையில் அது சமூக வாழ்வில் தொடங்கிச் சமூக வாழ்வில் முடிவதாகும். ஒருவரது இன்றைய வாழ்விற்குக் காரணமான முன்னோர், அவன் தந்தையும் தந்தையின் தந்தையும் ஆகிய நேர் முன்னோர் மட்டுமல்லர். ஒவ்வொருவர் நேர்வழி முன்னோர்கள் என்பதுகூடத் தவறு. தந்தையின் தாய் தந்தையும், தாயின் தாய் தந்தையும் என இம்மரபு பெருகி, கிட்டத்தட்ட ஒருவர் இன முழுவதையும் குறிப்பதாகும். ஆனால் மனித நாகரிகம் ஒரு இன எல்லையுட்பட்டது அன்று. ஆகவே, ஒருவர் பிறப்பில் அடையும் நாகரிகப் பண்பு அவருக்கு முந்திய எல்லாத் தலைமுறைகளிலும் உள்ள எல்லா மக்களினத்தவரின் பண்பு ஆகும். இதனாலேதான் ஒருவன் நாகரிக உயர்வு அவனும் அவன் குடியும் பிறருடனும் பிற குடிகளுடன், உறவாடும் அளவைப் பொறுத்திருக்கிறது. ஒரு நாட்டின் நாகரிக உயர்வும், அந்நாடு உலக நாடுகளுடன் உறவாடி அவற்றின் நற்பண்புகளை மேற்கொள்ளுவதையே பொறுத்திருக்கிறது. இங்ஙனமாதலால், தனிமனிதன் தன்னைப் பேணுவது, தன் மரபைப் பேணுவது என்பது, கூடியமட்டும் தன் முன்னோராகிய சமூகத்தின் எல்லா அறிஞர் அறிவின் பயனாகிய பண்புகளைப் பேணுவதும், வளர்ப்பதுவும், வளர்க்க மக்களைப் பயிற்றுவதுமேயாகும்.

இன்றைய பெற்றோர் தம் முழுப்பொறுப்பையும் நிறைவேற்றுதிருப்பதற்குரிய பொறுப்பில் பெரும்பகுதி

அப் பெற்ளுேர்க்கு மட்டும் உரியதல்ல, இன்றைய சமூக முழுவதற்குமேயுரியது என்பதும் இதனுல் தெளிவாகும். ஆனுல் தனி மனிதர், "செயத்தக்கன செய்யாமையாலோ, செயத்தகாதன செய்வதாலோ," தான் சமூகம் சீர்கேடு உறுகிறதாதலால், தனிமனிதர் முதற்கடமையும் பெற்ளுேர் முதற்கடமையும் தம்மளவில் சமூகநோக்கும் குறிக்கோளும் உடையவராய், தம்மைத் திருத்தித் திருந்திய மரபு தோற்றுவிப்பதேயாகும்.

தாம் உழைப்பதனுல், அவர்கள் தம் உடல் பேணி மக்களையும் தூண்டி உழைத்துண்டு உடல் பேணும் பண்பை வளர்க்கவேண்டும். தானுழைக்காது உண்பவரும், பிறர் உழைக்க உண்பவரும் கெட்டவர் மட்டுமன்று, அறிவிலிகளும், கீழ் மக்களுமாவர் என்ற கருத்தைச் சொல்லாலும், செயலாலும் பரப்பவேண்டும். இக்கருத்தின் தோய்வே ஒருவனை உயர்குடியினனுகவும், தாழ் குடியினனுகவும் பிரிப்பது.

தவிர, தம் நலனே பேணுவதிலும் பிறர்நலமே பேணுவது உயர் பண்பு மட்டுமன்று, அறிவுடைமையுமாகும். நாம் பிறரைப் பேணுவதால், நம் நலனில் பலருக்கு அக்கரை பிறக்கிறது. அவரும் பிறர் நலமே பேணுவதால் தன்னலம் பொதுநலம் ஆகிய வேறுபாடற்ற, சமூகநலம் ஒன்றே வளர்கிறது. இப்பண்பே நாகரிகம். பெற்ளுேர் இப்பண்பில் தம் பிள்ளைகளைத் தொடக்கத்திலிருந்தே பயிற்றுவித்தல் வேண்டும்.

பிள்ளைகளின் தீயபண்புகளை அகற்றுவதிலும், நற்பண்புகளைப் பேணுவதிலும் பெற்ளுேர் பின்பற்றவேண்டிய இயற்கைத் தத்துவங்கள் பல. இவை வெளிப்பார்வைக்கு ஒன்றுக்கு ஒன்று மாறுபட்ட முரண்பாடுகளாகத் தோற்றத்தக்கவை. கட்டுப்பாடு வேண்டும், ஆனுல் தற்போக்குப் பண்பை வளர்க்கவேண்டும்; பாதுகாக்கவேண்டும்; அதே சமயம் தற்சார்பு வளர்த்தல் வேண்டும். மரபுப்பண்பை ஊட்டவேண்டும்; ஆயினும் தற்பண்பை ஊக்க

வேண்டும். கண்டிப்பும் ஒறுப்பும் வேண்டும். ஆனல், அன்பும் ஊக்கமும் தேவை. பொதுஅறிவு ஊட்ட வேண்டும்; ஆனல் பகுத்தறிவுணர்வு கொள்ளவும், புத்தறிவாற்றல் வளரவும் வழிசெய்ய வேண்டும். சுருங்கச்சொன்னல், அரசரிடம் அமைச்சர் ஒழுகுவதுபோல் பெற்றோர் பிள்ளைகளிடம், "அகலாது அணுகாது தீக்காய்வார் போல," இருக்கும் நடுநிலைப்பண்பைத் தேறவேண்டும். எந்த அளவில் எந்தப்பண்பு எந்தச்சூழ்நிலையில் எந்தப் பருவத்தில் வேண்டும் என அறிவதே பெற்றோர்க்கு இயல்பாய் அமையவேண்டும் பண்பு. பெற்றோர் காதல்வாழ்வில் வாழ்ந்தவராஞல், இப்பண்பு அவர்களிடம் இயற்கையில் உண்டாகும். காதல் வாழ்விற்குப் பதிலாக மக்கட்காதலிலும் சமூகக்காதலிலும் அவர்கள் ஈடுபட்டாலும் இப்பண்பு தோன்ருமற் போகாது.

பெற்றோரைப்போலப் பிள்ளை என்பதிலும் தாயைப் போலப் பிள்ளை என்பதே ஆண்மகவு, பெண்மகவு ஆகிய இருபாலாரிடத்திலும் உண்மையாதலால், தாய் தன்னையும், தன் பண்புகளையும் பேணுவதில் தவறிவிடக்கூடாது. நம்நாட்டில் சிறப்பாகவும், பிறநாடுகளில் பொதுவாகவும் தாய்மார் பலர் பெண்மையைக் கீழ்ப்பாலதாக எண்ணி நடப்பதுண்டு. ஆண்களே பொருளீட்டுபவராயிருப்பது பெரும்பாலாதலால், அவர்கள் ஆடவரைமட்டும் பேணித் தம்மையோ, தம் பெண்மக்களையோ புறக்கணிப்பதும் உண்டு. இன்னும் சிலர் தம் குடும்ப ஆடவர் கூட்டுறவை வெறுத்து, வெளிஆடவர் மயக்கில் ஆழ்ந்து ஒருவர்க்கடிமையா யிருப்பதினும் பலருக்கு அடிமையாயிருப்பது மேல் என்ற நிலையை மேற்கொண்டுவிடுவதும் உண்டு. முந்திய பண்பு நாகரிகமல்ல என்பது உண்மையேயாயினும், பிந்தியபண்பு நாகரிகக்கேடு என்பதில் ஐயமில்லை. பெண்டிர் குடும்பத்தில் ஆளப்பிறந்தவர்கள். வெளியிலோ குடும்பப்பண்பைப் பேணப் பிறந்தவர்கள். ஆகவே, பெண்டிர் ஆடவரையும் ஆண்மக்களையும் பேணும் தம் நல்லியல்பில் குறைபடாமல், அதே குறிக்கோளுடன் தம்மை

அதைவிட நன்கு பேணக்கடவர். இவ்வகையில் அவர்களை ஊக்குதல் ஆடவர் கடன்.

ஆண்பாலாரின் வளர்ச்சியினும், பெண்பாலாரின் வளர்ச்சியே சமூகத்திற்கு உயிர்நிலையானது என்பதை ஆடவன், தானறிவதுடன், பெண்டிருக்கும் அறிவிக்கக் கடமைப்பட்டவன். நாகரிகமரபில் மிகப்பல நாடுகளிலும் தந்தையே குடும்பத் தலைவனாயிருப்பதன் காரணம், பெண்ணின் பெருந்தன்மையால் சமூகம் தீமையுறாமல் ஆடவன் அவளைக் காத்தற்பொருட்டாகவேயாம். அதுபோல, மணவினை என்ற ஒன்று அமைந்துள்ளதும் பெண்ணை அடிமைப் படுத்துவதற்காக அன்று. அது விலங்குத் தன்மையிலிருந்து, இன்னும் நெடுந்தொலை சென்றுவிடாதிருக்கும் ஆணுலகிலிருந்து பெண்களைப் பாதுகாத்துச் சமூகத்தை வளர்க்க அறிஞர் வகுத்த முறையேயாகும்.

காதலியரையும் தாய்மாரையும் பெண்மக்களையும் ஆண் மக்களுக்கு ஒப்பாகவன்று, அவர்கட்கும் மேற்படக் கல்வி கற்கவேண்டியதன் அவசியம்பற்றி முன்பே குறிப்பிட்டுள்ளோம். ஆனால், ஆடவர் கல்வி ஓரளவு தொடக்கத்தில் தனிமனிதர் பயிற்சி, அஃதாவது உணவு, உடை, உறையுள் தேடும் தொழிற்பயிற்சியாகவும் பின்னரே சமூகப்பயிற்சி, உயர்கலைப் பயிற்சியாகவும் இருக்க முடியும். பெண்டிற்கும் தனிமனிதர் பயிற்சி வேண்டுவதாயினும், அதிற் சிறிது குறைந்தாலும், அதனை விட்டுவிட்டாலும் மிகுதியாகக் கேடு வராது. ஏனெனில், அவர்கள் வாழ்க்கையில் செயல் செய்வதினும் இயக்குதற்கே பெரிதும் உரியவர்கள். ஆனால், சமூகக்கல்வியிலும் உயர்கலைக்கல்வியிலும் பெண் பிறப்பாலேயே ஆடவனுக்குத் தாய் ஆவாள். இயற்கை அவள் உடலை மென்மையாக்கி, உயிர்ப்பண்பை விரைவுபடுத்தி, அவள் அறிவை உயர்பண்பாகிய கலைப்பண்பாக்குவதன் காரணம் இதுவே. ஆகவே, தொழிற் கல்வியைவிடக் கலைத்தொழிற் கல்வியும் கலைப்பயிற்சியும், சமூகக்கல்வியைவிட மனிதஇனக்கல்வியும் அவளுக்கு மிகமிகத் தேவையாகும். ஆணாகிய நாணுக்குப் பெண்

வளைத்துக் கட்டப்பட்ட வில்வளைவு ஆவாள். வில்லின் வளைவே நாணின் முறுக்கிற்கும், அம்பின் விரைவிற்கும், இயக்குதற்காரணம் ஆகும்.

தாய் சிறப்பாகவும் தந்தை பொதுவாகவும் பிள்ளைகளிடம் எப்போதும் அன்புடையவராகவும், இன்முகமுடையவராகவும் இருப்பதற்குரியர். பிள்ளைகள்முன் தாய் தந்தையர் வாழ்வும் தொடர்பும் பேச்சும் இதுபோலவே அவர்கள் முழுவாழ்க்கைப் பண்பின் முதிர்கனியாயிருத்தல்வேண்டும். அவர்கள் குழந்தைகளிடம் எப்போதும் தம் இரு கண்களில் ஒரு கண்ணை ஈடுபடுத்தியே இருத்தல்வேண்டும். ஆனல், அதேசமயம் அவர்கள் பிள்ளைமை வாழ்க்கை பிள்ளைகளுக்குரிய சூழ்நிலையில், தாய் தந்தையர் அன்பில்மட்டுமன்றி, பிறபிள்ளைகள், உயிரினங்கள், இயற்கைச்சூழல்கள் ஆகியவற்றிடையே தான் முழுவளர்ச்சி பெறுமாதலால், தாம் செல்லுமிடத்திலெல்லாம் அவர்களை இட்டுச்செல்லாமல், அவர்கள் செல்லும் வழியெல்லாம் விட்டுத் தாம் பின்தொடர்ந்து காப்பவராகவே இருத்தல்வேண்டும். அனுபவமிக்க பல தாய் தந்தையர் தம் பிள்ளைகள் வாழ்வைத் தமக்கு சிறை என்று கூறுவதை நாம் கேட்டிருக்கிறோம். காதல்வாழ்வு அவர்கட்கு ஒரு பொற்சிறைக்கூடமாகவும், பிள்ளைகள் வாழ்வு அதனுள் ஒரு பொற்கூண்டாகவும் இருக்கத்தக்கதென்னலாம். ஆனல், எக்காரணத்தாலும் தாய் தந்தையர் சிறை, அவர்கள் பிள்ளைகளுக்கு ஒரு சிறையாகக்கூடாது. அவர்களும் தமக்குரிய பருவத்தில் காதலென்னும் சிறைக் கூண்டில் அடைபடும் வரை, அவர்கள் தங்குதடையற்ற விடுதலைவாழ்வு வாழவேண்டியவராவர் என்பதையும்; அவர்கள் பொறுப்பு, பாதுகாப்பு ஆகிய யாவற்றையும் இயற்கை தாய்தந்தையரிடம் விட்டு வைத்துள்ளது இதனுலேயே என்பதையும், தாய்தந்தையர் உணரவேண்டும்.

ஒருவர் தாயாகவோ தந்தையாகவோ குடும்பத்தில் இடம் பெற்றபின்பு அவர்களுக்குத் தமக்கென்றோ, தம் காதலர்க்கென்றோகூட, பிள்ளைகளின்பமல்லாத வேறு

இன்பம் இருக்கக்கூடாது; இருப்பதும் உண்மைக் காதல் வாழ்வின் இயல்பல்ல. பிற்காலத்தில் பிள்ளைகள் காதல் வாழ்வை மதித்தறிவதற்கும் அதற்குத் தகுதியுடையவர் கள் ஆவதற்கும், சமூகவாழ்வில் ஈடுபடுவதற்கும் இதனி லும் உயரிய வழிகாட்டும் பண்பு வேறு இல்லை. குழந்தை களைத் தொல்லையென்று கருதும் தாய் தந்தையர், குழந் தைகளை வேலையாட்களிடம் விட்டுவிட்டுத் தாம் தனிவாழ்வு வாழும் தாய்தந்தையர் ஆகிய இருசாராரும் பணத்தைப் பூட்டிவைத்துப் பட்டினி கிடக்கும் மிடியர்களேயாவர். தாய்க்கும் சரி, தந்தைக்கும் சரி, பிள்ளைகளைவிட உயரிய எவ்வகை இன்பமும் இருக்க முடியாது. குடும்பவாழ்வு அறிந்தவரும், காதலின்நிழலில் சிறிது தங்கியவரும் இதனி னும் உயரிய இன்பத்தை அறியவும் மாட்டார்கள். தாம் சற்று விலகியிருந்து குழந்தைகள் சின்னஞ்சிறு விளையாட் டில் கருத்துச்செலுத்தும் தாய்தந்தையர், காலஎல்லை கடந்து மனிதஇனத்தின் வளர்ச்சியில் கருத்தூன்றித் தாம் ஒருவரா, இருவரா, பிள்ளைகளே தாமா, தாம் பிள்ளை களின் வேருனவரா என்று அறியமாட்டாத கடவுள் நிலையில் நின்று பேரின்பம் நுகர்பவர் ஆவர்.

பிள்ளைகளை ஊக்குவதற்கும் ஒறுப்பதற்கும் தாய் தந்தையர் வழங்கத்தக்க ஒரே கருவி தம் அன்பே. அவர் கள் நற்பண்புகள் கண்டவிடத்தும், அவற்றின் வளர்ச்சி யைக் கவனிக்குமிடத்தும் தாய்தந்தையர் பெறும் மகிழ்ச்சி யினும், குழந்தைகளை ஊக்கும் திறம் உடைய பொருள் உலகில் எதுவும் இருக்கமுடியாது. இவ் வுயர்திறத்தைப் பெருத காரணத்தாலன்ருே, அதற்கீடாக ஆசிரியர் பரிசு வழங்கவும், சமூகம் உழைப்பிற்குரிய விலை தரவும், ஆட்சி யாளர் பட்டம் பதவி வழங்கவும் நேரிடுகிறது. தாயின் முத்தங்களுக்கும், தந்தையின் அணைப்புக்கும் இருவர் கடைக்கண் நகைப்புக்கும் ஒத்த பொருள்கள் மனித உல கில் இல்லாத குறையாலேயே இச் சிறுதிறப் பொருள்கள் உலகில் சிறப்படைகின்றன. பிள்ளைகளை ஒறுக்கவேண்டிய நேரத்தில் தாய்தந்தையர் வேறு எதுவும் செய்யவேண்டுவ

தில்லை. நிலையாயுள்ள தம் அன்பைச் சற்று மறைத்துக் காட்டினால், தம் இன்பத்தைச் சற்றுக் குறைத்துக் காட்டினால் போதும்! தேவையானால், மிகுதி ஒறுப்பு வேண்டி வந்த இடங்களில் தாய்தந்தையர் வருத்தம், ஒருவரை ஒருவர் கண்டித்தல், இருவரும் தப்பைத் தாமே தண்டித்துக்கொள்ளுதல் ஆகியவை வழிவராப்பிள்ளைகளையும் வழிக்குக் கொண்டுவரப் போதியவை. இவற்றுக்கு மேற்பட்ட தண்டனைமுறை ஆசிரியர்க்கோ, சமூகத்திற்கோ, ஆட்சியாளருக்கோ இல்லை என்று மட்டுமல்ல, கடவுளுக்குங்கூடக் கிடையாது என்னலாம்.

பிள்ளைகளை அடிப்பது மட்டுமன்று, அச்சுறுத்துவது கூடத் தவறு என்று இக்காலக் கல்வித்துறையறிஞரும், குழந்தை வளர்ப்புத்துறை யறிஞரும் வற்புறுத்துகின்றனர். இது முற்றிலும் உண்மை; அடிப்பதால் பிள்ளைக்கு உடல் நோவு மட்டுமன்று, உளநோவும் அதனினும் மோசமான பண்புக்கேடுகளும் உண்டாகின்றன. அச்சுறுத்துவதாலோ அவர்களின் அடிப்படை மனிதப்பண்பே கெடுகின்றது. மனிதர் விலங்குநிலையில் இருந்த காலத்தில் ஒருவரை ஒருவர் அச்சுறுத்தி ஆண்டதன் சின்னங்களாகவே இன்றும் மனிதர் உள்ளங்களிலும் வாழ்விலும் பேய்களைப்பற்றிய அச்சமும், பேய்வழிபாடும், போர்வெறியும், போரார்வமும், அச்சம் காரணமான மூடபத்தியும், உருவவழிபாடும், தனிமனித வழிபாடும், கொடுங்கோன்மை யார்வமும், அடிமைப்பண்பும், சாதி வேற்றுமையும், பகைமையும் நிலவிவருகின்றன என்னலாம்.

பழங்காலம் என்று தவறாகக் கூறப்படுகிற, நாகரிகம் கேடடைந்து நலிந்த இடையிருட்காலத்தில், பிள்ளை வளர்ப்பில் பல தவறான கருத்துக்கள் நிலவியிருந்தன. அவற்றின் பயனாகவே 'அடியாத மாடு பணியாது,' 'கோலைப் பேணிப் பிள்ளையைக் கெடுக்காதே, பிள்ளையைப் பேணு, கோலைக்கெடு' (Spare the rod, spoil the child) என்பன போன்ற பழமொழிகள் தோன்றின. ஆனால், நாகரிக நலிவுற்ற காலமும் நாகரிகமில்லாத காலமாகமாட்

டாது. இப் பழமொழிகள் மிகைபடக் கூறப்பட்டவை யாயினும், சிறிதளவு உள்ளார்ந்த உண்மை உடையவையே. பிள்ளைகள் செய்யும் கேடுகள் தம் உயிருக்கோ, பிறர் உயிருக்கோ கேடுதராதவரை, தீமையையே அவர்கள் நோக்கமாகக் கொண்டுவிடாதவரை, அவர்கள் ஒறுப்பு அவர்களைத் திருத்தும் அன்பொறுப்பாக மட்டுமே இருக்கமுடியும்; இருக்கவும் வேண்டும். பெரும்பாலும் பிள்ளைகள் தாய்தந்தை, சமூகச் சூழ்நிலை ஆகியவற்றால் கெட்டாலன்றி, இத்தீங்குகள் அவர்கட்கு இயல்பாக உண்டாகவும் முடியாது. ஆனால், எக்காரணத்தினாலாவது இவை தோன்றினால், அவர்களிடம் இப் பண்புகள் குழந்தைப்பண்பாக இராமல் சமூகப்பண்பா யிருப்பதனால், சமூகந் திருந்த அவர்கள் ஒறுப்பதற்குரியவரே.

எடுத்துக்காட்டாக மண் தின்னும் பிள்ளையை அன்பினால் திருத்த நினைப்பது, அது கண்டும் காணாமலும் அப்பழக்கத்தில் தோய்ந்து, மீளா அடிமையாய் விடவே ஏதுவாகும். கண்ட விடத்தில் சிறிது அன்பை ஒதுக்கி வைத்திருப்பதால், 'சூடுகண்ட பூனை அடுப்பிடை நாடாது' என்ற அடிப்படை உயிரினப் பண்பின் மூலமாகக் குழந்தை நிலையாகத் திருத்தமடைந்துவிடும். மின்சாரக் கம்பிகளைக் கையாள முனைதல், பொறி வண்டிகள் செல்லும் பாதையில் செல்லுதல், பாம்பு, தேள் முதலியவற்றைப் பொம்மைகளாகக் கருதி அடுத்துச் செல்லுதல் ஆகிய காரியங்களில் குழந்தையின் பகைவரன்றி வேறு எவரும் அதனை ஒறுத்து விலக்கத் தயங்கமாட்டார்கள். இங்கே தண்டனையின் பயனை நோக்கத் தண்டனையின் கடுமை மிகக் குறைவேயாகும். சில பிள்ளைகளிடம் சமூகச்சூழல் காரணமாக ஏற்படும் அடிமைப் பண்பும், ஆதிக்கப்பண்பும் இதுபோலச் சமூகப்பண்புகளாதலால், திருத்துவதால் போகாது, ஒறுப்பினாலேயே போகக்கூடிய அடிப்படைத் தீமைகள் ஆகும். ஆனால், இவ் வொறுப்பின் விளைவுகளும் தாய் தந்தையர்கள் அன்பினாலேயே முழுப்பயன் பெறக்கூடும். எடுத்ததற்கெல்

லாம் அடித்தொறுக்கும் தாய்தந்தையர்கள் இத்தகைய செயல் கண்டு அடித்தொறுப்பதால் பயன் சிறிதும் ஏற்படாது. ஏனெனில், தாய்தந்தையர் பிள்ளைகளை அடிக்க நேர்ந்தால், அது தம்மை அடிப்பதை ஒத்ததாகவே இருக்கும். அன்பின்றி அடிக்கும் தாய்தந்தையர் ஒறுப்பு, பகைவர் ஒறுப்பா யிருக்குமேயன்றித் தாய் தந்தையர் ஒறுப்பு ஆகமாட்டாது.

பிள்ளைகளைத் தம் விளையாட்டுப் பொம்மைகளாக்கும் தாய்தந்தையரும், ஓயாது அவர்களை மடிமீதும் தோள் மீதும் இட்டு வளர்ப்பவரும், அவர்கள் சொல்கேட்டு நடக்கும் பிள்ளைப்பித்தரும், அவர்களை வீட்டுக்குள்ளேயே அடைத்துக் கிளிப்பிள்ளைகளாக வளர்ப்பவரும், தத்தம் போலி இன்பத்திற்காகப் பிள்ளைகள் வாழ்வைப் பலிகொடுக்கும் எமன்களே யாவர். பிள்ளைகளை எவ்வளவு கொஞ்சும்போதும் அவர்கள் பொம்மைகளல்ல, ஆட்டுக்குட்டிகளும் கன்றுக்குட்டிகளும் அல்ல, வளரவேண்டிய மனிதர் என்பதையும்; அவர்கள் இன்று தம்மையொத்த பிள்ளைகளையும், இயற்கைப் பொருள்களையும் தாமே அறிந்து பழகும் அளவிலேயே, நாளை அவர்கள் தம்மையொத்தமனிதரை அறிந்து பழகி உலகப்பொருள்களைக் கையாளவல்லவராவர் என்பதையும் தாய் தந்தையர் என்றும் மறத்தலாகாது. கூடுமானபோதெல்லாம் உயிர்களிடம் பொதுவான அன்பு, உயிர்களின் இன்பதுன்பம் பற்றிய எண்ணம், நலம்கேடுதரும் உயிரினம் பற்றிய அறிவு முதலியவை குழந்தைகளுக்கு அளிக்கப்படவேண்டும்.

அன்றியும் தம்மைப்போன்ற பிள்ளைகளையும், தம் தாய் தந்தையர்களின் உற்றார் உறவினர் நண்பர்களையும், பிள்ளைகள் தக்கவாறுணர்ந்து அன்பு பாராட்டிப் பழகவும், நண்பரென அறியாதவிடத்து அகல இருந்து நோக்கவும் அவர்கள் பயிற்றுவிக்கப்படல் வேண்டும். சில குழந்தைகள் யார் வந்தாலும் பண்டமும் பொருளும் கேட்கவும், வேறு சில குழந்தைகள் யாரிடமும் எதுவும் பெற மறுக்கவும் பழக்கப்படுகின்றனர். இரண்டும் தவறு;

பொதுவான பாசத்துக்கிடையே தாய்தந்தையரை ஒத்தவர் இவர் இவர், தாய்தந்தையரைப் போன்றவர் இவர் இவர், அடுத்தபடி தாய்தந்தையர்களைப் போன்ற நற்பண்பினர் இவர் இவர் என்ற பகுத்தறியும் பண்பைப் பிள்ளைகளுக்கு ஊட்டவேண்டும். 'இவன் நற்குடியினன்' என உலகோர் நாளைப் பிள்ளையைமட்டும் கண்டு, தாய்தந்தையர் பண்பறிந்து கூறுவது இத்தகைய திறங்களாலேயே ஆகும்.

பிள்ளைகள் செய்யும் குறும்புகளைத் தகாமுறையில் அடக்கமுனைந்து அவர்களைக் கெடுப்பவரும், அடக்க முடியாமல் அல்லற்படுபவரும் பலர். குறும்புகள் செய்யும் பிள்ளைகளே பெரும்பாலும் பிற்கால வாழ்வில் அறிவும், திறமும் மிக்கவராயிருக்கின்றனர் என்பதை அனுபவமுடையோர் அறிவர். இக் குறும்புகள் பிள்ளைகளின் அறிவின் முதல் தாக்குதலேயாகும். ஆதலால், அதனை முற்றிலும் அடக்காமல் ஓரளவு சிறு குறும்புகளைக் கண்டிக்காது விட்டும், தீங்கற்றவற்றில் ஊக்கியும், மற்ற விடங்களில் அக் குறும்புகளின் பயன்களை அன்புடன் விலக்கியும், இன்றியமையா இடத்தில்மட்டும் திடுமென அன்பை விலக்கி ஒறுத்துத், திருந்தியவுடன் முன்னிலும் மிகுதி அன்பு காட்டுதலும் வேண்டும். பிள்ளைகளிடம் மட்டுமன்றி, யாவரிடமும் தண்டனையின் பண்பு இதுவே எனத் திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார். "கடிதோச்சி மெல்ல எறிக," என்பதே அம்முறை. தண்டனையின் ஆற்றல் அளவு ஒறுப்பின் அளவன்று; ஒறுப்பின்போது ஏற்படும் தற்காலிக அன்பு விலக்கின் அளவே, என்பதைத் தண்டனை தரும் பொறுப்புடையோர் கவனித்தல் நலம்.

"தீமையிது, இது செய்யற்க," என்று அடிக்கடி கூறுவதைவிட, "நன்மை இது, இது செய்க" என்று கூறுவதே உளப்பண்பறிந்த ஒழுக்கமுறையாளர் மரபு. ஏனெனில், 'செய்யற்க' என்ற சொல்லின் வலிவினும் மிகுதியாகத் தீமையின் தடம் அதை அடிக்கடிக் கூறுவதால் மனத்திற் பதியும். தவிர மனிதப்பண்பு பொதுவாகவும், குழந்தைகள் பண்பு சிறப்பாகவும் 'செய்யாதே' என்பதன் வகையில்

செயலார்வம் கொள்வதேயாகும், அத்துடன், “செய்க செய்யாதே,” என்ற அறிவுரையைவிட, “இங்ஙனம் செய்தனர் இத்தகையார்; இங்ஙனம் செய்தனர் இத்திறத்தார்,” என வேறு பிரித்துக் காட்டல் சிறப்புடையது. இங்கும் நீதியைப் புகுத்திக்காட்டும் கதைகளைவிட நீதியைப்பற்றிய சிந்தனையூட்டும் கதைகளும், அவற்றைவிட வாழ்க்கையைப்பற்றிக் குழந்தைகள் தாமே சிந்தித்துத் தாமே தமக்குரிய நீதிக்கருத்துக்களை உருவாக்கத் தூண்டும் கதைகளும் சிறப்புடையவை வீரம், வாய்மை, தியாகம் முதலிய பண்புகள் வெற்றியடைகின்றன என்று காட்டும் கதைகளைவிட, அவற்றைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் கதைகளே உள்ளத்தைப் பண்படுத்தக்கூடியவை. ஏனெனில், கீழ்த்தரமான வாழ்க்கை வெற்றிகளால் இவற்றின் உயர் உணர்ச்சிப் பண்புகளை அளக்க முடியாது. அவை உணர்ச்சியை நேரிடையாக எழுப்பவல்லன. ஆதாய நோக்குக்கு அப்பாற்பட்ட அழகுணர்ச்சி, காதல் முதலியவைபோல இவையும் இயற்கைப் பண்பாட்டை ஊட்டுபவை.

பிள்ளை வளர்ப்பில் பழகியவர்கள் இவற்றினும் உயரிய ஒரு முறையறிந்து கூறுகின்றனர். நல்ல பண்புகளைப் புறப்பண்பாகக் கூறாமல், பிள்ளையின் பண்பாகவும், பிள்ளையின் பெற்றோர், முன்னோர் பண்பாகவும் குறிப்பிட்டு அவர்கள் மரபுணர்ச்சியை ஊக்குவது, அவர்கள் பண்பை உயர்த்துவதில் ஓர் ஒப்பற்ற கருவியாகும். இத்தகைய மரபுப்பற்று குறுகிய பற்றன்று. கீழானவர் கைப்பட்டாலல்லாமல், அது குறுகிய பற்று ஆகவும் ஆகாது. “என் குடி உயர்வுடையது; என் நாடு, என் மொழி உயர்வுடையன; என் இனத்தின் மரபு இது,” என்று கருதுபவன் உணர்ச்சியில் என் என்ற சொல்லின் பொருள், “நான் பெற்ற மரபு அது; நான் அதனை வளர்ப்பேன்; அதற்காகவே வாழ்வேன்; அதற்கு மாறுபாடாக எவர் கண்ணிலும் எதுவும் பட்டாலும் அதை நான் இல்லாமற் செய்வேன்,” என்பதாகும். எனவே

ஒருவன் 'பாண்டியன் பணியமாட்டான்,' 'தமிழன் வீர மரபில் வந்தவன்,' 'தென்னவன் பின்னிடான்,' என்று கூறும்போது, அவன் சேரன் பணிபவன் என்றே, ஆரியர் வீரமரபில் வரவில்லை என்றே, வடவர் பின்னிடுவர் என்றே கூறுவதாகமாட்டாது. சில சமயம் வலியுறுத்துவதற்காக மாறுபட்ட குழுவினரைப் பழித்துக் கூறப்பட்ட விடத்திலும் பண்புடையார் அதனைப் படர்க்கைக் கூற்ருகக் கொள்வாரேயன்றித், தன்மைக்கூற்ருகக் கொள்ளமாட்டார். ஆரியன் ஒருவன், சோழன் ஒருவன், இத்தகைய உரைகளைக் கேட்காமல், இது பாண்டியர் கூற்று, தமிழர் கூற்று எனக் கருத்தில் பெயர்த்துக் கொள்வான். இத்தகைய மரபுணர்ச்சி பேணுவதனுல், மரபுகளிடையே போட்டி உணர்ச்சி ஏற்படுவது உறுதி. ஆனுல் மரபுப் பண்பு அன்புப்பண்பா யிருக்குமிடத்தில் இப்போட்டியும் அன்புப் போட்டியாகவும் வரவர விரிந்து செல்லும் அன்புணர்ச்சியாகவும் வளர்வது உறுதி.

குடும்பம் இதற்கு உண்மையில் ஓர் ஒப்பற்ற வழிகாட்டியாகும். என் தங்கை, அவன் தங்கை என்று போட்டியிடும் சிறுவன் வாழ்வில் பிற்காலத்தில், அவன் தங்கை அவன் தங்கையாகவே இருப்பினும் அவள் பிறர் மனைவியாய், பிறர் தங்கை அவன்தங்கையினும் உரிமையுடைய காதல் மனைவியாகிருள். அவ்வன்புரிமையும் தாண்டிப் புதுவராகிய பிள்ளையிடமும், பிள்ளை தாண்டி அதன் காதலுக்குரிய மற்றக் குடும்பங்களிடமும் அது பரவுகிறது. எனவே, குடும்பப்பண்புடன் மரபுப்பண்பும் பேணுபவன், உலகப்பண்பிற் குறைந்த எதனிலும் நிறைவு பெறமாட்டான். அவனுக்குக் குடும்பம், இனம், வகுப்பு, ஊர், நாடு யாவும் உலகத்துக்குரிய படிகளாகவே இருக்க முடியும். குழந்தையின் பண்பை இந்த இலக்கு நோக்கிச் செலுத்துபவர், அதனைத் தம் குடியிலும் வகுப்பிலும் இனத்திலும் நாட்டிலும் உயர்வுபெறச்செய்து அவ்வக் குழுவினுக்கும் உயர்வுதந்து, உலகினுக்கும் உயர்வளிப்பவரேயாகும். உண்மையில் அவர்கள் அடையும் உயர்வு, அவர்

கள் எவ்வளவு விரிந்த குழுவின் இலக்கை எட்டுகின்றனர் என்பதைப் பொறுத்ததே. ஆயினும், விரிவு நாடி அவர்கள் முன்படிகளைக் கடந்து செல்லின், அவர்கள் புகழுக்குரியவராகமாட்டார். உரியவராயினும் அது அடிமைகள், கூலிகள் பெறும் போலிப் புகழேயாகும். ஏனெனில் தாயைப் பட்டினியிட்டுத் தானம் வழங்குபவன் செயலாகவே அவன் செயல் இருக்கமுடியும்.

மேலும், நாடு, இனம், மொழி ஆகியவற்றின் மூலமாகவன்றி, எவரும் உலக நாகரிகத்தில் பங்கு கொள்ளவும் முடியாது; வளர்ச்சி பெறவும் முடியாது; பிற நாகரிகங்கள் ஓர் இனத்தின் வளர்ச்சிக்கு உதவக்கூடிய தூண்டுதல் தரக்கூடும். சிலசமயம் தாய்நாட்டில் உயிர்ப்பிழந்து சோர்வுற்ற, அல்லது இறந்துபட்ட நாகரிகத்தின் பண்புகள் புத்தம்புதிய இனத்துக்குத் தூண்டுதல் தந்து, வளர்ச்சியை விரிவுபடுத்தலாம். ஆனால், எங்கும் எப்போதும் தற்பண்பாகிய விதையிலிருந்துதான் நாகரிகம் வளர்ச்சியடையும். பிற நாகரிகங்கள் அதற்கு உரமாகலாமேயன்றி விதையாகமாட்டா. உரமாவதும் முரண்பட்ட பண்புகள் இராமல், அடிப்படைப் பொது உறவும், மேற்படையான நிறைவுப்பண்பும் இருக்கும் இடத்தில் மட்டுமேயாகும். உரமிக்க தற்பண்புடைய, அஃதாவது நல் உயர்பண்புடைய தமிழ் போன்ற மொழியினங்கள், பிற இனங்களின் பண்புக்கலப்பால் பெரும்பாலும் கெட்டிருக்கிறதேயொழியத் திருந்தியதில்லை. ஆங்கிலேயர் ஆட்சிகூடத் தமிழகத்திற்கு அரசியல் தூண்டுதல் தந்ததேயன்றி, நாகரிக மேம்பாட்டுக்கு உதவவில்லை. அது தமிழரைத் தற்பண்பு நோக்கி மீள்வதற்கான ஊக்கம் அளிக்க மட்டுமே செய்துள்ளது.

பிள்ளைகள் எல்லாப் பிள்ளைகளுடனும் சரிசமப் பண்பு பேணும்படி பழக்கப்படவேண்டும். அது மதிப்புக்குரிய ஒரு செய்தி மட்டுமே என்று பலர் கருதுகின்றனர். அது தவறு; நீகிரோவரை அடக்கிப் பழகிய மேல் நாட்டுக்குடியேற்ற வெள்ளையர், தம் நாட்டுக்குத் திரும்பிய

பின், மற்ற ஆங்கிலேயரைவிட எளிதாக ஏழைமக்களைக் கொடுமையாக நடத்தும் பண்பை மேற்கொண்டனர். மக்கள் சமத்துவம்பற்றிய புரட்சிக் கருத்துக்களை உலகிற்கு முதல் முதலில் அளித்த அறிஞர் பிரிட்டானியரா யிருந்தும், புரட்சியியக்கத்துக்குப் பிரிட்டன் தாயகமாகாமல், ஃபிரான்ஸே தாயகமாயிற்று. ஆனால், ஃபிரான்ஸிலும் அது பொருளாதாரத் துறையில் வெற்றிபெறவில்லை. ஜெர்மனியிலும் வெற்றிபெறவில்லை; இவ்வெல்லா நாடுகளின் அறிஞர் உரைகளையும் பயன்படுத்தி, ரஷ்ய அறிஞரே தம் நாட்டில் முழு அளவு செயலில் வெற்றி கண்டனர். இதற்குக் காரணம் வெள்ளிடைமலை. பிரிட்டனும் ஃபிரான்சும் குடியேற்ற நாடுகளையும், ஆட்சி நாடுகளையும் உடைய ஆதிக்க வல்லரசுகள். எனவே மக்கள் சமத்துவ எண்ணம் அவர்களிடம் செயல்துறையாக வளரவில்லை. ஜெர்மனியும் ஆதிக்கப்பாதையை நாடிற்று. இத்தகைய ஆதிக்கப்பாதையை நாடாத ரஷ்யாவும், சீனவும் ஓரளவு வெற்றியடைந்தது இயல்பே.

பிள்ளைகள் ஆதிக்க மனப்பான்மை அவர்களைக் கொடுங்கோலராக்கும். அவர்கள் அடிமை மனப்பான்மை இதனினும் கேடானது. அது தம்மினும் கீழ்ப்பட்டவரிடம் கொடுங்கோன்மையும், தம்மினும் மேம்பட்டவரிடம் நயவஞ்சகப் பசப்பும், ஒப்பானவரிடம் பொறாமையும் புழுக்கமும் நம்பிக்கைக்கேடும் உண்டுபண்ணும். இவை போலவே உயிர்களைக் கொடுமைப் படுத்தும் பழக்கமும், நாளடைவில் அவர்கள் உள்ளத்தில் கொடுமைத் தன்மையையும், இரக்கமற்ற தன்மையையும் வலுப்படுத்தி, மனிதரிடமும் நண்பரிடமும் அவ்வாறு நடக்கும் குணத்தை வளர்க்கும். கொடுமைக்கு நேரெதிரான தீய பண்பு அச்சம். இதுவும் அடிமைத்தனம்போன்று தன் எதிர்ப் பண்பினும் தீங்கு விளைவிப்பதாகும். உலகில் கள், சூது, காமம், பொருளாசை ஆகியவற்றால் பல பழிகள் நேருகிறதானாலும், அவையனைத்தும் சேர்ந்தால்கூட அச்சத்தினால் வரும் கேடுகளில் ஒரு சிறுபங்குக்கு ஒப்பாக

மாட்டாது. விடுதலையிழந்து நெடுநாள் அடிமைப்பட்டு வாழ்பவர்கட்குக்கூட, எளிதில் அடிமைப்பண்பு உள்ளத்தில் எழுவதில்லை. ஏனெனில், அடிமைப்பண்பின் தாய் அச்சமேயாகும். அச்சம் என்ற ஒன்றுமட்டும் உலகில் இல்லை என்றால், மற்ற எல்லாப் பழிகளும் கடுகளவாகக் குறுகிவிடும். பொய், கொலை, களவு, காமம் முதலிய எந்தத் தீமை செய்தவனும், அவற்றுக்காகக் கழிவிரக்கங் கொண்டு திருந்தக்கூடும். அல்லது அவற்றிற்குரிய இயற்கைத் தண்டனை நுகர்ந்தேனும் திருந்தக்கூடும். தண்டனையச்சம் தண்டனையினும் கொடிது. அது தண்டனையால் வரும் திருத்தப்பாட்டினைக் கெடுத்து, அதைத் தடுக்கும் முயற்சியாய் விடும். அது பண்பை அழிக்கும். அஞ்சி அஞ்சிச் சாகிறவரிடம் பண்புகள் யாவும் வரவரக் கெட்டழியும். "அச்சமே கீழ்களது ஆசாரம்," என்ற தமிழ் அறமொழி இதனைத் திறம்படச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

அச்சத்தின் வகைகள் அளவில. கடவுளச்சம், ஒழுக்க அச்சம் முதற்கொண்டு உயிரச்சம், மான அச்சம், புகழச்சம், தண்டனையச்சம், அன்பச்சம் ஈறாக எல்லா அச்சங்களும் தீமை பயப்பவையே. மேற்போக்காகப் பார்ப்பவர்களுக்குக் கடவுளச்சம் ஒரு தீமையா, என்று கேட்கத் தோற்றும். ஆனால், சிறிது சிந்தித்துப் பார்த்தால், கடவுளச்சத்தின் காரணம் கடவுட்பற்றும், மனிதப்பற்றும், இல்லாமையினாலேயே என்பதனை உணரலாம். அறியாமையால் வரும் கடவுளச்சம் காரணமாக எத்தனை மனிதர்கள், இளம்பெண்கள், குழந்தைகள் தெய்வங்களுக்கு முற்காலங்களில் பலியிடப்பட்டுள்ளனர்? இன்றும் எத்தனை உயிர்கள் பலியிடப்படுகின்றன? உணவுக்காகக் கொல்பவரினும், சினவெறியால் கொல்பவரினும் கடவுளுக்காகக் கொல்லுபவர் மிகத்தீய பண்பை வளர்ப்பவரேயாவர். ஒழுக்க அச்சமும் கடவுளச்சம்போல ஒழுக்கப் பற்றின்மையையே காட்டும். ஏனெனில், ஒழுக்க அச்சம் என்பது தீய ஒழுக்கத்தின் பயனை எண்ணி அஞ்சும் அச்சமேயன்றி, அதன்

மீது வெறுப்புக் கொள்ளுவதன்று. மான அச்சம் மான மிழந்தபோது உயிர்விடும் தியாகமன்று. அதற்கு நேர் மாருக மானம் வந்தபின் அதனை விலக்கிவாழ வேறுவகை தேடத் தூண்டும் உணர்ச்சியே. அன்பச்சம் அன்புடைய வரைப் புண்படுத்துவதனுல் வரும் வருத்தமன்று. அதன் விளைவிலிருந்து தப்பப், பொய்ம்மை மேற்கொள்ளுதலே யாகும்.

பிள்ளைகளிடம் வேறெத்தனை பழிப்பண்புகள் ஏற்பட்டாலும் ஏற்படட்டும்; அச்சம் மட்டும் ஏற்படவேகூடாது. தெளிவுபடச் சொல்வதானுல், ஒரு குழந்தையை அச்சுறுத்திப் பிழைக்கவைப்பதைவிட, அதனைச் சாகவிடுவதே மேல். ஏனெனில், அச்சத்தால் பிழைக்கும் பிள்ளையின் வாழ்வு முழுவதும், ஓயாது அஞ்சி அஞ்சிச் சாகும் ஒரே நீண்ட சாக்காடாகவே இருக்கும். பல தடவைகளில் அச்சம் தரும் ஏமாற்றத்தை வேறு எதுவும் செய்வதில்லை. செத்து விடுவோம் என்ற அச்சத்தால் சாகிறவர் பலர்; "புலி யடித்ததா, கிலி யடித்ததா," என்ற பழஞ் சொல்வழக்கு இதனுலேயே எழுந்தது. கொடுவிலங்குகள் தம் தோற்றத்தின் அச்சத்தாலேயே தம் எதிரிகளை மலையவைத்துப் பிடிக்கின்றன. அச்சந்தரும் மலைப்பாம்பு ஊர்ந்துவரும் போது, காண்பவர்க்குத் தப்பியோட எவ்வளவு நேர வாய்ப்பு இருந்தாலும், அச்சங் காரணமாகக் கால்கைகள் மரத்துப் போய், அவர்கள் பொறுமையாக அதன் வரவை எதிர்பார்த்து நிற்பதுண்டு. அச்சமில்லாதவன் வாழ்வு, சிறப்பாகச் சிறு பருவத்திலிருந்தே அச்சமென்ப தின்ன தென்று அறியாதவன் வாழ்வு, சாவுக்கு எளிதில் இரை யாவதில்லை. அச்சத்தை வருவிக்கும் கேடுகளைத் தவிர்ப்பதில், அச்சமின்மைபோன்ற படைக்கலம் வேறில்லை. பிள்ளைகள் வாழ்வின்வெற்றி நாடுபவர் அவர்களை எக்காரணங்கொண்டும் அச்சுறுத்தா திருப்பதுடன், கூடுமான வரையில் அஞ்சாமைப் பண்பை வளர்க்கக்கடவர். இடையூறுகள் வந்தால் எச்சரிக்கையா யிருப்பதற்கும், மன அமைதிகெடாது செயலாற்றுவதற்கும் அஞ்சாமைதேவை.

வாழ்வில் வெறுப்பு என்பது முதியவர்களுக்குக் கூடத் தீமை பயப்பதேயாகும் வாழ்வின் பயன் தெரிந்த எவரும் முதுமையை வெறுக்கவும் மாட்டார், முதுமை வந்தபோதும் வாழ்வில் வெறுப்புக் கொள்ளவும் மாட்டார். ஏனெனில், இளமை வாழ்க்கையின் மலர் என்றால், முதுமை அதன் கனி ஆகும். மலர் காண்பதற்கு அழகு, முகர்வ தற்கு மணமுடையது. ஆனால், கனி மலரின் பயன்; அத் துடன் அது மலரின் அழகும் மணமும் உடையதாய், சுவையும் தருகிறது. செடிக்கோ கனி விதையும் உதவு கிறது. முதுமையும் அதுபோல வாழ்க்கையின் படிப் பினைகள் முற்றும் அறிந்து அறிவுத்திறம் உடையது. அத்துடன் பிறருக்கான உயர் உணர்ச்சியின்றித் தனக்கான கீழுணர்ச்சிகள் அற்றது. தாம் பெற்ற படிப்பினைகளை உலகுக்கு ஈந்து புகழ்பெறும் பருவமும், "தாம்பெற்ற இன் பம் பெறுக இவ்வையகம்," எனும் நிலையில் நின்று உலகின் இன்பங்கண்டு அதன் புரவலராகத் தம்மை ஆக்கிக் கொண்டு மகிழும் பருவமும் இதுவே. இங்ஙனம் உலகப் பற்றுடையவருக்கு முதுமையே வெறுக்கத்தக்கதன்று, நுகரத்தக்கதென்றால், இளமையும் அதனை அவாவிநிற்கும் சிறுபோதும் அடங்கிய வாழ்வு வெறுக்கத்தக்கதன்று என்பது கூறாமலே யமையும்.

"மனிதவாழ்வு நிலையற்றது, அதன் இன்பம் சிற் றின்பம்," என்று கூறும் வேதாந்திகளும், சமயவாதிகளும் போலி வேதாந்திகளும், போலிச் சமயவாதிகளுமேயாவர். வாழத்தெரியாது தாம் வாழாது கெட்டதுபோக, தாம் நுகராத இன்பத்தைப் பிறர் நுகர்வது காணப்பொறாத இச் சிற்றறிவுடைய மாக்கள் பிறரைப் பிஞ்சிலேயே வெதும்பவைக்க வகைதேடுகின்றனர். உண்மையில் நிலை யற்றது வாழ்வல்ல; தனிமனிதன் வாழ்வுமட்டுமே. அதனைப் பொதுவாழ்வின் ஒருகூறு எனக் காண்பவர், கடமை யாற்றிப் பெறும் இன்பத்தைத்தான் பண்டைக்கால அறிவுச் சான்றோர் பேரின்பம் என்றனர். திருவள்ளுவர் பெருமான் இந்திரனுலகு, தாமரைக் கண்ணானுலகு ஆகிய

சமயவாதிகளின் கற்பனைகளைக் கண்டியாது கண்டிப்பதன் கருத்து இதுவே. தாய்தந்தையர் பிள்ளைகளுக்கு, "வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே," என்றும், "வாழ்வு தனிமனிதனுக்காகவாயினும், அத் தனிமனிதன் பொதுமனித இனத்துக்காகவே," என்றும், "உண்பதினும் இனிது ஊட்டுதல், கற்றலினும் இனிது கற்பித்தல், வாழ்வதிலும் இனிது வாழ்வித்தல்." என்றும் தம் வாழ்க்கையாலும், சொல்லாலும், செயலாலும் வலியுறுத்தல்வேண்டும்.

பிள்ளைகள் கல்வியில் பள்ளிக்கூடம் வகிக்கும் இடமும், ஆசிரியர் வகிக்கும் இடமும் மிக இன்றியமையாததும் சிறந்ததும் ஆகும். ஆயினும், அது அவர்கள் கல்வியின் மேற்கட்டிடம் மட்டுமே. அதன் கடைகால் வீட்டிலேயே இடப்படுகிறது. இவ் வீட்டுக்கல்வியில் தாய் தந்தையர் அன்பு, அன்புடன்கூடிய அறிவுரை, அன்பொறுப்பு ஆகியவையும், தாய்தந்தையர் கண்காண விளையாடி மகிழ்வதும் ஒத்த வயதுப்பிள்ளைகளுடன் அண்ணன் தங்கையருடனும் விளையாடுவதும் பாட்டிமார், தாய்தந்தையர் மூத்தோர்களிடம் கதை கேட்பதும், சமூகத்தில் உறவினருடனும் பிறருடனும் பழகுவதும் ஆகிய எல்லாமே உறுப்புக்கள் ஆகும். இவ்வெல்லா உறுப்புக்களினூடாகக் குழந்தை சமூகக் கல்விக்கு முந்திய குடும்பப்பருவக் கல்வியையும், அதனூடாக எண்ணங்களையும் உயர் கருத்துக்களையும், அவற்றைக் குறிக்கும் தாய்மொழிப் பேச்சு நடையையும் கற்கிறது. இப்பருவக்கல்வியிலும் அதனைத் தொடர்ந்த தொடக்கப் பள்ளிக்கல்வியிலும் பாட்டும் கதையும் தலைமையான இடம் பெறுவன.

குழந்தையின் வளர்ச்சிப் பருவங்கள், உயிர்வளர்ச்சி, மனிதநாகரிகம் ஆகியவற்றின் தொடக்கமுதல் எல்லாப் பருவங்களையும் குறிப்பவை. ஆதலால், அவ்வவற்றுக்குரிய சூழ்நிலைகளையுடைய கதைகளே அவ்வப்பருவத்திற்குகந்தவை. கற்பனைத் தெய்வக் கதைகள் (Fairy tales), விலங்குக் கதைகள் (Animal Stories), நகைச்சுவைக் கதைகள், வீரக்கதைகள், நாட்டுக் கதைகள் என இவை படிப்

படியாகப் பிள்ளைகளின் அறிவு வளர்ச்சிக்கேற்ற அறிவுத் திறம் உடையவை. இக் கதைகள் நேரப்போக்கும் இன்பமும் தருவதுடன், பொது அறிவையும் வளர்க்கின்றன. அதேசமயம் ஒவ்வொரு பருவம் கழியுந்தோறும் அப் பருவத்துக் கதையைப் பிள்ளை வெறுக்கத் தொடங்குவதனால், புதுவகைக் கதையில் ஆர்வமும் தோற்றும். இக் கதைகளைப் பிள்ளைகள் மெய்யென ஏற்கும் பருவம் அக் கதைகளுக்குரிய பருவம். அவற்றை ஐயுற்றுக் கேள்வி கேட்டால், அக்கேள்வி கேட்கும் அறிவுத்திறம் போற்றி, அக்கதையை அறியாச் சிறுபிள்ளைக்கதை என்று கூறி, அவர்கள் வளர்ந்து அவர்கள் அறிவும் வளர்ந்ததை அவர்களே அறியச்செய்யவேண்டும். அறிவு வளர்ச்சியுற்ற பின்பும் அக்கதையைக் கூறுவதோ, அல்லது அவை உண்மையென்று சாதிப்பதோ, பிள்ளைகளிடம் வளர்ந்து வரும் பகுத்தறிவைக் குலைப்பதாகும். எடுத்துக்காட்டாக மதியம் தேய்ந்து போவதற்குரிய புராணக்கதையை ஆறு ஏழு வயதுப்பெண், அல்லது எட்டு ஒன்பது வயதுப் பையனுக்குக் கூறலாம். அது முடிவதற்குள் அவர்களே அதனை நையாண்டி செய்யத்தொடங்கிவிடுவார்கள். அதன் பின் மெல்ல அது வெறுங் கட்டுக்கதை என்று கூறி, அதே செய்திபற்றிய விஞ்ஞான விளக்கத்தைச் சிறுகச் சிறுகப் படிப்படியாகக் கூறலாம். விலங்குக் கதைகளும் மற்றக் கதைகளும் இதுபோலவே படிப்படியாக விலக்கப் படவேண்டும்.

பிள்ளைகள் கல்வியில் எழுத்தும் புத்தகமும் கொள்ளும் பங்கைவிட, கைவேலையும் உடல் இயக்கமும் பாட்டும் கதையும் பெரிதாயிருக்கவேண்டும். கூடியமட்டும் கண்ணாற் பார்க்கத்தக்க பொருள், படம் ஆகிறவற்றால் அவர்கள் கருத்தை மனத்தில் உருவகப்படுத்த உதவ வேண்டும். பிள்ளைப் பருவம் முடிந்து சிறுமைப்போதின் பெரும்பகுதிவரை, கல்வி விளையாட்டுக்கள் விளையாட்டாகவே இருத்தல் வேண்டும். பன்னிரண்டு வயதுக்குமேல் சிறுகச் சிறுகப் பொதுஅறிவும், பதினாறுக்குமேல் பகுத்

தறிவு விளக்கமும் ஏற்படல் நலம். கலைக்குரிய கல்வி எல்லாப் பருவத்திலும் பின்பற்றப்படலாம். பதினெட்டு வயதுக்குமேல் ஒருவர் உயிர் ஆராய்ச்சிகளிலும், விஞ்ஞானச் சிந்தனைகளிலும் கருத்துச் செலுத்தும்படி தூண்டப்படவேண்டும். கல்வியின் நோக்கம் அறிவைப் பரப்புவதும் பேணுவதும் மட்டுமன்று. உண்மையில் அவை கல்வியின் தனிமனிதரைச் சார்ந்த நோக்கமே. அதன் பொது வாழ்வு சார்ந்த வளர்ச்சி, புதிய அறிவு நாடி அறிவின் அளவையும், எல்லையையும் வளர்ப்பதாகும். இப் புத்தாராய்ச்சியே நாகரிகவளர்ச்சியை உண்டுபண்ணுகிறது.

புத்தாராய்ச்சிக்குப் பொதுஅறிவு மூல முதலாகுமாயினும், அதற்குத் தூண்டுதல் தருவது பகுத்தறிவேயாகும். அஃதாவது அறிந்த அறிவைக் காரணகாரியமாகத் தொகுத்து, வகுத்து, ஒப்பிட்டு, அதன் முடிவுகளிலிருந்து புதிய அனுபவங்களேயும், புதிய செய்திகளையும் புதிதாகக் காண உதவிசெய்வதேயாகும். எனவே, பிள்ளையின் அறிவு வளர்ச்சியில், தொடக்கத்திலிருந்தே பகுத்தறிவை நோக்கி அவர்கள் அறிவு வளரவேண்டுவது இன்றியமையாததாகும். அஃதாவது எந்தச் செய்தியையும் ஒப்பிட்டு ஆராயும் பண்பையும், எதையும் பழமை என்ற காரணத்திற்காகவோ, பெரியார் உரை என்ற காரணத்துக்காகவோ, பெரும்பாலார் நம்பிக்கை என்பதனலோ, முடிந்த மெய்ம்மையாக ஏற்காமல் ஆராய முற்படும் பண்பையும் வளர்க்கவேண்டும்.

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"
(திருக்குறள்: ௪௨௩)

என்றும்,

"எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு" (திருக்குறள்: ௩௫௫)

என்றும் வள்ளுவர் கூறிய அறிவிலக்கணப் பண்பு, பிள்ளைகள் அறிவுப்பண்பாதல் வேண்டும்.

இறுதியாக நற்பழக்க வழக்கங்களைப் பேணுவதே கல்வியாகுமாயினும், அதன் பெரும்பகுதியும் குடும்பச் சூழலிலேதான் நடைபெறவேண்டும். தந்தையும், அதன் பின் ஆசிரியரும், இறுதியாகச் சமூகமும், நல்ல நூல்களும் இதில் சில திருத்தங்கள் செய்யலாமாயினும், இதன் அடிப் படை முற்றிலும் தாயைச் சார்ந்ததே. தாய்க்கு அடுத்தபடி யாக இவற்றை உருவாக்குபவர் பிள்ளைகளின் தோழர்களே யாவர்.

பிள்ளைகள் பெரும்பாலும் தங்கள் விருப்பப்படி தோழர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கக்கூடுமேயன்றி, தாய் தந்தை யரைக் கேட்டுத் தேர்வதில்லை. ஆயினும் கெட்ட தோழர் என்று தாய் தந்தையர் எண்ணுபவருடன் மிகுதியாகத் தொடர்பு கொள்ளாமலும், நல்லதோழர்கள் என்று கருது பவர்களுடன் அடிக்கடி தொடர்பு கொள்ளும்படியும் செய் வது பெற்றோருக்கு அரிதன்று. குடும்பத்திற்கு அழைக்கும் விருந்தினர், குடும்பத்தின் எல்லையில் பழகுவோர், வீட்டுப் பிள்ளைகள் ஆகியவர்களைப் பெற்றோர் எளிதில் சிறுவர் சூழ்நிலைத் தோழராக்கமுடியும். ஆனால், நல்ல தோழர் என் பதற்காகப் பிள்ளைகளுக்கு முரண்பட்ட கட்டுப்பாடுகளை வலிந்து சுமத்தினால், தாய் தந்தையர் அன்பாட்சி குறைய, அவர்கள் பிள்ளைகள் மீது கொள்ளும் அன்புச் செல்வாக் கும் குறைந்துபோகும். நற்பயன், நல்லின்பம் ஆகியவற்றின் கூட்டுறவாலேயே குடும்பம் பிள்ளைகளின் ஒப்பற்ற பல் கலைக்கழகமாகும் என்பதைப் பெற்றோர் மறக்கலாகாது.

வாழ்க்கையின் மூலதனம் குடும்பமாயினும், வாழ்க் கைப் பயணத்தின் பெரும்பகுதி குடும்ப எல்லை கடந்த சமூக வாழ்வேயாகும். ஆகவே, குழந்தைகளைப் பெற் றோர் குடும்பத்துள் வைத்துக் குடத்துக்குள் விளக் காக்காமல், உறவினர், நண்பர், ஊரார் ஆகியவருடன் ஊடாடிப் பழக விடவேண்டும். அவரவர் தகுதியறிந்து நடக்கவும், அவரவர் தன்மை யுணரவும் வகைசெய்ய வேண்டும். குழந்தையாயிருக்கும்போது இதனைப் பழ காதவரே பிற்காலத்தில் கூச்சமடையவேண்டிய இடத்தில்

கூச்சமில்லாமலும், கூச்சமற்று நடக்கவேண்டிய இடத்தில் கூச்சமுற்றும், அஞ்சுவ தஞ்சாமலும், அஞ்சத்தகாத தஞ்சியும் இடர்ப்படுகின்றனர். ஆண் பெண் பிள்ளைகள் இளமைப் போதிலிருந்தே எதிர்பாலாரான குழந்தைக ளுடன் நேயமாகப் பழகிப் பால் வேறுபாடு தோற்றுமுன் அவர்களிடையே உள்ள வேற்றுமை, ஒற்றுமைப் பண்பு களை அறியச்செய்யவேண்டும். பெண்டிர் ஆடவர் இருவ ரும் எதிர்பாலாரை மனிதராகக் கணிக்காமலும், தோழர்க ளாகக் கொள்ளாமலும் வேறு தனி உலகம் அல்லது தனி இனமாகக் கருதும் பழக்கம் குழந்தைப்போதிலிருந்தே எதிர்பாலாருடன் பழகி அவர்கள் வளர்ச்சியுடன் நேய வளர்ச்சி பெறாததனாலேயே ஏற்படுகிறது. இருபாலாரிலும் தோழர், உடன்பிறந்தார், நண்பர், மூத்தோர், இளையோர் என்ற பல்திற உறவுகளையும் இயல்பாகக்கொண்டு பழக அறியாத ஆண் பெண்பாலார், புறத்தே நாகரிகப் போர்வை போர்த்த விலங்கினும் கேடான மனிதரேயாவர். பெண்டி ரனைவரையும் தமக்குரிய இன்பப் பொருள்களாகவும் தொட்டால் வாடிப்போகும் உடைமைகளாகவும் ஆண்கள் கருதுவதும்; ஆடவர் எல்லாரும் அஞ்சி விலகுதற்குரியவர் என்றோ, அண்டிப் பசப்பி வாழ்க்கைக்கு வழியாதற்குரியர் என்றோ பெண்டிர் கருதுவதும் ஆகிய இவ்விரண்டும் மனித ரென்ற அடிப்படையில் ஒருவர் மனதின் பரப்பை முழுதும் மற்றவர் அளந்துணராததனாலேயே யாகும்.

பிள்ளைகள் காதல்வாழ்வின் சிறப்பையும் உயர்வை யும் வேறெவ்விடத்திலிருந்தும் பெறமுடியாது—தம் குடும்பத்தின் தலைமைத் தெய்வங்களாகிய தாய் தந்தைய ரிடமிருந்தே அறியவேண்டும். ஆடவர் உறவுகளுக்கெல் லாம் தந்தையும், பெண்டிர் உறவுகளுக்கெல்லாம் தாயுமே ஒருவர் உள்ளத்தின் மூல முதலாகத் தோற்றவேண்டும். ஆண் பெண் தொடர்பு இழிவுடையதெனக் கருதுபவரும், அதனைப் புறந்தோற்றாது காப்பது அதன் மறைக்கும் பண்பு காரணமாக என்று எண்ணுபவரும் தம் தாய் தந்தை யரை உள்ளத்துக்குள்ளாக அவமதிப்பவரே யாவர். இத்

தீயபண்பு உலகில் பரந்துவிட்டதற்குச் சான்று, கடவுளை அன்னையாகக்கொண்ட பண்டை மனிதன் மரபினர் அன்னை வடிவாம் பெண்டிரை இழித்தும், அவர்களை விலக்குந் துறவையும் மடத்துவாழ்வையும் உயர்த்தியும் வருவதேயாகும்.

பிள்ளைகள் உடல்நலம், மிகுதி உழைப்பு, மிகுதிப் படிப்பு ஆகியவற்றால் கெடாமல் பார்த்துக்கொள்ளல் வேண்டும். இன்ப விளையாட்டுக்கள், உலாவல், தொடர் ஊர்திப் பயணம், நல்லுரையாடல்களால் உடல்நலமும் உளநலமும் ஒருங்கே பேணல்வேண்டும்.

உளநலத்துக்கும் அறிவுநலத்துக்கும் உடல்நலம் தேவையில்லையென்று கருதுவது முற்றிலும் தவறு. ஆனால், இக்கருத்து ஏற்படுவதற்குக் காரணம் உண்டு. அறிவு நாடி உடல்நலம் திருத்தும் வாய்ப்பு உழைப்பாள ரினத்துக்கு இருப்பதில்லை. ஆனால், அவர்கள் உழைப்பு அவர்களுக்கு உடல்நலம் தந்துவிடுகிறது. அதே சமயம் அறிவுநாடி உளந்திருத்தும் வாய்ப்பு உள்ளவர்கள் பெரும் பாலும் உழைப்பதில்லை. ஆகவே அவர்கள் உடல்நல முடையவராயிருப்பதில்லை. சமூகத்தின் இவ்விரு குறை பாடுகளின் பயனாகவே உடல்நலம் வேறு, அறிவுநலம் அல்லது உளநலம் வேறு என்ற எண்ணம் பொதுவாகத் தோன்றியுள்ளது.

ஆனால், உண்மையில் உடல்நலத்துக்கும் உளநலத்துக் கும் நெருங்கிய இன்றியமையாத் தொடர்பு உண்டு. அறிவு நாடி உளநலம் திருத்தும் வாய்ப்புடையவர் உழையாததால் உடல்நலத்தை மட்டும் கெடுத்துக்கொள்ளவில்லை. உளநலத் தையும் ஓரளவுதான் பெறுகின்றனர். பெற்ற உளநலன் புத்தறிவு நலனாக வளர உடல்நலம் இடந்தராமல் போகி றது. அதுபோலவே உழைப்பாளர் அறிவுநல வாய்ப்பில் லாமல் போவதால், அறிவுநலமட்டும் இழக்கவில்லை. உடல் நலமும் அவர்கள் ஓரளவே பெறுகின்றனர். உடல்நலத் துடன் உளநலம் அறிவுநலமும் கூடிய முழுஅறிவு நலத்தை யும், அதன் பயனான உண்மையான உடல்நலம் அல்லது

நீடித்த வாழ்நாளையும், உண்மையான உளநலம், அறிவு நலம் ஆகிய புதுச் சிந்தனையாற்றலையும் உழைப்பவரினம், உழையாதஇனம் ஆகிய இரண்டு இனங்களும் அடையாது போகின்றனர்.

உழைக்கும் இனத்தில் பிறந்து, ஓரளவு அதன் வாய்ப் பெல்லை கடந்து, அறிவுநலம் நாடி உளம் திருந்தும் வாய்ப் புடைய நடுத்தர வகுப்பினரே மட்டான உடல்நலம், உள நலம் இரண்டும் பெற்று முழுவாழ்வு நலம் அல்லது நாக ரிகப் பண்பை வளர்க்கின்றனர்.

உழையாது உடல்பேணுபவர் அறிவுநலம் குன்றுவர். அதேசமயம் அறிவுபேணுது உழைத்து உடல் பேணுப வரும் அறிவு குன்றியிருப்பர். மனிதர் எல்லோருக்கும் உடலுழைப்பேபோல், அறிவுழைப்பும் இன்றியமையாத தேவையாகும். உண்மையில் அறிவு உடல் உறுப்பின் ஒன்முகிய மூளையின் திறமேயாகும். மற்ற உறுப்புக்கள் போல் இது புறஇயக்கம் உடையதாயிராமல், குடல் முதலிய உறுப்புக்கள்போலச் செயலாற்றுகின்றது. உட லின் எல்லா உறுப்புக்களின் உழைப்பும் ஒத்திருப்பதே, ஒத்த உடல்நலம் பேணுவதாகும். மூளையும் உறுப்பாத லால், அது வளராத இடத்தும் முழு உடல் நலம் ஏற் படாது. உடல் வலுவும், உள வலுவும் ஒத்திருக்கும் நிலையே, உடல் நலமும் நீண்ட வாணுளும் தருவதாகும்

பிள்ளைகள் வளரவளர அவர்களைத் தற்சார்புடையவர் களாக்கி, சரிசம நிலையுடையவராக நடத்துதல் வேண்டும். அறியாத ஒருவரிடம் அறிவுறுத்திக் கூறும் உரையாடல் முறையிலன்றி, அறிந்தவரிடையே உரையாடும் உரையாடல் முறையிலேயே அவர்கள் வருங்கால வாழ்க்கைக்கு வேண் டிய பொறுப்பு, கடமை, உரிமைகள் யாவற்றையும் உணரச் செய்தல் வேண்டும் பிள்ளைகள் காதல் வாழ்வு, குடும்ப வாழ்வு தொடங்கியபின் குடும்பம் கூட்டுக் குடும்பமாயிருந் தால்கூடத் தனியாக வேறு உட்குடும்பமாக, ஆனல் அதே சமயம் அன்பாதரவுடன் நடத்துதல் வேண்டும். கூட்டுக் குடும்பமுறை நாகரிகமுறையன்று என்றுகூடத் துணிந்து

கூறலாம். ஏனெனில், அது உண்மையில் சமூகம் வளர்ச்சி பெறாத காலத்திலுள்ள பழங்காலச் சிறு சமூகத்தின் சின்னமே. இன்றும் சில இடங்களில் இச்சிறு சமூகம் கூட்டுறவு ஊர்களாகவும் இயங்கியுள்ளன. இவற்றில் பல நற்பண்புகள் இருந்தாலும், இவற்றினைக் கையாண்டவர் வழக்காற்றுப் பண்புகள், குருட்டுப் பழக்கமாக இறுகிக் கெட்டுவிட்டன. ஆகவே, இக்கூட்டு முறைகள் தனி மனிதன் உரிமைகளை அடக்கிவைக்காத முறையில் புதுப்பிக்கப்படவேண்டுமேயன்றி, பழைய முறையில் நீடித்தல் ஏகாது. பழங்காலக் கூட்டுக்குடும்பம் மனித வளர்ச்சியுடன் வளராமல் பிற்பட்டுவிட்டதன் காரணமாகவே. குடும்பப் பூசல்களும் பொறாமையும் போட்டியும் பெருகின. மழை வெறித்தாலும் தூவானம் விடாததுபோல், இவை இன்றும் மக்களை விட்டபாடில்லை. இவை நீங்கவேண்டுமானால், குடும்பத் தலைவனையும் தலைவியையும் தலைவர் தலைவியாகவே தனியே விட்டுவைத்தல் நலம். தமிழர் பண்பு இதுவே என்பதைத் தலைவர், தலைவியர் என்ற பெயர்களே காட்டும்.

முதியோர் இளைஞருடன் போட்டியிடுதல் முறையுமன்று, நலமுமன்று. இளைஞர் வயது வந்ததும் தம் பாதுகாப்புக்குரியவற்றைப் பேணுமாறு அவர்களைத் தனியே விட்டுவிடவேண்டும்.

மொத்தத்தில் தாய்தந்தையர் குடும்பவாழ்வை மனித நாகரிகத்தின் தலைக்கோயிலாக்கி வாழ்ந்தால், மனிதர் வாழ்விற்குரிய தெய்வத்தை அக்குடும்ப எல்லைக்கு வெளியே தேடவேண்டிய அவசியமே யிராது. திருவள்ளுவர்பெருமான் இதனை யுட்கொண்டேபோலும்,

"வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்" (திருக்குறள்: ௫0)

என்று கூறினார்.

எ. குடிமையின் உரிமையும் பொறுப்பும்

தனிமனிதன் சமூகத்தில் ஓர் உறுப்பு. ஆனால், தனிமனிதன் வாழ்வு சமூகவாழ்வில் ஓர் உறுப்பன்று. சமூகவாழ்வே தனிமனிதன் வாழ்வின் ஒரு பகுதியாய் அமைகிறது என்று கூறலாம். ஏனெனில், அவன் வாழ்வின் முற்பகுதி சமூகவாழ்வை அவன் மேற்கொள்வதற்கான பயிற்சி முறைப்பகுதியே. இது தனிவாழ்வுக்கு வேர் அல்லது அடிப்படைப் பகுதியாயினும் அஃது ஓர் அடிப்படை உறுப்பே.

தனிமனிதன் பிறக்கும்போது சமூகப்பண்புக்குப் புறம்பான எந்தப்பண்பையும் அவன் தனக்கே உரியதாகக் கொண்டு பிறக்கவில்லை. தனிமனிதனுக்கே உரியதாகத் தோற்றும் உடலானது உயிர்ப்பண்பு மரபிலும் சமூகப் பண்பு மரபிலும் அவனுக்கு வந்தமைந்த ஒரு கருவி மட்டுமே. சமூகப் பண்பின் மரபில்வந்த இக்கருவி, சமூகப் பண்புகளை அவன் எளிதில் மேற்கொள்ள உதவுகிறது. கருத்தோற்றத்திலோ, பிறப்பிலோ இக்கருவி முழுநிறை மனித உடலாய்ப் பிறக்கவில்லை. கட்டிளமைக்காலம் அல்லது முழுமலர்ச்சிக்காலம் (Adolescence) வரை அதன் உறுப்புக்கள் சமூகமரபில் நின்றே படிப்படியாக வளர்ந்து முதிர்ச்சி பெறுகின்றன.

உடல் உறுப்புக்கள் வளர்ச்சிபெறும் இதே சமயத்தில், தாய்தந்தையர், உறவினர், தோழர் தூண்டுதலுடன் மனிதன் அவர்கள் செயலைப்பார்த்துச் செயலாற்றவும்; தாய்மொழி என்ற சமூக மரபுத்தொகுதி வாயிலாக, அவர்கள் சொல்வது கேட்டுச் சொல்லவும்; எண்ணுவது, அறிவது உணர்ந்து அறியவும் உணரவும் பழகிக்கொள்கிறான். உடலின் வளர்ச்சி முற்றுப்பெறும் முழுமலர்ச்சிப் பருவமே அவனிடம் சமூகப்பண்புகள் வளர்ச்சி பெற்று முழு முதிர்ச்சியடையும் பருவமாயும் அமைகிறது.

முழுமலர்ச்சிக்குப் பிற்பட்ட தனிமனிதன் வாழ்வே மனிதன் தனிவாழ்வு என்று சிறப்பாகக் கூறக்கூடியது.

இதில் மனிதன் சமூகமரபில் நின்றியங்கினாலும், அவ் வெல்லை கடந்து வளர்ச்சி பெறுகிறான். சமூகத்தைவிட்டு மனிதன் பிரியும்போது, அவன் தன் பிள்ளைகள் மூலம் தன் உடல்மரபுப் பண்பைத் தன் பின்னோர்களுக்கு விட்டுச் செல்கிறான். தன் அறிவுப்பண்பை அவர்கட்கும் சமூகத்திற்கும் விட்டுச்சென்று, புதிய சமூகத்தை ஆக்கும் மரபில் பங்கு கொள்கிறான். ஆகவே, தனிமனிதர் வாழ்வின் அடிப்படையிலேயே சமூகம் வளர்ச்சியடைகிறது என்னலாம். தனிமனிதன் வாழ்வுக்கு மூலதனமா யமையும் சமூகவாழ்வு, அதனினின்றும் ஈட்டப்பெற்ற தனிமனிதன் வாழ்வாகிய புதிய ஆதாயத்திலிருந்து சேமிக்கப்படும் வாழ்க்கைப் பயனென்னும் சிறு சேமிப்பு மூலமே வளர்ச்சிபெற்று, உயிர்ப்பண்பாய் உலவுகிறது. தனி மனிதனைச் சமூகம் தன் பண்பு கடந்து வளரச்செய்ய வில்லையானால், அச்சமூகம் வளராது; உயிருடன் உலவாது; அது படிப்படியாகத் தேய்வுற்று அழிவது உறுதி.

“தம்மில்தம் மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது.” (திருக்குறள்: ௬௮)

என்று அறிவுநூல் வகுத்தது இதனாலேயேயாகும்.

தனிமனிதன் சமூகத்துக்கு அளிக்கும் புது மரபுப் பண்பே புகழ் ஆகும். இது பலர் பாராட்டுவதனால் மட்டும் ஏற்படும் வெற்றுப்புகழ் அன்று. பண்பும் பயனும் அறிந்து அறிஞர் பாராட்ட, அவர்வழி நின்று அவற்றைக் கண்டு மக்கள் பாராட்டும் பண்புடைப் புகழே. இதனாலேயே ‘உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே’ என்ற தொல்லோர் உரையும் எழுந்துள்ளது. உலகம் என்று இங்கே கூறப்படுவதும் அறிஞர், சான்றோர் என்று கூறப்படுவதும், சமூக வளர்ச்சியின் பழங்காலம், தற்காலம், வருங்காலம் எனும் முக்காலப் போக்கும் துனித் துணர்ந்த மூதறிஞரையே.

முழுமலர்ச்சிக்குப் பின்னரே மனிதன் சமூகத்தில் ஓர் உறுப்பினன் ஆகிறான் என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

இப்பருவம்வரை இன்றும் மனிதர் தம் செயலுக்குப் பொறுப்பு வகிப்பதில்லை. அவர்கள் செயலுக்கு அவர்கள் தாய்தந்தையர், குடும்பத்தார், உறவினர் ஆகியவர்களே பொறுப்புடையவர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள். மணப் பொறுப்பு, மொழியுரிமை, வழக்கு மன்றத்தில் ஆணை யிட்டுச் சான்று கூறும் உரிமை ஆகிய எதுவும் இப் பருவத்தில் அவர்களுக்குத் தரப்படுவதில்லை. உடல் வகையில் பலர் இப்பருவம் கடந்து முழுமலர்ச்சிப் பருவம் எய்தினும், மரபுப்பண்பு, அறிவு ஆகியவற்றின் வகையில் இப்பருவம் எய்தாது போவதும், இப்பருவம் எய்தினும் மேல் வளர்ச்சி பெறாது போவதும் உண்டு. சமூகப்பண்பு முற்றுப்பெறாத இவர்களும், சமூகப்பண்புடன் நின்று விடும் இவர்களும் அரும்பில் வதங்கிய மலர்களையும் பிஞ்சில் வெம்பிய காயையும் போல்பவர்கள். சமூக வாழ்வாகிய செடி வாழ்க்கையில் அவர்கள் உண்மையில் ஓர் உறுப்பாவதேயில்லை. இத்தகையோர் பிறந்தும் பிறவாதாரிலும், வாழ்ந்தும் வாழாதாரிலும், வாழ்விலேயே இறந்தவரிலும் வைத்தெண்ணத்தக்கவர்கள். எனவே தான் அறநூலார்,

> "தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக; அஃதிலார்,
> தோன்றலில் தோன்றாமை நன்று." (திருக்குறள்: உ௩௬)

என வகுத்தனர். சமூகப்பண்பு வளர உதவும் வாழ்வே வாழ்வு, மற்றவை வாழ்வல்ல என்பதே இதன் குறிப்பு.

முழுமலர்ச்சிப் பருவம்வரை மனிதன் செயலாற்றுவ தற்கு உதவும் அறிவு, ஐம்பொறியறிவாகிய ஐயறிவே. அவற்றால் அவன் அறியும் அறிவும், சமூகம் முன்பே அறிந்த அறிவுப்பகுதியாகிய பொது அறிவுமட்டுமே. பழைய அறிவாகிய இப்பொது அறிவிலிருந்து, புதிய அறி வாகிய மெய்யுணர்வு பிறக்க, பகுத்தறிவாகிய ஆறாம் அறிவு செயற்படவேண்டும். அறிவின் முழுமலர்ச்சிப் பருவத்தை எட்டாதவரும், அதனை எட்டி மேற்செல்லா தவரும் இங்ஙனம் விலங்குகளுக்கும், மனிதருக்கும் பொது

வாக உரிய ஐயறிவுமட்டுமே உடையவராவர். தமிழ் ஆன்ருேர், ஐயறிவுடைய இத்தகையோரை விலங்குகளுடன் ஒன்றுபடுத்தி "மாவும் மாக்களும் ஐயறிவினவே," "மக்கள் தாமே ஆறறிவுயிரே," என்று வகுத்தனர். தமிழக நீங்கிய பிறபுலத்தார் மனிதவுருவுடைய மாக்களையும் மக்களாகக் கணித்தனராதலால், ஆறறிவுடையோரைச் சிறப்பிக்க அவர்களைப் புத்தேளிர் என்றனர். இத்தகைய மக்கள் நிலை, அல்லது புத்தேளிர் நிலை பெற்ருேரே புகழ்பெற்ருேர் ஆவர்.

தனிமனிதன் வாழ்வுக்குத் தாயகம் சமூகப்பண்பு. இஃது உயிர்ப்பண்பின் ஒரு பகுதியே. இவ்விரண்டும் கடந்த முடிவான தாய்ப்பண்பு இயற்கைப்பண்பு. இயற்கைப்பண்பும், சமூகப்பண்பும் தனிமனிதன் வாழ்விற்குரிய தாய்தந்தைப் பண்புகள். மீன் நீரில் பிறந்து நீரில் வளர்ந்து நீரில் கரைந்த காற்றையே உயிர்ப்பதுபோல, மனிதனும் இயற்கைப்பண்பின் வழிவந்த சமூகப்பண்பில் பிறந்து, சமூகப்பண்பில் வளர்ந்து, சமூகப்பண்பில் தோய்ந்தூறிய இயற்கைப்பண்பையே உயிர்த்து வளர்கிருன். மீன் நீரையும் நீரியக்கங்களையும் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளவும் முடியும். ஆனல், அவற்றின் ஆற்றல் மீனின் இயக்கத்தைத் தடைப்படுத்தவும் இறுதியில் அழிக்கவும் முடியும். தாய்தந்தையாயுதவும் பண்புகள் பிறப்புக்கும் வாழ்வுக்கும் மட்டுமன்றி, மாள்வுக்கும் காரணமாகக் கூடும் என்பதை ஓர் அழகிய உவமை வாயிலாக விவேகசிந்தாமணியின் ஒரு பாட்டு விளக்குகிறது.

"சங்குவெண் தாம ரைக்குத்
தந்தைதாய் இரவி, தண்ணீர்!
அங்கதைக் கொய்து போட்டால்
அழுகச்செய் தந்நீர் கொல்லும்
துங்கவெண் கரையில் போட்டால்
சுடரவன் காய்ந்து கொல்வான்!"

என்பதே அப்பாட்டு.

இங்ஙனம் ஆக்கமுறையில் மட்டுமன்றி, எதிர்ப்பாற்றல் வகையிலும், அழிவாற்றல் வகையிலும் தாய்ப்பண்புகளாக விளங்கும் இயற்கைப்பண்பு, அதன் வழிவந்த உயிர்ப்பண்பு, சமூகப்பண்பு, இவற்றின் வழிவந்த பிற நாகரிகப் பண்புகள் ஆகிய யாவற்றையும் தமிழ் ஆன்றோர் ஒருங்கே ஊழ் என்றனர். இவற்றுள் இயற்கைப் பண்பாகிய மூலஊழ் எல்லாவற்றினும் வலுவுடையது. மீனின் இயக்கத்துக்குக் கடலின் இயக்கம் போலவும், பறவையின் இயக்கத்துக்குப் புயலின் இயக்கம் போலவும் இது வரம்பற்ற ஆற்றலாகவும், அதேசமயம் உயிர்ப்பண்பற்ற, விருப்பு வெறுப்பற்ற, தன்னளவில் வளர்ச்சியற்ற அஃறிணை ஆற்றலாகவும் அமைந்துள்ளது. தமிழர் இதனையே தெய்வம் என்ற அஃறிணைச் சொல்லால் குறித்தனர். உயிர்களில் செயலாற்றும்போது இது மரபாகிறது. சமூகத்தில் செயலாற்றும்போது இது சமூகமரபுகளாகவும், அறிஞரால் வழங்கப்பட்டுச் சமூக பழக்கமானபின் பழக்க வழக்கங்களாகவும் மாறுகிறது. குடும்பம், சமூகம் ஆகிய எல்லை கடந்து நாட்டெல்லை அல்லது ஆட்சி யெல்லையில் இப்பழக்க வழக்கங்களின் அடிப்படையாகச் சட்டங்களும், அரசியலமைப்பு முறைகளும் ஏற்படுகின்றன.

நாட்டெல்லையுடன் அமையாமல், அதனைக் கடந்து உலக எல்லையையும் அறிஞர் மனத்துள் வகுத்து, அதற்குப் பொதுவான கட்டுப்பாடுகளையே ஒழுக்கம் என்ற பெயரால் குறித்தனர். ஆனால், குடும்ப எல்லையிலுள்ள கட்டுப்பாடுகளைப் பேணி வலியுறுத்தக் குடும்பத் தலைவராகிய தந்தையும் தாயும், சமூகக் கட்டுப்பாடுகளை வலியுறுத்தவும் நாட்டுக் கட்டுப்பாடுகளை வலியுறுத்தவும் அரசன் அல்லது ஆட்சியாளரும் இருப்பதுபோல், உலகக் கட்டுப்பாடுகளாகிய ஒழுக்கத்தை வலியுறுத்த ஒரு தலைவன் கிடையாது. அரசன் ஆணைநின்று அதனைச் செயற்படுத்தும் பணியாட்களும் ஒழுக்கவகையில் கிடையாது. இப்பொறுப்பைத் தனிமனிதன் வகிக்க வேண்டுமாதலால், அவன் உள்ளக் கற்பனையில் உலகத் தலைவனாக ஒரு கடவுளையும், ஒவ்வொரு

வர் தனிவாழ்விலும் அவன் ஆணையை வலியுறுத்தும் பணியாளர்களாக மனச்சான்றினையும் உருவகப் படுத்திக் காட்டினர். சமயங்கள் அறிஞரது இவ்வுருவகக் கருத்தைப் பயன்படுத்தி, அவற்றின் அடிப்படையில் புதுக் கட்டடம் அமைத்தன.

தெய்வம் என்ற சொல்லையும் ஊழ் என்ற சொல்லையும் கடவுள் அல்லது இறைவன் என்ற சொல்லையும் பலர் ஒரு பொருள்பட வழங்குவதுண்டு. இது முற்றிலும் சரியன்று; தெய்வம் என்பது தன் செயலற்ற, ஆனால் எல்லாச் செயலையும் கட்டுப்படுத்தும் அஃறிணைப் பண்பாகிய இயற்கைப் பண்பு. ஊழ் என்பது அதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு தனிஉயிர் வளர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்தி, அதேசமயம் அதன் வளர்ச்சிக்கு விட்டுக்கொடுத்து உதவும் வினைப் பண்பு. இஃது அஃறிணைப் பண்பல்லவாயினும் செயற் பண்பா யிராமல், தனிஉயிர் முயற்சியால் செயற்படும் செயப்படுபண்பாய், அமைந்துள்ளது. கடவுள் என்ற சொல் எல்லாத் தனிமனிதர், தனிஉயிர்களும் வளரும் வளர்ச்சியின் இலக்காகவும், அறிஞர் காட்டிய வழிகளின் இலக்கான கடந்த குறிக்கோளாகவும் கருதப்படும் பண்பு. இஃது அஃறிணைப் பண்புமன்று, செயப்படு பண்பு மன்று. செயலிலக்கான பண்பு.

தனிமனிதன் வாழ்வின் சூழலாகிய இயற்கைப் பண்பு, உயிர்ப்பண்பு, சமுகப்பண்பு ஆகிய ஊழ்த்திறங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அவற்றின் துணையாலேயே மனிதன் செயலாற்றுகிறான். அவற்றை அவன் கழித்துவிடமுடியாது.

"ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
சூழினும் தான்முந் துறும்." (திருக்குறள்: ௩௮௦)

என ஆன்றோர் கூறியது இதனாலேயே. ஆயினும் ஒழிக்க முடியாதவை என்பதனால், அவை வெல்ல முடியாதவையோ, ஆட்கொள்ள முடியாதவையோ ஆய்விட மாட்டா. நீரோட்டத்தை எதிர்த்து நீந்துபவன் முயற்சி

ஓட்டத்தின் ஆற்றலால் தடைப்படுவது உறுதி. ஆனால், அம்முயற்சி சிறு அளவாயினும், அந்த அளவில் நீரோட்ட வேகத்தைக் குறைக்கவாவது செய்யாமற் போகாது.

"தெய்வத்தான் ஆகா தெனினும் முயற்சிதன்
மெய்வருத்தக் கூலி தரும்." (திருக்குறள்: ௬௧௯)

என்ற மூதுரையின் குறிப்பு இது. இங்குத் தெய்வம் என்றது இயற்கைச் சூழ்நிலைப் பண்பாகிய கண்ணற்ற ஊழையே எதிர்த்துச் செயலாற்றும் முயற்சி அல்லது ஆள்வினை அளவிலும் பண்பிலும் அறிவிலும் மிக்கதானல், ஊழின் ஒழுங்கைச் சரிசெய்வதுமன்றி, அதனைப் பேரளவில் வெல்லவும் முடியும். இங்ஙனம் செய்பவரே செயற்கரிய செய்பவர் ஆவர்.

இயற்கைப்பண்பு பிற பண்புகளுக்கெல்லாம் அடிப்படையாய் நிலையாய் இருப்பதுபோல, ஊழை வெல்லும் கருவியாகப் புத்தூழ் படைக்கும் பெரியாரும் உண்டு. இப் புத்தூழ் அவர்கள் ஊழை அல்லது இயற்கையின் பொதுநிலையை எதிர்த்து வென்ற வெற்றியை நிலையான நாகரிகப் பண்பாக்குகிறது. மனித நாகரிகத்தில் மொழி வகுத்தவர், மொழிக்கு எழுத்து வடிவு வகுத்தவர், தீயின் பயனை அறிந்து முதலில் வழங்கியவர், உலோகங்களை முதலில் வழங்கியவர் ஆகிய நிலையான கருவி யூழ்களை வகுத்த பெரியார்களே முனிவர் என்று போற்றப்படுகின்றனர். இவர்களையே வள்ளுவர் பெருமான் 'ஊழையும் உப்பக்கம் கண்டவர்,' 'செயற்கரிய செய்தவர்,' 'தெய்வத்தொடு வைத்தெண்ணப்படத் தக்கவர்' என்று சிறப்பித்துள்ளார். இவ்வகையில் முதல்வரே 'பகவன்' ஆவர். தெய்வத்தின் ஆற்றலும் கடவுட் குறிக்கோளும் நிலையான உலகப் பற்றும் மிக்கவராய், உலகுக்கு என்றென்றும் பயன்படும் நிறைபயனுடைய அடிப்படைக் கருவிகளை அமைத்தவர் இவர் என்றுங் கூறலாம்.

கீழ்நாட்டு வாழ்வில், சமூகத்திலும் சமயத்திலும் அரசியலிலும் மக்கள் அக்கரை கொள்ளாமல் ஆதிக்கவாதி

கள் கையிலேயே அவற்றை முற்றிலும் விட்டுவிட்டதனால், இம் முத்திறக் கட்டுப்பாடுகளுமே மக்கட் சார்பற்றவை யாய்விட்டன சமூகத்தின் தலைவராயமைந்தவர் தந்நல வேட்டைக்கேற்பச் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளும், சட்டங் களும் அமைந்தன. பழக்க வழக்கங்களை அறிஞரும் மக்கட் பற்றாளரும் தலைநின்று பேணி வகுத்து, வேண் டும் உருவில் மாற்றியமைப்பதற்கு மாறாக, அவை ஆதிக்க வாதிகளுக்கு வேண்டிய அளவில் மட்டும் திரிக்கப்பட்டு, மக்கள் உணர்ச்சிக்கு விட்டுக்கொடுக்காத தொய்வற்ற, வளர்ச்சியற்ற, நிலைவரமான மரச்சட்டங்களும் கற்சட்டங் களும் ஆயின. தனிமனிதன் ஒழுக்கம் ஒன்றே இதில் முழுதும் சிக்காமல் தப்பிற்றாயினும், இதுவும் இதற்குத் துணையான மற்ற ஒழுங்குமுறைகள் இல்லாமல் சீரழிந்து விட்டது. ஒழுக்க முறைகளும் ஆதிக்கத் தலைவர்களை எதிர்க்குமிடத்தில் ஒடுக்கப்படுகின்றனவாதலால், அவை யும் ஒருதலைச் சார்பாக, எதிர்மறைப் பண்பாக நடைபெறு கின்றன. 'அச்சமே கீழ்களது ஆசாரம்' என்ற அற மொழிக்கு இந்நாளைய ஒழுக்கமுறை சென்றுள்ளது.

"அஞ்சி அஞ்சிச் சாவார்—இவர்
அஞ்சாத பொருளில்லை அவனியிலே,"

என்று கவிஞர் பாரதியார் முறையிட்டுள்ளது, இது பற்றியே யாகும்.

உலக நாகரிகத்தில் மேனாடுகள் பலபடி பிற்பட்டு நின்றவையே. ஆனால், தனிமனிதன் ஒழுக்கமுறை அங்கே இத்தகைய சீர்கேடுகளால் எதிர்மறைப் பண்பா காமல் தப்பியுள்ளது. சமூகவாழ்விலும் சமயவாழ்வி லும் மட்டுமன்றி, அரசியல்வாழ்விலும் மக்கள் அந்நாடு களில் கவனம் செலுத்திப் பங்குகொள்கிறார்கள். ஆகவே, அங்கே ஆதிக்கவாதிகள் ஆட்சி எதிர்ப்பற்ற வேட்டைக் காடாயில்லை. இயல்பாய் மனிதர் முயற்சி வேறுபாடு காரணமாக ஏற்பட்டுள்ள உயர்வு தாழ்வுகளும், உயர்வு தாழ்வு அடிப்படையில் அமைந்த அமைப்புக்களும், பழக்க

வழக்கங்களும், நிலையங்களும் இதனால் படிப்படியாக நிலை குலைந்து, சரிசம ஆட்சியும், சரிசம வாய்ப்பும் மக்களுக்குக் கிடைத்து வருகின்றன. இது காரணமாகத் தனிமனிதன் குடும்பத்திலும் சரி, சமூகத்திலும் சரி, அரசியலிலும் சரி பொறுப்புடையவனாய் வாழ்கிறான். ஆடவரைவிட முயற்சியில் எங்குமே பிற்பட்டுவிட்ட பெண்ணுலகுகூட, மேனாடுகளில் இப்போது தன் பொறுப்பை வகிக்க வீறியெழுந்துள்ளது. இதனால் மேனாட்டுச் சமூகம் அரசியலும் மட்டுமன்றிச் சமயமும் ஒழுக்கநெறியும்கூட மேம்பாடடைந்துள்ளன என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. கீழ்நாடுகளைப்போல் அங்கே அச்சமே ஒழுக்கமாகவும், அடிமைத் தனமே சமயமாகவும், தன்மதிப்பற்ற தன்மையே பொது மக்களுக்குரிய நிலையாகவும் இல்லை.

மேல்நாட்டிலும் இன்று ஆதிக்கவாதிகள் இல்லையென்று கூறமுடியாது. மேல்நாட்டு நாகரிக வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவிய அறிவுநூல் தரும் ஆற்றலைக்கூட, இவ் ஆதிக்கவாதிகளே பெரிதும் கைப்பற்றியுள்ளனர். ஆயினும், பொதுமக்கள் அதனைக் கைப்பற்றும் அவாப் பெற்றுவிட்டனர். ஆதிக்கத்தில் பங்கு கொள்ளவும் அவர்கள் படிப்படியாக முயன்று வெற்றிபெறுகின்றனர். இவற்றுக்குத் தடையான உயர்வு தாழ்வுகள், வேறுபாடுகள் பல உண்டானாலும், அறிஞர் நீண்டநாளாக இவற்றைத் தகர்க்க முனைந்து வெற்றி கண்டும் வருகின்றனர். ஆனால், கீழ்நாடுகளிலோ அறிவியல் சிறிதளவும் முன்னேற்றம் அடையவில்லை. முன்னேற்றம்பெற முடியாமலும் இருக்கிறது. இங்குள்ள ஆதிக்கவாதிகள் தங்கள் ஆதிக்கத்துக்காக வெளிநாட்டு ஆதிக்கங்களுக்கு அணை கொடுத்து, அவர்கள் மொழியாட்சி மூலம் நாட்டுமக்கள் தாய்மொழிகளும் தாய்மொழிப் பண்புகளும் வளரவொட்டாமல் தடுத்துவருகிறார்கள். அரசியல் மட்டுமன்றிச் சமூகத் தலைமையும், சமயத் தலைமையும் இவ் ஆதிக்கவாதிகளின் கைப்பிடியிலேயே இருப்பதால், அவர்கள் விட்ட வழியிலன்றித் தனிமனிதன் செயலாற்றவோ, பேசவோ,

சிந்திக்கவோகூட முடிவதில்லை. பொதுமக்கள் தன் மதிப்பு என்பதைக்கூட வேறு யாருக்கோ உரியது என்று கிடக்கின்றனர். இந்நிலையில், சிந்திக்கும் தொழிலை மேற்கொண்ட அறிஞர்கூட, ஆதிக்கவாதிகளின் கைப்பாவைகளாகவே செயலாற்ற முடிகிறது.

தனிமனிதன் பொறுப்பற்ற நிலையிலிருந்து தொடங்கிப் பொறுப்பற்ற ஒரு நாகரிகமாக இன்று கீழ்நாட்டுலகம் வளர்ந்துவருகிறது. மேல்நாட்டுக்கு ஒப்பான நிலையில் கீழ்நாடுகளில் சமூக, அரசியல், சமய, ஒழுக்க நிலையை உயர்த்தவேண்டுமென்றால்கூட, பல அறிஞர் பல காலம் பலியாகவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. எனவே, கீழ்நாட்டு மக்கள் பொறுப்பும், அறிஞர் பொறுப்பும் மிகப் பெரிது. அதனை வகிப்பதற்கான, முதல் தகுதி தனிமனிதன் பொறுப்பு வகிக்க அவாவும்படி அவனைத் தூண்டுவதே.

இன்றைய மனிதர் யாவரும் வெளிப்படையாகத் தனிமனிதன் ஒழுக்கத்தை மட்டுமே வற்புறுத்துகின்றனர். ஆனால், அத் தனிமனிதன் ஒழுக்கமும்கூட, நிறைவுடையதாயில்லை. சமூகத்தைப் பேணும் பண்பும், சமூகத்தை வளர்க்கும் பண்பும் ஆகிய ஆக்கப்பண்பாய் அஃது இல்லாமல், சமூகத்தை வளர்க்கக் கருதாத எதிர்மறைப் பண்பாக மட்டுமே இயல்கிறது என்பதைப் பலர் கவனிப்பதில்லை. "தன் காரியம் தனக்கு; அடுத்தவன் நன்மை தீமைகளில் நாம் ஏன் வீணாகத் தலையிட்டுக்கொள்ளவேண்டும்; சமூகத்திலும் நாட்டாட்சியிலும் யார் இருந்தாலென்ன, இருப்பவர்களை எதிர்க்காது நாம் வாழ்ந்துவிட்டுப் போவோம்." என்பவைகளே இன்றைய கீழ்நாட்டு மனிதன் வானளாவிய உயர்நெறிப் பண்புகள் ஆகும். அவன் செயல், அவன் வாழ்வு ஆகியவற்றின் பின்விளைவுகளையோ, காரணங்களையோ பற்றி அவன் கவனத்தைத் திருப்ப முயன்றால்கூட, இவற்றுக்குத் தடையாக அவன் முன்வினைப்பயனும், மேலுலகத் தண்டனைகளும் வந்து குறுக்கிடும். இவை அவன் பொறுப்பற்ற வாழ்வுக்கு ஒத்த சப்பைக்

கட்டுக்களாகவே அமைகின்றன என்பதை அவன் கவனிப்ப தில்லை. ஆதிக்கவாதிகளின் வேட்டைப் போட்டிகளிடையே வளர்ச்சியுற்ற அடிமைத்தனத்தின் நிழலில் தங்கிய அறிஞர், தம் அடிமைத்தனத்துக்கு விளக்கமாகக் கூறிய வையே இவை என்பதையும் யாரும் ஊன்றிக் கவனிப்ப தில்லை.

எனவே, தனிமனிதனுக்கும் அறிஞருக்கும் பொது வாகவும், கீழ்நாடுகளில் உள்ள தனிமனிதனுக்கும் அறிஞ ருக்கும் சிறப்பாகவும் உள்ள முதற்கடமை தம் தனி வாழ்வுக்கே அடிப்படையாய் அமைந்த அரசியல், சமூக, சமய, பொருளியல் சட்டதிட்ட அமைப்புக்களைச் சிறுகச் சிறுகவேனும் மாற்றியமைப்பதே யாகும். உலகிலுள்ள மற்றநாட்டு மக்களைப்போலக் குடும்பம், இனம், நாடு, உலகு எனப் படிப்படியாக விரிந்து செல்லும் கடமைப் பொறுப்பின் விரிவைவிட்டு உலகம் என்றும், உலகு கடந்த கடவுளொழுக்கம் என்றும் பசப்பும் பொறுப்பற்ற தனி மனிதன் ஒழுக்க முறையைவிட்டு, எல்லாச் செயல்களை யும் காரண காரியத் தொடர்புபடுத்தி, நல்லவை அல்லவை எனக் காட்டும் பழக்கம் ஏற்படுதல் வேண்டும்.

நாட்டின் நன்மை, மக்கள் நன்மை ஆகியவை கருதியே முற்காலங்களில் அமைக்கப்பட்ட பல சட்டதிட்டங்கள், வழக்கங்கள், இன்று காரணம் அறியப்படமாட்டாதவை யாய்ப் போனதுமட்டுமன்றி, காரணமான சூழ்நிலைகள் மாறியும், முற்றிலும் எதிராகியும் உள்ளன. அயலார் பழக்க வழக்கங்கள் புகாமல் தடையாகும்படி அமைக்கப் பட்ட சாதிக் கட்டுப்பாடுகள் இன்று வேற்றுமை விளை வித்து அயலார் அரசியல் ஆட்சி, பண்பாட்சி, பொரு ளாட்சி, ஆதிக்கஆட்சி ஆகியவற்றுக்கு எளிதில் வகை செய்வதாயமைந்துள்ளது. காதல் வாழ்வுக்குப் பாதுகாப் பான கோட்டையாய், அமைந்த திருமணவினையும், குடும்ப வாழ்வும் காதலை உட்புகவொட்டாமல் புறத்தேவிட்டு அடைக்கும் கோட்டையாய், புகுந்துவிட்டாலும், காதல் வளரமுடியாத பழக்க வழக்கக் கட்டுப்பாடுகளுடையதாய்

மாறியுள்ளது. கட்டுப்பாட்டுக்கு உள்ளடங்கிய மக்கள் வாழ்வைப் பாதுகாக்க எழுந்த சமயமும் அரசியலும், கட்டுப்பாடுகளை எதிர்த்தழித்தவர் ஆதிக்கத்துக்குட்பட்டு, வேலியால் அழிக்கப்படும் பயிர்போல இன்னலுறுகின்றன. இவற்றைச் சீர்திருத்தி அமைக்கப் பாடுபடவேண்டிய அறிஞர்கூட, ஆதிக்கவாதிகளை அடுத்து நயந்து அவர்கள் ஆதிக்கத்தை வளர்த்து வாழவேண்டியவராகிவிடுகின்றனர்.

கீழ்நாடுகளில் நிலவும் இவ்வடிமைத்தனம் கீழ்நாடுகளின் ஒற்றுமையைக் குலைத்துக் கெடுப்பதன்றி, அவற்றை மேல்நாட்டு ஆதிக்க வேட்டைக்காரரின் வேட்டைக்காடாகவும் ஆக்கியுள்ளது. இதனால், ஆதிக்கவேட்டையாகிய நோய் மேல்நாடுகளிலும் பரவிவருகிறது. கீழ்நாடுகளின் தன்னுரிமைக்கும் விடுதலைக்கும் நல்வாழ்வுக்கும் மேல்நாடுகள் எமன்களாயிருக்கின்றனவென்றால், மேல்நாடுகளின் பண்பாட்டுக்கும் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கும் கீழ்நாடுகளே எமன்களாய் அமைந்துள்ளன என்னலாம். உலகில் சரிசம நிலையும் பண்பாடும் வளர்ச்சியுற்று மனிதநாகரிகம் மேம்படவேண்டுமானால், கீழ்நாடுகள் சீர்திருந்தி நன்னிலையுறுதல் இன்றியமையாதது.

கீழ்நாடுகளின் வாழ்வில் மிகமிகச் சீர்கெட்ட பகுதி அரசியல்தான் என்று கூற வேண்டும். நெடுங்காலமாக இத்துறை நேரிடையாகவோ, மறைமுகமாகவோ மேல்நாட்டு வல்லரசுகளின் பிடியிலேயே யுள்ளது. நேரிடையாக மேல்நாட் டாட்சியின் காலடியிலில்லாத நாடுகளிலும், மேல்நாட்டுப் பொருளியலாதிக்கமும் பண்பாட் டாதிக்கமும், மொழி அறிவாதிக்கமும் மிகுதியாகவே உள்ளன. இம் மேல்நாட்டாதிக்கம் வருவதற்குமுன்பே, சமூக சமய அரசியல் ஆதிக்கங்கள் பொதுமக்கள் கையிலிருந்து தொலை தூரம் சென்று, கிட்டத்தட்ட அயல்நாட்டவர் போலவே பிரிந்து வாழும் ஒருசில உயர்குடிமக்கள் கையில் அடைபட்டிருந்தன. ஆகவேதான், பொதுமக்கள் தம் நாட்டாட்சியிலேயே அடிமை மனப்பான்மையில் பயிற்றுவிக்கப்பட்டு, மேனாட்டு ஆட்சியையோ, வேறு அயல் ஆட்சிகளையோ

தடையில்லாது ஏற்கும் பக்குவமான மனப்பான்மையில் வைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

"இராமனாண்டாலென்ன, இராவணனாண்டால் என்ன, இராமனுடன் கூடவந்த குரங்காண்டாலென்ன?" என்ற மனப்பான்மையுடன் மக்கள் இருந்தனர். ஆகவே, 'தம்நாட்டு அயலார்' ஆட்சியிலிருந்து 'பிறநாட்டு அயலார்,' ஆட்சிக்கு நாடு மாறிய மாற்றத்தில் அவர்கள் எத்தகைய வேறுபாடுகளையும் காணவில்லை. இது மட்டுமன்று. பல சமயங்களில் மேனாட்டு ஆதிக்கத்தால் தமக்குச் சில வகைகளில் உரிமைகள் மிகுந்ததைக் கூடக் கண்டனர். மேனாட்டு ஆதிக்கத்தை ஒட்டி மேனாடுகளில் வளர்ந்த அறிவியல் நூல்களின் அறிவும், பயனும் அவர்களை வயப்படுத்தின. மொத்தத்தில் அறிவியலின் பயனை மக்கள் பெறாவிட்டாலும், இதனால் நடுத்தர வகுப்பின் வாழ்க்கைத்தரம் ஓரளவு உயர்ந்தது. எனவே, தம் நாட்டு ஆதிக்கக்காரரைவிட அயல்நாட்டு ஆதிக்கக்காரரை மிகுதியும் ஆதரிக்கும் வகுப்பு ஒன்று எழுந்தது. இது நாட்டு நலனை அடிப்படையில் பின்னும் கெடுப்பதாயிருந்தது.

மேல்நாட்டு ஆட்சிஆதிக்கம், நாகரிகஆதிக்கம், பொருளியல் ஆதிக்கம் ஆகியவற்றின்கீழ் மேல்நாட்டு நாகரிகத்தின் வெளிப்பகட்டான பண்புகள்மட்டுமே கீழ்நாடுகளால் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. தேர்தல்கள், அரசியல் மன்றங்கள், சட்டதிட்டங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால், ஆட்சிப்பொறுப்பை விரும்பாத மக்களிடையே, அதனால் ஏற்பட்ட நன்மையெல்லாம் மேல்நாட்டு ஆட்சிக்கு உகந்த கையாளாகவோ, அதன் ஆட்பெயராகவோ கீழ்நாட்டு ஆதிக்கக் குழுக்கள் அடிமைப்பண்பு முறையில் ஏணிப்படிகள்போன்ற பல படிகள் ஏற்பட்டதேயாகும். முன்னிருந்த சமய உரிமை ஏணிப்படிகள், சமூக ஏணிப்படிகள் ஆகியவற்றில் இது ஒரு சிறிதளவு மாறுபாடு செய்ததாயினும், ஏணிப்படி முறைக்கு இன்னும் உறுதியே கொடுத்தது.

மேனாட்டு மொழிக்கல்வியும், அறிவியற்கல்வியும், கீழ் நாட்டு மொழிகளை வளப்படுத்துவதற்கும் அறிவியலை வளர்ப்பதற்கும் மாறாக, மேனாட்டு ஆதிக்கத்துக்கு விளம்பர ஆட்போர்களாக அமைந்த கீழ்நாட்டு ஆதிக்கக்காரர் பிடியை மேலும் வலியுறுத்தவே பயன்பட்டன. மேல் நாட்டுத் தாய்மொழிகளுக்கொப்பான தேசியமொழி நிலையைக் கீழ்நாட்டு மொழிகள் என்றும் அடையவில்லை. இலக்கியங்களும் நாட்டுப் பண்பையும், மக்கள் வாழ்வையும் வளர்க்கவில்லை. அறிவியலோ மேனாட்டு அறிவியலின் விளைவாக ஏற்பட்ட மேனாட்டுத் தொழில்களை வளர்க்க வழி வகுத்தனவேயன்றி, கீழ்நாட்டில் அதன் பண்பை வளர்க்கவில்லை. மேலும், கீழ்நாட்டு ஆதிக்கவாதிகளின் சிறு போட்டிப் பூசல்களே அரசியலா யமைந்ததனால், ஆதிக்க வகுப்பினருக்கு முன்பிருந்த அரசியல் கட்டுப்பாடுகள் நீங்கி, அவர்கள் ஆட்சியுரிமை போட்டியின்றி வந்தது. சமூக ஆதிக்கவாதிகளே அரசியலில் வலிமைபெற்றதனால், பொதுமக்களின் நிலை, பல அடுக்காக அடுக்கிய மூட்டைகளினடியில் நெளியும் பொதிமாடுகளின் நிலை ஆயிற்று.

பொறுப்பற்ற அரசியல் வாழ்வில் சமயமும், சமூகமும் இங்ஙனம் பொறுப்பற்றதாயின. கட்டுப்பாடுகள், மரபுகள் மக்கள் தேவைக்குத் தக்கபடி நெகிழ்வுபெற முடியாமல், இறுக்கமுற்று உணங்கி மரத்துப்போயின. உலகுக்கு நாகரிகமும் அறிவியலும் கலையும் சமயங்களும் தந்த கீழ்நாடு, பழமைப்பற்றுக்கும் மாறாப் பிடிவாத அடிமைத்தனத்துக்கும் குத்தகை உரிமையுடைய பகுதியாய் விட்டது. இந்நிலையில் தனிமனிதன் ஒழுக்கக் கருத்துக்களும் படிப்படியாக ஆதிக்கவாதிகள் பக்கம் திரும்ப அஞ்சி, மக்கள்மீதே திரும்பின. அரசியல்வாதிகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத சமயம், பெருமக்களை ஆள முடியாத சமயம், பொதுமக்கள்மீது மட்டும் தம் கட்டுப்பாடுகளையும் ஆட்சியையும் முழுதும் சுமத்த முடிந்தது.

பொதுமக்கள் கடமை வற்புறுத்தப்பட்டது. பிறர் கடமைகள்பற்றிப் பொதுமக்கள் பேசுவது தவறெனக்

கூறப்பட்டது; பொதுமக்கள் உரிமைபேசுவது தவறெனக் காட்டப்பட்டது; மேலோர் உரிமை சரியானதென்று நாட்டப்பெற்றது; உயர்வு தாழ்வு தெய்விகவூழின் அடிப்படை எனக் கூறப்பட்டது; மதவேறுபாடுகளால் மக்களிடையே பூசல் எழுந்தால், அதன் விளைவுகள் பொது மக்களைப் பாதிக்கும்போதெல்லாம் அது தடுக்கப்படவில்லை. அது உயர்ந்தோர்நலனைப் பாதிக்கும்போது மட்டும் சமரசஞானம் பேசப்பட்டது. வகுப்பு வேற்றுமையால் பொதுமக்களிடையே பிளவு ஏற்பட்டபோது தடுக்கப்படவில்லை. அதுவே சிலர் உரிமைகளில் குறுக்கிடும்போது மட்டும் அதனை எதிர்க்கும் திட்டங்கள் பல வகுக்கப்பட்டன.

பொதுமக்களுக்கு மேலோர் ஆதிக்கத்தைவிட, ஒழுக்கவாதிகள் வகுத்த பழிச்செயல்களைவிட, அவர்கள் அடிமைத்தனமும் அறியாமையும் பெரும் பகைகளாய் உள்ளன. பொது மனிதன் எதையும் பேச அஞ்சுகிறான்; சிந்திக்க அஞ்சுகிறான்; ஏனெனில், இதனால் அவன் உடனடி வாழ்வு பெரிதும் பாதிக்கப்படும். அவனைச் சூழ உள்ள அவன் தோழர்களே அவனுக்குப் பகைவராய் விடுவர். இச்சூழலில் அவன் நோக்கஎல்லை வருங்காலமன்று, நிகழ்காலமாகின்றது. தற்காலிக நலன், தன் சிறுநலன் ஆகியவற்றைவிட்டு அவன் நீடித்த நிலையான நலனை, தன் நலனுடன் பிணைக்கப்பட்ட தன் குழுநலனை அல்லது மக்கட் பொதுநலனை சிந்திக்க முடியாது. "உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே," என்ற தொல்லோர் உரை இப்போது ஆதிக்கவாதிகளுள் உயர்ந்தோர் என்ற பொருள் பட நின்றது.

பொதுமனிதன், உலகியல் தன் வகுப்பாகிய பொது மக்கள் வகுப்பே மிகமிகப் பெரும்பான்மையான வகுப்பு என்பதை மட்டுமின்றி, அது மனித இனத்தின் ஒரு பகுதி என்பதையே மறந்துவிட்டான். உலகம் உயர்ந்தோர்க்கு மட்டுமே உரியது என்று அவன் கருதலானான். இவ் வடிமைத்தனத்திடையே அவன் அஞ்சிய ஐம்பெரும் பழிக

ளாகிய கொலை, களவு, கள், சூது, பொய் ஆகியவைகள் கூட அவனுக்கு மட்டும் தண்டனையும், மனச்சான்றின் குத்துதல் காரணமான வெந்துயரும் தந்தன. உயர்ந்தோர் அவற்றாற் பெரும்பாலும் பாதிக்கப்பெறவில்லை. போரில் அவர்கள் கொல்லலாம். இது போர்க்களத்தில் மட்டுமன்று; போர்க்களத்தில் படைவீரரின் படைவீடுகளை அடுத்த பகுதிகளில் கொலையே பொதுநீதி. அவர்கள் காமவேட்டையிலிருந்தும் திறமிருப்பவர்கள் தான் தப்பிக்கொள்ள வேண்டும். படைவீரர் பொதுமக்களிடையிலிருந்து திரட்டப்பட்டவர்கள்தானே என்று கூறப்படலாமாலும், அவர்கள் உயர்ந்தோர்க்காகப் போராடும காலத்திலேயே இவ்வுரிமை பெறுவர் என்பதும், அப்போதும் உயர்தரத்தலைவர் உரிமைகட்கே முதலிடம் என்பதும் கவனிக்கப்படல் வேண்டும்.

தவிர, கள்ளும் சூதும் ஏழையர்க்கு எமன்; உயர்ந்தோர்க்கு அவை ஒரு விளையாட்டு. கீழ்நாட்டு ஏழைகள் சிறப்பாகத் தமிழ்நாட்டு ஏழைகள், இப்பழிகளுக்கு இன்னும் மிகுதியும் இரையாகிறவர்கள் ஆவர். பிறநாட்டு ஏழைகளைப்போல உண்டி உடை உறையுள் போக, மீந்த பொருளை இவர்கள் கள், சூது ஆகியவற்றில் சூறை கொடுப்பதில்லை. உணவு, உடை, உறையுள் ஆகிய மூன்றும் விடுத்தே இவற்றில் ஈடுபட்டு அழிகின்றனர். வெறும் வயிற்றில்,. கள்ளும் தேறலும்பழிச்செயல்கள் மட்டுமல்ல, தற்கொலைப் பண்புகள் பலவற்றையும் வளர்க்கின்றன. கொலையைத் தடுக்கும் சட்டங்கள், இவர்கள் தற்கொலைக்குக் காரணமான அறியாமையைத் தடுக்க முயல்வதில்லை. அது 'கட்குடியாதே, சூதாடாதே' என்று வேதாந்தம் மட்டும் பேசும்.

கட்குடித்தவரிடையே, சூதாடியவரிடையே உயர்ந்தோர் என்பவர் மேலுலகப் பாலம்வரை பெற்று, இவ்வுலகில் வாழ்வும் பெறுவர்; ஆனால், தாழ்ந்தோர் இவ்வுலகிலேயே துன்புறுவர். இஃது ஏன் என்ற சிந்தனை யாருக்கும் ஏற்படுவதில்லை. இதுபோலவே பொய்யும், வஞ்சமும்

மேலோர் வாணிகத்தில் விலக்கப்படாத செயல்கள். வேதாந்திகள், ஒழுக்கவாதிகள் ஆகியவர்களின் அறவுரைகள் வயிறு நிறைந்த உயர்ந்தோர் சிந்தனையைக் கிளறுவதில்லை. ஆனால், பசிப்பிணியால் வாடும் ஏழைகள் துன்பம் இவ்வுலகத்துடன் முடிவதன்று. இனி மற்றொரு உலகத்திலும் அல்லது பிறப்பிலும் தண்டனை உண்டு என்ற எண்ணத்தால் அவர்கள் வெந்துயர் அடைகின்றனர். பழிபாவச் சிந்தனையற்ற மேலோர் இரு உலகக் கவலையுமற்றிருக்க, ஏழையர் இரு உலக இன்னல்களையும் எண்ணி எண்ணி நலிகின்றனர்.

இன்றைய மக்கள் வாழ்வில் தனி மனிதன் வளர்ச்சியில் மேலோர் முனைந்து முயல முடிகிறது. அவர்கள் இயல்பிலேயே உயர்ந்த வாழ்க்கைத்தரம் உடையவர்கள். அவ் வாழ்க்கைத்தரத்தை அவர்கள் மேன்மேலும் வளர்க்கப் பாடுபடுகின்றனர். ஏழையர்களுக்கோ வாழ்க்கைத்தரம் பற்றி எண்ணுவதற்கே வழியில்லை. அவர்கள் வாய்க்கும் கைக்குமாகப் பாடுபடவேண்டி யிருக்கிறது. அவர்கள் வாழ்க்கைத்தரம் நாளுக்கு நாள் குறைந்துகொண்டே போவதும் அரிதன்று. இந் நிலையில் அவர்கள் நோக்கம் வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்துவதன்று; வாழ்வதுமட்டுமே. —அஃதாவது சாகாமல் உயிர் பேணுவதற்குப் போதிய குறைந்த அளவு உணவு, உடை, உறையுள் வாய்ப்புப் பெறுவதே. இதற்குமேல் அவன் அவாவுவதரிது. அவாவினும் இதனை ஆதிக்கவாதிகள் கண்டிக்க வந்துவிடுவர்.

'போதுமென்ற மனமே பொன்செய்யும் மருந்து' என்ற வேதாந்தம் அவனுக்குப் போதிக்கப்படும். இவ்வேதாந்தம் செல்வனுக்கு அறிவுரையாவதுமில்லை; அவன் வன்னல மேம்பாட்டை இது குறைகூறவுஞ் செய்யாது. பொதுமக்களிடையே ஒரு சிலர் இவ்வேதாந்தத்தைப் புறக்கணித்து முனைந்து தம் வளர்ச்சியில் முயன்றால், அவர்கள் வெற்றி பெறும்வரை ஒழுக்க அறிஞர் அவர்களைக் குறை கூறலாம். அவர்கள் தோல்வியுற்றால், நையாண்டி செய்யலாம். ஆனால், வெற்றிபெற்றால் மேலோர் சமூகம் அவர்களைத் தம் வகுப்

பில் ஒருவராக வரவேற்கும். அவனும் முன்னாள் கந்தை யாடையுடன் எச்சலுக்குக் காத்திருந்தவனேயாயினும், பந்தியில் உடனிருந்து உண்ணும் உரிமை பெற்றபின், தன் உச்சி குளிர்ந்து தலைதிரிந்து தன் முன்னிலையையும், அந் நிலையில் இன்னும் உள்ள தன் தோழரையும் மறந்து, புகுவகுப்பின் உறுப்பினனாய்ச் செயலாற்றுவான். இவ் வகையில் ஏழையரிடையே தனி மனிதன் முன்னேற்றம், ஏழைக்கு உதவுவதில்லை—செல்வனுக்கே உதவும்.

படைவீரரும், அறிஞரும் பொதுமக்களிடையேதான் பிறப்பர். மேலோரிடையே பிறத்தல் அரிது. ஆனால், இந்த வாழ்வின் நலத்தையும் ஏழைகள் பெறுவதில்லை. மேலோர் வகுப்பில் அருகலாகப் பிறந்த அறிஞரும் வீரரும், அவ்வத்துறைகளில் உயர்நிலை பெறுவது உறுதி. மேலோரை ஆதரிக்கும் வீரரும் அறிஞரும் அவருடன் இடம்பெறலாம். எனவேதான் ஏழை செல்வனானால், ஏழை வகுப்பு பயன்பெறாதது போலவே, ஏழை வீரனா லும், அறிஞனாலும் அவ் வகுப்புப் பயன்பெறுவதில்லை. ஏழைகட்கு உதவவேண்டும் என்று கருதும் அறிஞனும், உலகமக்கள் அனைவருக்குமே நலம் செய்யவேண்டும் என்று கருதும் அறிஞனும் அவ்வழியில் உழைக்க எத்தனையோ தடைகள் உண்டு.

ஏழைகள் மேலோரால் அறிஞன் என்று காட்டப் படுபவரையே அறிஞராகக் கருதும் இயல்பினர். தவிர மேலோர் அறிஞரைத் தமக்கியைய ஓர் அளவு உயர்வாய்ப் பளித்து உயர்த்திவிடுவதால், அறிஞரும் மேலோரா யிருத் தல் வேண்டும் என்று ஏழை கருதிவிடுகிறான். எனவே, செல்வரால் பாராட்டப்படாத அறிஞன், அறிஞனாவதற்கே வழி குறைவு ; வாய்ப்பும் குறைவு. செல்வர் ஆதிக்கத்தை அவன் சிறிதளவு எதிர்த்தாலும், அவனுக்கு வாழும் வகை கிடைப்பதரிது. இதனாலேயே உலகப் பற்றாளராகிய அறிஞர், பிறருக்கு உழைக்க முனையுமுன், பிறரைச் சாராது, செல்வரை நம்பியிராமல், தாமே தம் வாழ்க்கை வாய்ப்பைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டியவர் ஆகின்றனர்.

அஃதாவது எளிய வாழ்க்கையாயினும், தற்சார்பும் தன்னுழைப்பும் உடைய வாழ்க்கை வாழும் அறிஞனே, செல்வரை அண்டி அவர்களுக்கு அடிமை ஆகாமல், ஏழைகளுக்கு உழைக்கமுடியும். அவன் தன் அறிவை ஏழைகளிடையே பரப்புவதும், அவர்களிடையே அன்புபெருக்கி அவர்களை ஒற்றுமைப்படுத்துவதும், அவர்கள் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தப் பாடுபடுவதும் அவர்களுக்காகச் செய்யும் கடமை மட்டுமல்ல; அவன் வாழும் வகையும் அதுவே. ஏனெனில், ஆதிக்கமேலோர் ஆதரவின்றி வாழவும், தேவைப்பட்டால், அவர்கள் எதிர்ப்பைச் சமாளிக்கவும் இஃது இன்றியமையாததாகும்.

தமிழகம் தாழ்ந்த நாடுகளினும் பலவகையில் தாழ்ந்துள்ளது. தமிழினத்தைச் சேர்ந்த அயல்நாட்டவர் தாம் தமிழினத்தவர் என்று கூற விரும்புவதில்லை. தவிர, தமிழ் நாட்டிலும் தமிழின நாடுகளிலும், பிற நாட்டுப் பிற இனத்தவரும், தமிழரல்லாதவரும் ஆதிக்கம் பெற்று அவ்வழிப் பிறமொழி, பிற பண்புகளை ஆதரிக்குந்தோறும், ஒருவர் உயர்ந்தும், தனித்தமிழ்ப் பண்பினை ஆதரிக்குந்தோறும் அவர் தாழ்ந்தும் விளங்குகின்றனர். பிறமொழியறிஞருக்கும், பிறமொழிப் பண்பு பேணுபவர்க்குமே உயர்வும் மதிப்பும் கிடைக்கின்றன. தமிழ்நாட்டில் மற்றெல்லா மொழியுரிமைகளையும், மற்றெல்லாப் பண்புரிமைகளையும், இன உரிமைகளையும் பாதுகாக்கவும், பேணவும், சலுகைகள் காட்டி வளர்க்கவும் வகைதுறைகளும் சங்கங்களும் அரசியல் செல்வாக்குகளும் உண்டு. தமிழ் ஒன்றுக்குத் தான் கிடையாது; தமிழர் கிளர்ச்சியால் தமிழுக்கு உணர்வு கிடைக்கும்போது கூட, தமிழிலக்கியத்துக்குச் சிறப்பு ஏற்படும்போதுகூட, தமிழ்ப்பண்பு கடைப்பட்ட சலுகையே பெறமுடிகிறது.

இந் நிலைக்கு மொழி, சமயம், பண்பாடு, அரசியல் ஆகிய எல்லாத் துறைகளிலும், நீண்ட நாளாகப் படிப்படியாகப் பெற்றுவந்த அடிமைத்தனமும், அதனால் ஊறிவிட்ட அடிமை மனப்பான்மையும், தன்னம்பிக்கையின்மை

யுமே காரணங்கள் ஆகும். தவிர, போர் வீரமும் போட்டியும் தற்பெருமையும் பண்பாகக் கொண்ட அவர்க்கு இன்று அதனைத் தம்மினத்தவரன்றி வேறு எவரிடமும் காட்ட வழியில்லாததால், போட்டிமையும் பொறாமையும் பூசலும் எல்லாம் தம் மக்களினத்துக்குட்பட்டே செயலாற்றுகிறது. இதனால், தமிழர் ஒற்றுமையின்மைக்கும், தன்மதிப்பின்மைக்கும் ஓர் எடுத்துக்காட்டாகியுள்ளனர். பிறரால் கருவேப்பிலையாய்ப் பயன்படுத்தப்பட்டும், தமக்குள் நெல்லிக்காய் மூட்டையிலுள்ள காய்களைப் போன்ற கட்டற்ற தனிவாழ்வு உடையவராய்விட்டனர். இவற்றை மாற்றியமைக்கும் பொறுப்புத் தமிழர் ஒவ்வொருவருக்கும் மட்டுமன்றி, தமிழரின் நண்பர், தமிழக நண்பர், 'நான் தமிழினத்தவன்' என்று கூறிக்கொள்ளக் கூசாத ஒவ்வொருவருக்குங்கூட உரியது.

தாழ்ந்த தமிழகத்தை உயர்த்தும் செயல் மிகக் கடுமை வாய்ந்ததேயாயினும், அதுவகையில் அரசியல், சமயம், மொழி, பண்பாட்டுச் சிக்கல்கள் ஏராளமாயினும், இவற்றை எதிர்த்துப் போராட முன்வரும் வீர அறிஞருக்கு இயற்கைதரும் உதவிகள் பல. தமிழ்மொழி, தமிழ் இலக்கியம், தமிழர் ஒப்பற்ற உலகப் பொதுமறையான திருக்குறள் ஆகிய மூன்றும் அவர்கள் கையில் ஒப்புயர்வற்ற தனிப்பெரும் படைகள் ஆகும். தமிழர் பண்பு, தமிழர் குறிக்கோள், தமிழர் ஒழுக்கம் ஆகியவை இவை எனக் காட்டி, அவற்றுக்கு இணக்கமுடைய அயற் பண்புகளை ஆதரிப்பதற்கும், அவற்றிற்கு முரண்பட்ட அயற்பண்புகளை எதிர்ப்பதற்கும் இவை பேருதவியாகத்தக்கன. மேலோருள் தமிழகத்துக்குப் புறம்பான நாடு, மொழி, இனப் பண்புகளைத் தமிழருக்கெதிராகத் திணிக்க முற்படுபவரும், அவர்கள் கண்காணியரும் தவிர, மற்ற எவரும் மேலோர் என்பதற்காக இப் பகைகளை எதிர்க்கத் துணிய மாட்டார்; விரும்பவும் மாட்டார். குணத்தால், அஃதாவது அறிவுத்திறம், உழைப்புத்திறம், அன்புத்திறம் ஆகியவற்றால் உயர்ந்தோரும் மற்றோரும் என்ற வேற்றுமை

தவிர, தமிழகத்தில் வேறு எந்த வேற்றுமையையும் தமிழ்ப்பண்பாளர் விட்டுவைக்க ஒருப்படமாட்டார்.

எனவே, தமிழ்ப்பண்பை வளர்க்கும் ஒரு செயலால் தமிழறிஞன், பொதுமக்கள் அரசியலில் சரிசமப் பங்கு கொள்ளவும்; சமயத்தில் சரிசம உரிமை பெறவும், பொருளியல் வாழ்வில் சரிசம நேர்மையும் வாய்ப்பும் பெறவும் வழி வகுத்தல் முடியாததன்று. ஆகவே, அவன் வேலை இவ்வகைகளில் பிறநாட்டார் வேலைகளினும் எளிதாகின்றது. தமிழிலக்கியத்தினிடமாக, சிறப்பாகச் சங்க இலக்கியத்தினிடமாகவும், திருவள்ளுவர் திருக்குறளினிடமாகவும் தமிழனுக்கு அமைந்ததுபோல் நாட்டின் எதிர்கால வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய எல்லாப் பண்புகளையும் ஒருங்கே கொண்ட ஓர் இலக்கியமோ, ஒரு நூலோ உலகில் வேறு எம்மொழியாளருக்கும் அமைந்ததில்லை.

குடும்பவாழ்வு சமூக வாழ்வுக்கும், அரசியல் வாழ்வுக்கும், நாட்டு வாழ்வுக்கும், உலக வாழ்வுக்கும் அடிப்படையும் தொடக்கமும் மட்டுமன்று; அத்தனைக்கும் அது வழிகாட்டியுங்கூட. ஒரு நாடு குடும்பத்தைப்போல் ஆளப்படுகிறது; மக்கள் ஒரு குடும்பத்தினராக வாழ்கின்றனர் என்பதைவிடச் சிறந்த பாராட்டு நாட்டுக்கு இருக்கமுடியாது. ஆட்சியாளர் அல்லது மன்னர் அவர் நாட்டு மக்களுக்கு ஒரு தந்தைபோல், ஒரு தாயைப்போல இருக்கிறார் என்று சொல்வதினும் உயர்புகழ்ச்சி இருக்கமுடியாது. நாடு கடந்து உலகுக்கும், உலகு கடந்து இயற்கைக்கும், முதல்வராகக் கருதப்படும் கடவுளுக்குங்கூட உயிர்களின் தாய், உலகின் தந்தை என்ற சொற்களினும் உயர் புகழ்ச் சொற்களைக் கூற வியலாது.

உயர் ஆட்சி, உயர் சமயம், உயர் அரசியல் ஆகியவற்றின் எல்லா உயர்பண்புகளும் குடும்பத்தில் உண்டு. குடும்பத்தில் ஆண்பெண், தாய்தகப்பன், பிள்ளைகள், பெயரன், பெண்வழி உறவினர் என்ற வேறுபாடுகள் உண்டு. கடமை, உரிமை வேறுபாடுகளும் உண்டு. ஆனால்,

இவ்வேறுபாடுகள் யாவும் அவரவர் ஆற்றலையும் தேவையையும் அடிப்படையாகக்கொண்டு தோன்றியவையல்ல. குடும்பம் விரும்பும் தகுதி திறமை, குடும்பத்தின் பொது நலனையும், அஃதாவது எல்லார் நலனையும்பேணுவதேயன்றி வேறன்று. சமூகமும் நாடும் உலகும் இப்படிப்பினையை மறந்துவிடக் கூடாது. ஆற்றலுடையோர் ஆற்றல், ஆற்றலற்றவர்க்கு ஆற்றல் தருவதாகவும் ஆதரவு தருவதாகவும் அமைய வேண்டும். இல்லையேல், அவ்வாற்றலுக்குரிய இடம் குடும்பத்தினுள் அன்று; அதன் பகைவர் திறத்தில் தான். இதுபோலவே திறமுடையவர், அறிவுடையவர், சூழ்ச்சியுடையவர் ஆகிய யாவரும், தமக்குமட்டுமன்றி அனைவருக்கும் அவற்றின் பயனை அளிப்பவரும், அனைவரிடமும் அப்பண்புகளை வளர்ப்பவருமேயாவர். ஆற்றல், அறிவு, திறமை, தகுதி எதுவும் பிறருக்குத் தொண்டாற்றவேயன்றிப் பிறரை அடக்குவதற்கோ, பிறருடன் போட்டியிடுவதற்கோ அன்று.

ஆற்றல், அறிவு, திறம் ஆகியவற்றின் தன்மை இது வானால், செல்வத்தின் தன்மைபற்றிக் கூறவேண்டுவதில்லை. ஏனெனில், ஆற்றல், அறிவு, தகுதி, குருதி மரபில் வந்தவையாயினும், ஓரளவில் தனிமனிதன் தனிப்பண்புகள். செல்வம் சமூகத்தினால் பிறப்பிக்கப்படுவது; சமூகத்தில் மட்டுமே விலையுடையது; சமூகத்தை வளர்ப்பதைத் தவிர வேறு எப்பயனும் உண்மையில் உண்டுபண்ண முடியாதது. இன்று செல்வத்தைத் தமதெனத் துய்ப்போர், தம் இனத்தையும் கெடுத்துத் தம்மையும் கெடுப்பவரேயாவர். அவர்களுக்கு மேலுலகில் பழி உண்டோ இல்லையோ, இவ்வுலகில் தோல்வி ஏற்படுவது உறுதி. உழைக்காததால் உடல் வலிவின்மையும், நோயும், அதன் பயனாக அறிவு வலிவின்மையும் குறுகிய வாணாளும் இயற்கை அவர்கட்குத் தரும் தண்டனைகள். செல்வர் இத்தண்டனைகளின் மூலம் இயற்கை தரும் எச்சரிக்கைகளைக் கவனியாதிருந்தால், இயற்கை அவர்கள் சமூகத்தையே அழித்துவிடுகிறது. ஏனெனில், இத்தகைய தற்கொலைப் பண்பாளர்

பொறுப்பற்றவராகுமிடத்தில். அப்பொறுப்புச் சமூகத்தினிடம் போய்விடுகிறது.

தனிமனிதன் தன்னுடொத்த தனிமனிதர்கள் அனைவரையும் அளாவும் வகையில், இருவகையான தொடர்புகளைக் காணலாம். சிலர் எல்லா மனிதரும் நல்லவர் என்ற அடிப்படையில் பரிமாறுகிறார்கள். தீயவர் எனத் தெளியப்பட்டாலன்றி அவர்களை வெறுக்கவோ, ஒதுக்கவோ செய்யமாட்டார்கள். வேறு சிலர் எல்லா மனிதரும் தீயவர் என்ற அடிப்படையில் பரிமாறுகிறார்கள். தனிப்பட நல்லவர் என்றோ, தமக்கன்புடையவர் என்றோ, தெளிவுபட்டால் மட்டுமே நட்பாடுவர். இவ்விருதிறப் பரிமாற்றங்களில் முன்னதே நாகரிக மனிதனுக்கு உரியது. ஆயினும், தீமையும் இயல்பாகக் காணப்படுவதாதலாலும், தீமை நன்மைபோன்று பற்பல உருவிலும் நடமாடுவதுண்டாதலாலும், தனிமனிதன் எப்போதும் விழிப்பாகவே இருக்கக்கடவன்.

எல்லோரையும் தீயவரென்று எண்ணுபவன் வாழ்க்கையில் தீமையச்சம் ஓர் எச்சரிக்கை தரும் விதிவிலக்காயிராமல், நிலையான விதியாய் அவன் வாழ்விலேயே வெறுப்புப் பண்பைப் பெருக்கும். வாழ்க்கையில் குடும்ப முதலிய பல படிப்படியான விரிந்த எல்லைகளும், அவனுக்குப் படிப்படியான மிகுதி வெறுப்புக்குரியனவாகவே அமையக்கூடும். இவ்வெறுப்பு, வெறுப்பை ஊட்டுமாதலால், அவன் வாழ்க்கை ஒரு நரகமாகவே அமையத்தக்கதாய்விடும். நேர்மாறாகப் படிப்படியாக உலகை நோக்கி அன்பு மிகுந்து, அதே சமயம் படிப்படியாகத் தன்னை நோக்கி அன்புக்கடமை மிகுதியாய் இருப்பதே இயற்கை வாழ்வு ஆகும்.

அன்புக்கு அடுத்தபடியான வாழ்க்கைப்பண்பு வாய்மையாகும். அன்பு கூட்டுறவை உண்டாக்குகிறதெனில், வாய்மை அதனைக் காக்கிறது. வாய்மை யென்பது சொல்லில் உண்மை, அல்லது மனத்தில் உண்மை, அல்லது

செயலில் தவறாமை என்பதை மட்டுமல்ல; இம் மூன்று திறங்களிலும் எல்லாச் செயல்களும் எண்ணங்களும் பேச்சுக்களும் ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தியிருக்கவேண்டும் என்பதே. குறிப்பிட்ட காரணமும் நன்னோக்கமுமின்றி, இவ் வாய்மையிலிருந்து ஒருவன் வழுவக்கூடாது.

"பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்" (திருக்குறள், உகஉ)

என வள்ளுவர் கூறியது இதனாலேயேயாகும். வாழ்க்கையில் நோக்கமுடையவர்க்கே இவ்வாய்மையும் அமைய வல்லது; பொய்ம்மையும் வாய்மையாக அமையவல்ல நோக்கத்தின் வழியாகத் நற்பண்பும், வாழ்க்கைத் திட்டமும் அமைகின்றன. இவற்றால், தனி மனிதனிடம் சமூகத்தவர் நம்பிக்கை வளர்கிறது.

பல கடமைகள் வந்து முட்டும்போது மனிதன் அக் கடமைகளுள் முதலுரிமையுடையதனையே முதன்மையாகக் கொள்ளல்வேண்டும். ஆனால், ஒரு குறிப்பிட்ட கடமைதான் முதலுரிமையுடையது என்று எவரும் பொதுவாக வகுக்கமுடியாது. சமூகத்தின் பொதுநோக்கப் படியே சமூகம் இதனை வகுக்குமாயினும், தனிமனிதன் நோக்கப்படியே அவன் முதற்கடமை அமையும். ஆயினும் நாளடைவில் தனிமனிதன் நோக்கமே சமூகத்தின் நோக்கமாய் அமையுமாதலால், தனிமனிதன் பண்புடன் சமூகப் பண்பு ஒத்துப்போவது உறுதி. கடமைகள் போலவே தீமைகள் வகையிலும் விலக்கமுடியாதவிடத்தில், மனிதன் பெருந்தீமையை நீக்கிச் சிறு தீமையையே மேற்கொள்ளல் வேண்டும். பிற மனிதர்களை மதிப்பிடும்போதும், விலக்கவோ வெறுக்கவோ செய்யும்போதும் இதுபோலவே ஒருவர் குணம் குற்றம் இருசார்பும் ஆராய்ந்து, குணம் மிகையானால் குணத்தாலும், குற்றம் மிகையானால் குற்றத்தாலும் மதிப்பிடவேண்டும்.

"குணநாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள்
மிகைநாடி மிக்க கொளல்" (திருக்குறள்: ரு0சு)

என்பது திருக்குறளுரை. இதிலும் தற்பண்பே பெரிதும் தனிமனிதனுக்கு வழிகாட்டியாகும்.

அறிவும் அன்பும் முரண்பட்டவிடத்து, அறிவினும் அன்பே சாலச்சிறந்த பண்பு. ஆயினும் அறிவே அன்பையும் பாதுகாக்க வல்லது. அறிவும் உணர்ச்சியும் எதிராகிய இடங்களில், அறிவே ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது. ஆனால், செயலாற்றுவதில் அறிவினும் உணர்ச்சியே பேராற்றல் வாய்ந்தது என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. உண்மையில் உணர்ச்சி என்பது பழைய அறிவு மரபில் வந்ததே. அறிவு இல்லாக் கீழ்நிலையில் அது செய்யும் தீமை மிகுதி. ஆனால், அறிவு தாண்டிய உணர்ச்சிகள் அறிவைவிட நுண்திறமும் ஆற்றலும் உடையவை. பெருங் கவிஞரும், உயர்திற அறிவியலாராய்ச்சியாளரும் அறிவுத் திறம் மட்டும் உடையவரல்லர்; அறிவு கடந்த உணர்ச்சித் திறம் அல்லது புனைவாற்றல் உடையவர்களே. ஆண் பெண் பாலருள் பெண்பாலார் நுண்ணறிவிற் சிறந்தவராயிருப்பது இவ்வுணர்ச்சியாற்றலின் பயனாகவே.

தன்மதிப்புடைமை, ஆனால் பிறரையும் மதித்தல், தன் உரிமை பேணினும் தகுதிநோக்கி விட்டுக்கொடுத்தல், பிறர் உரிமையில் அக்கரை காட்டல், தன் கடனை ஆற்றிப் பிறர் கடனாற்றாவிடத்து அவர்களைத் திருத்தல், அல்லது பொதிந்து நடத்தல், அல்லது அத்தீமையேற்று அவர்களை அன்புமுறையில் ஒறுத்தல், ஒப்புரவு பேணல், உயர்வு தாழ்வு உள்ளபோதும் அதைப் பாராட்டாதிருத்தல், அதை நீக்கப் பாடுபடுதல் ஆகிய இவையே நாகரிகத்தின் அறிகுறிகள். பெண்டிர், குழந்தைகள், நலிவுற்றோர், துணையற்றோர் ஆகியவர்களை ஆதரிப்பதும், வேற்றினம், பகைவர் ஆகியவரைப் பகைவர் என்று அறிந்தும் அங்ஙனம் நடத்தாமையும் நாகரிகத்துக்கு அழகுசெயும் பண்புகளாகும்.

கடனாற்றுவோர் ஊதியம் நாடுவதும், பெறுவதும் தவறன்று. ஆனால், ஊதியம் கடனுக்கான விலையென்று கடனாற்றுபவரும் எண்ணக்கூடாது. பிறரும் எண்ணக்

கூடாது. எண்ணினுல் அக்கடமைகள் சிரழியும். பத்தர் புரோகிதராவதும், வணிகர் தரகராவதும், ஆட்சியாளர் கொடுங்கோலர் ஆவதும் இதனுலேயே. ஊதியம் மனித ரென்ற முறையில் அனைவரும் பெறத்தக்க ஒன்றே. கடனுற்றுவதும் அவ்வாறே. எனவே, கடனுக்கேற்ற ஊதியம், ஊதியத்துக்கேற்ற கடன் என்று அளவுகூற முடியாது. சிலசமயம் சில கடமைகளை யாற்றுபவர்க்கு ஊதியம் கருவியாய் அமையும். இதனைக் கடமைக்கேற்ற உயர் ஊதியம் என்று உலகம் எண்ணுவதனுல், உலக நாகரிகம் கெடுகிறது. அவ்வூதிய விருப்பால் அக்கடமையைத் தகுதி யற்ேறார் ஏற்றுவிடுகின்றனர். பத்தியற்றோர் புரோகிதராகவும், திறமையற்றோர் அரசியலாராகவும், அறிவற்றோர் ஆசிரியராகவும் இங்ஙனம் வர நேர்ந்துவிடுகிறது.

வாழ்வில் வாய்மை யின்மையால் வருங் கேடுகளில் மிகப் பெரிது, "வேடநெறியில்லார் வேடம் பூண்டொழுகும்" கீழ்மையே யாகும். இது கடமைகளுக்கு அளங் தூதியம் தருவதனுல் ஏற்படுவதேயாம். தகுதிகளுக்கு அல்லது பண்புகளுக்கு உரிய சின்னங்கள் தகுதியற்றோரால் மேற்கொள்ளப்படுவதனுல், புறவேடம் வற்புறுத்தப் படுகிறது. உலகில் சமயவாழ்வு மிகுதியும் கெடுவதற்கு மக்களிடையே பெருகியுள்ள புறவேட மதிப்பே காரணம். புறவேடம் பொய்த்துவிடின் அதனை ஒழிக்கும் நிலை ஏற்படாமலிராது. அதற்குரிய அகப்பண்பின் மதிப்பும் கேடுறும். சமயவினைகளும் பழக்க வழக்கங்களும் சட்ட திட்டங்களும் புறவேடங்களே. இவற்றை, இவற்றின் அகப்பண்பு அறிந்தோர், தலைமைவகித்து நடத்தாதவிடத்தில் அவை பொய், சூது, வஞ்சம் முதலிய எல்லாப் பழிகளும் உறையும் இடமாய்விடும்.

சமூகப் பிரிவு, குடும்பம், நாடு, இனம் ஆகிய எல்லா இயற்கை எல்லைகளும் இயற்கை வாழ்வில் வெவ்வேறு படியுடைய எல்லைகளாயினும், இவற்றிடையே உள்ள தொலை அவ்வெல்லை பேணும் பொது அன்பு, விட்டுக் கொடுப்பு, தியாகம் ஆகியவற்றின் எல்லையே யாகும்.

தனிமனிதரில் கடந்த அறிவு, அருளன்பு, தியாகநிலை உடையவர் இவ்வெல்லை கடந்து செயலாற்றுபவராதலால், இவர்கள் எல்லை கடந்த புகழும், உரிமையும் உடையவ ராவர். பல பிரிவுகள் அன்பால் நெருக்கமுற்று ஒன்றுபட லும், ஒரே பிரிவு அன்பின்மையால் பிரிந்துபடலும், சீரழி தலும் உண்டு. ஆயினும் எல்லா இடத்திலும் இவ்வன்பு பெருகித் தழைப்பதில்லை. இருபுறமும் அன்பு பூத்தா லன்றி, அன்பின் பயன் பெரிதாயிருக்கமுடியாது. பெரி யார் அன்பிலாரிடத்தும் அன்புகாட்டக் கூடுமாயினும், இஃது அன்பிலாரை மாற்றியமைக்க உதவினாலல்லது, பய னற்ற அன்பாகவே போய்விடும். ஆகவே, அன்பொத்த வரிடையே அன்பும் செயலாற்றமுடியும். சரி ஒப்பில்லாத வரிடம் அன்பு வளராததன் காரணம் இதுவே.

வாழ்வில் எல்லாருக்கும் அவர்கள் தேவைக்கு முழு நிறைவு பெறுவது; அதேசமயம் எல்லாரும் அவர் ஆற்றல் முழுவதும் பொதுவாழ்வுக்கு அளிப்பது; ஆகிய இவையே அறிஞர் கனுக்காணும் உலக நாகரிக இலக்காகும். இப் போக்குடன் ஒத்துழைப்பதே தனிமனிதர் கடமை; ஒத் துழைக்கும் அறிவுடையாரே அறிஞர்; ஒத்துழைக்கும் விருப்பமுடையவரே நல்லார். ஒத்துழைத்து வெற்றி காண்பவரே பெரியார். அதுவே வாழ்க்கையின் குறிக் கோளும் ஆகும்.

வாழ்விற்கு வழிகாட்டும் நூல்கள்

1. மனோதத்துவமும் குடும்பவாழ்க்கையும்
   ரெவரெண்ட் சத்தியசாமுவேல், பி.ஏ., எல்.டி. 2 50

2. வாழும் வகை
   கா. அப்பாத்துரை, எம்.ஏ., எல்.டி. 2 00

3. வருங்காலத் தலைவர்கட்கு
   கா. அப்பாத்துரை, எம்.ஏ., எல்.டி. 1 50